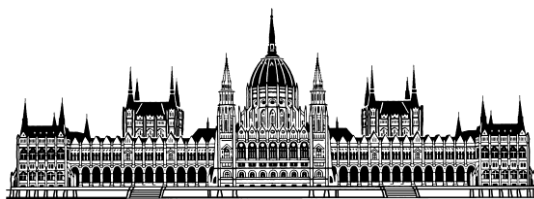

Országgyűlési Napló

*Dr. Hiller István, Jakab István,
dr. Latorcai János és Lezsák Sándor*
elnöklete alatt

Jegyzők: *Gelencsér Attila, Hegedűs Lorántné,
Mirkóczki Ádám, dr. Tiba István*

Az ülésnap megnyitása.....	24143
----------------------------	-------

Napirend előtti felszólalók:

Dr. Schiffer András (LMP).....	24143
Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár.....	24145
Dr. Latorcai János (KDNP)	24146
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	24148
Z. Kárpát Dániel (Jobbik).....	24150
Dr. Völner Pál igazságügyi minisztériumi államtitkár.....	24152
Dr. Tóth Bertalan (MSZP).....	24153
Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár.....	24155
Kósa Lajos (Fidesz).....	24157
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára.....	24159

Napirenden kívüli felszólalók bejelentése:

Tiba István jegyző.....	24160
--------------------------------	-------

Kérdések

Bejelentés kérdés visszautasításáról	24161
---	-------

Korózs Lajos (MSZP) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Ön mire költene 266 milliárd forintot, ha egyetértene azzal, hogy a kormány jobban segítse az alacsony nyugdíjból élőket?” címmel

Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	24161
---	-------

Rig Lajos (Jobbik) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Öntsünk tiszta vizet a pohárba - Hogyan kívánják megoldani a krónikus ágyak átszervezésének a finanszírozását?” címmel

Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	24163
---	-------

Dr. Szél Bernadett (LMP) - a nemzeti fejlesztési miniszterhez - „Újabb pótléktól akarják megfosztani a munkavállalókat?” címmel.....

Dr. Fónagy János nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza.....	24165
--	-------

Gyopáros Alpár és **Pócs János** (Fidesz) - a földművelésügyi miniszterhez - „Az egészség az egészséges élelmiszerekkel és táplálkozással kezdődik.” címmel

Zsigó Róbert földművelésügyi minisztériumi államtitkár válasza	24167
---	-------

Tukacs István (MSZP) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Ön mire költene 266 milliárd forintot, ha egyetértene azzal, hogy a kormány tegyen a magyar egészségügy helyzetének javításáért?” címmel.....

Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	24168
---	-------

Kepli Lajos (Jobbik) - a belügyminiszterhez - „Miért nem segít a Kormány a Balaton-parti önkormányzatoknak az elmutyizott kempingek visszaszerzésében?” címmel

Pogácsás Tibor belügyminisztériumi államtitkár válasza.....	24170
--	-------

Dr. Szél Bernadett (LMP) - a nemzeti fejlesztési miniszterhez - „Mindenki bolond, csak az Orbán-kormány villamos?” címmel

Szabó Zsolt nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza	24172
--	-------

Dr. Völner Pál (Fidesz) - a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez - „Méltó-e az esztergomi Várhegy a nemzeti emlékhely kitüntetető címére?” címmel

Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter válasza	24174
---	-------

Bangóné Borbély Ildikó (MSZP) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Ön mire költene 266 milliárd forintot, ha egyetértene azzal, hogy a kormány fordítson többet a szociális ágazatra?” címmel.....	24174
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	24175
Novák Előd (Jobbik) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Meddig lesznek hátrányos megkülönböztetésben az anyák a 'nők 40' nyugdíjprogramban?” címmel	24176
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	24177
Schmuck Erzsébet és Ikotity István (LMP) - a nemzetgazdasági miniszterhez - „Haverok, buli, kaszinó? II.” címmel.....	24178
Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza.....	24179
Dr. Józsa István (MSZP) - a nemzeti fejlesztési miniszterhez - „Ön mire költene 260 milliárd forintot?” címmel.....	24179
Szabó Zsolt nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza	24180
Farkas Gergely (Jobbik) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Mi lesz a magyar földrajzoktatókkal?” címmel.....	24181
Cseresnyés Péter nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza	24182
Schmuck Erzsébet (LMP) - a nemzetgazdasági miniszterhez - „Tisztában van a kormány azzal, hogy mit jelent az egy százalék alatti nyugdíjemelés a kisnyugdíjasok számára?” címmel	24183
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	24183
Dr. Legény Zsolt (MSZP) - a földművelésügyi miniszterhez - „Fagykárrok Szabolcsban” címmel.....	24184
Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár válasza	24185
Egyed Zsolt (Jobbik) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Matolcsy milliókat, a nyugdíjasok pár száz forintot érnek?” címmel.....	24186
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	24187
Sallai R. Benedek (LMP) - a földművelésügyi miniszterhez - „Működhet 20 százalékkal kevesebből a csődbe ment hulladékkezelés?” címmel.....	24187
Szabó Zsolt nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza	24189
Kunhalmi Ágnes (MSZP) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Mit tesz a kormány azért, hogy Dél-pesti kórházban megfelelő pszichiátriai ellátást biztosítsanak illetve azért, hogy az a Pestszentlőrinc, Pestszentimre és egész délpest lakosai számára is elérhető legyen?” címmel.....	24189
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	24190
Dúró Dóra (Jobbik) - a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez - „Ön szerint is sérti az önkormányzati törvényt Nyíró Józsefről közterület elnevezni?” címmel	24191
Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter válasza	24191
Szávay István (Jobbik) - a nemzetpolitikáért felelős tárca nélküli miniszterhez - „Majdnem egy év eltelt. Semjén Zsolt intézkedett-e?” címmel.....	24192
Potápi Árpád János , a Miniszterelnökség államtitkárának válasza	24193

Azonnali kérdések és válaszok órája

Bejelentés helyettes válaszadók elutasításáról	24194
Dr. Tóth Bertalan (MSZP) - a Magyar Nemzeti Bank elnökéhez - „Független-e Matolcsy György Matolcsy Györgytől?” címmel.....	24195
Nagy Márton István , a Magyar Nemzeti Bank alelnökének válasza	24196

Viszonzválasz:

Dr. Tóth Bertalan (MSZP)	24197
Nagy Márton István , a Magyar Nemzeti Bank alelnöke	24197

Bejelentés helyettes válaszadóok elutasításáról 24198

Dúró Dóra (Jobbik) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „A Klik már fel is támadt vagy valaki hazudik?” címmel

Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza 24199

Viszonzválasz:

Dúró Dóra (Jobbik).....24200

Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár 24201

Bejelentés helyettes válaszadóok elutasításáról24202

Sallai R. Benedek (LMP) - a miniszterelnökhöz - „Magyarország jobban teljesít: milliárdokat a milliárdosoknak?” címmel

Lázár János, a Miniszterelnökséget vezető miniszter válasza24203

Viszonzválasz:

Sallai R. Benedek (LMP).....24204

Lázár János, a Miniszterelnökséget vezető miniszter24205

Dankó Béla (Fidesz) - a földművelésügyi miniszterhez - „Mennyire hatékony hazánk GMO elleni védekező rendszere?” címmel.....

Zsigó Róbert földművelésügyi minisztériumi államtitkár válasza24206

Viszonzválasz:

Dankó Béla (Fidesz).....24207

Zsigó Róbert földművelésügyi minisztériumi államtitkár24208

Dr. Szakács László (MSZP) - a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez - „Zsolnay: Hogyan védik meg a pécsiek érdekeit?” címmel.....

Lázár János, a Miniszterelnökséget vezető miniszter válasza24209

Viszonzválasz:

Dr. Szakács László (MSZP) 24210

Lázár János, a Miniszterelnökséget vezető miniszter 24210

Gyöngyösi Márton (Jobbik) - a külgazdasági és külügyminiszterhez - „Kikkel és milyen külpolitikát épít az Orbán-kormány?” címmel.....

Dr. Szabó László külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár válasza 24212

Viszonzválasz:

Gyöngyösi Márton (Jobbik) 24213

Dr. Szabó László külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár 24213

Móring József Attila (KDNP) - a földművelésügyi miniszterhez - „Van-e lehetősége a kormány-
nak a magyar méztermelés növekedésének elősegítésére?” címmel

Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár válasza 24214

Viszonzválasz:

Móring József Attila (KDNP)24215

Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár 24216

Sallai R. Benedek (LMP) - a földművelésügyi miniszterhez - „Ez így normális?” címmel..... 24216

Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár válasza24217

Viszonzválasz:

Sallai R. Benedek (LMP)..... 24218

Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár 24218

A 2007-2013 közötti időszakban Magyarországnak járó uniós források felhasználásáról című politikai vita	24218
Mirkóczki Ádám jegyző, a vita menetének ismertetése	24219
Mirkóczki Ádám jegyző, a vita időkeretének ismertetése	24219
Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter, a napirendi pont előadója	24220
Bánki Erik , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	24233
Dr. Hörcsik Richárd , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	24236
Harangozó Gábor István , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	24238
Dr. Hargitai János , a KDNP képviselőcsoportja részéről.....	24242
Bana Tibor , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	24246
Dr. Staudt Gábor , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	24249
Schmuck Erzsébet , az LMP képviselőcsoportja részéről	24251
Szabó Szabolcs (független).....	24255
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	24257
Harangozó Gábor István (MSZP).....	24260
Szelényi Zsuzsanna (független).....	24261
Schmuck Erzsébet (LMP)	24261
Németh Szilárd István (Fidesz)	24261
Dr. Szanyi Tibor európai parlamenti képviselő.....	24264
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	24266
Földi László (KDNP).....	24266
Gyöngyösi Márton (Jobbik)	24268
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	24270
Horváth István (Fidesz)	24271
Dr. Köpeczi-Bócz Tamás emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	24272
Sallai R. Benedek (LMP).....	24273
Tasó László nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár	24277
Dr. Rákossy Balázs nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	24278
V. Németh Zsolt földművelésügyi minisztériumi államtitkár.....	24279
Szelényi Zsuzsanna (független).....	24279
Gelencsér Attila (Fidesz).....	24281
Tasó László nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár	24282
Mesterházy Attila (MSZP).....	24282
Szászfalvi László (KDNP)	24284
Balczó Zoltán európai parlamenti képviselő	24286
Varju László (független).....	24288
Manninger Jenő (Fidesz).....	24290
Gúr Nándor (MSZP)	24293
Móring József Attila (KDNP)	24294
Szilágyi György (Jobbik).....	24296
Niedermüller Péter európai parlamenti képviselő	24298
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	24299
Hadházy Sándor (Fidesz)	24299
Gógös Zoltán (MSZP).....	24300
Riz Gábor (Fidesz).....	24303
Tasó László nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár	24304
Kis Miklós Zsolt , a Miniszterelnökség államtitkára.....	24305
Ander Balázs (Jobbik).....	24306
Dr. Szűcs Lajos (Fidesz)	24308
Dr. Legény Zsolt (MSZP)	24309
Dr. Tilki Attila (Fidesz).....	24310
Dr. Tapolczai Gergely (Fidesz)	24311
Teleki László (MSZP)	24312
Dr. Bene Ildikó (Fidesz).....	24313
Gúr Nándor (MSZP)	24314
Csizi Péter (Fidesz).....	24315

Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkárának előterjesztői válasza	24315
Napirend utáni felszólalók:	
Varju László (független).....	24322
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	24323
Bodó Sándor (Fidesz)	24324
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	24326
Bejelentés az Országgyűlés következő üléséről	24328
Az ülés bezárása	24328

Az ülésen jelen voltak:

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter, CSEPREGHY NÁNDOR, államtitkár, KIS MIKLÓS ZSOLT államtitkár, POTÁPI ÁRPÁD JÁNOS államtitkár, DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnökség államtitkára, DR. VÖLNER PÁL igazságügyi minisztériumi államtitkár, DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár, V. NÉMETH ZSOLT államtitkár, ZSIGÓ RÓBERT államtitkár, DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár, SZABÓ ZSOLT államtitkár, TASÓ LÁSZLÓ államtitkár, VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár, DR. SZABÓ LÁSZLÓ külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár, CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, DR. RÁKOSSY BALÁZS államtitkár, TÁLLAI ANDRÁS államtitkár, KONTRÁT KÁROLY belügyminisztériumi államtitkár, POGÁCSÁS TIBOR államtitkár, DR. KÖPECZI-BÓCZ TAMÁS emberi erőforrások minisztériumi államtitkár, DR. RÉTVÁRI BENCE államtitkár.

Az Országgyűlés tavaszi ülészakának
21. ülésnapja
2016. május 2-án, hétfőn
(11.01 óra - Elnök: dr. Hiller István
Jegyzők: dr. Tiba István és Mirkóczki Ádám)

ELNÖK: *(A teremben lévők felállnak, és ezzel köszöntik a választópolgárok közösségét. Amikor az ülést vezető elnök helyet foglal, a teremben lévők is leülnek.)* Jó napot kívánok mindenkinek! Az Országgyűlés tavaszi ülészakának 21. **ülésnapját megnyitom.** Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Tiba István és Mirkóczki Ádám jegyző urak lesznek a segítségemre. Köszöntöm mindazokat, akik figyelemmel kísérik munkánkat.

Tisztelt Országgyűlés! A mai napon **napirend előtti felszólalásokkal** kezdjük munkánkat, ezt követően 11 óra 50 perctől 13 óra 20 percig a kérdésekre, majd körülbelül 13 óra 20 perctől 14 óra 20 percig az azonnali kérdések és válaszok órájára, majd politikai vitára kerül sor, végül a napirend utáni felszólalásokkal fejezzük be az Országgyűlés ülését.

Tisztelt Országgyűlés! Napirend előtti felszólalásra jelentkezett Schiffer András képviselő úr, az LMP frakcióvezetője: „Amikor ég és föld összeszakad” címmel. Parancsoljon!

DR. SCHIFFER ANDRÁS (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! A sportszerűség úgy kívánja, hogy elismerjem, hogy a szocialisták jóvoltából, de ma reggel napvilágot látott, hogy Matolcsy György személyesen vett részt a különböző alapítványi juttatásokról szóló döntésekben. Ehhez csak gratulálni tudok, és arra kérném államtitkár urat, hogy az előre elkészített válaszából legyen szíves kihúzni azt a passzust, hogy még a kuratóriumok is függetlenek a jegybanktól, nemcsak a jegybank független a parlamenttől. *(Tállai András közbeszól.)*

Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Államtitkár Úr! Az elmúlt napokban a kormányoldal részéről fölmerült, hogy Matolcsy György azért van kitéve mindenféle nemtelen támadásoknak, merthogy az egyébként sikeres monetáris politikáját kívánjuk támadni. Szeretnék akkor néhány dolgot tisztába rakni, mielőtt még Csepreghy államtitkár úr nagyon bólogat.

Matolcsy György monetáris politikáját az LMP - és azt hiszem, nem vagyunk teljesen egyedül ezzel ellenzéki oldalon - helyesnek tartja. Korábban, amikor Simor András vezette a jegybankot, mi magunk is egy olyan irányváltást követeltünk a jegybanktól, amit Matolcsy György végrehajtott, egy ilyen antiinflációs politikát, ami a forint gyengítésével, illetve kamatcsökkentéssel jár.

A probléma viszont az, hogy ez a monetáris politika vagy ez a váltás a monetáris politikában vezetett el oda, hogy a jegybank részére egy nyereség képződött. Ha felelős monetáris politikát folytatna Matolcsy György, akkor ez a nyereség többek között azt a célt kellene szolgálja, hogy abban az esetben, ha fordul a széljárás, nem Magyarországon belüli okok-

ból kifolyólag, akkor az így keletkezett nyereség, ami a magasabb és az alacsony árfolyam közötti részből adódik, ez tartalék legyen.

Az a felelőtlen költsékezés, amit ma a jegybank folytat, pontosan az egyébként helyes monetáris politika sikerét kockáztatja. Mert ha elmúlik ez az antiinflációs ciklus, a jegybank kénytelen lesz a költségvetéshez fordulni. Tehát, hogy világosan értsük: az a pénz, amit ma eltapsolnak a rokonoknak, az a pénz, amit ma festményekre, illetve offshore palotákra költenek, hiányozni fog akkor, ha ennek az antiinflációs ciklusnak vége lesz, és ezt az emberek zsebéből kell majd kipótolni.

Természetesen önmagában a belföldi hitelélénkítést is helyesnek tartjuk. Az más kérdés, hogy a növekedési hitelprogramból 70 százalék egyébként hitelek visszafizetésére ment el. A kérdés csak az, hogy ha a belföldi tőkeképző képességet akarja valaki segíteni, akkor miért kereskedik offshore cégekkel.

Harmadrészt, természetesen azt is üdvözlendőnek tartjuk, hogyha valaki ma a magyar közgazdászok közül belátja végre, hogy az a neoliberális egyeduralom, ami a gazdaságpolitikát fémjelezte az elmúlt évtizedekben, nem tartható. A probléma az, ha ez az illető a jegybank elnöke, és nem a közgazdasági egyetem rektora.

Persze külön megérne egy misét, hogy ha ennyire az ortodoxia felszámolása a célja a Matolcsy-féle alapítványoknak, akkor hogyan adódhat az, hogy az egyik ilyen Matolcsy-alapítvány többek között a Kész Zoltán független képviselő és szélsőséges neoliberális képviselő által fémjelzett Szabad Piac Alapítvány dolgait is támogatta. Ahol olyan orbitális dolgok kerülnek napvilágra a Szabad Piac Alapítvány könyvében, mint például: a közpénz szociális juttatásokra pazarlás. Ebben a könyvben, amit támogattak a Szabad Piac Alapítvány részéről, van egy alcím - azt gondolom, ez az egyetlen dolog, ami helyes és alkalmas támogatásra -, az így szól: „A politikusok ellopták a jövődet, de visszakaphatod.”

Tisztelt Országgyűlés! A helyzet úgy áll, hogy van egy egyébként helyes monetáris politika - ez a felelőtlen és egyébként törvénytelen költsékezés éppen ennek a sikerét teszi kockára -, és van egy jegybanki törvény. Ez a jegybanki törvény a 4. § (11) bekezdésében - államtitkár úr, jól nézze meg! - világosan kimondja, hogy a jegybank kizárólag törvényben neki rendelt feladatokat láthat el. Hiába mondja azt a jegybanktörvény 162. § (2) bekezdése, hogy a jegybank alapíthat cégeket, illetve rendelhet alapítványokat, a 4. § (11) bekezdése miatt ezt csak törvényben előírt célokra teheti meg. Olyan törvényben előírt cél, ami ezeket a rokoni alapítványokat törvényesé tenné, nincsen.

Innentől kezdve pedig felmerül a büntető törvénykönyv 376. §-a, a hűtlen kezelés tényállása, hiszen ha valakit idegen vagyon kezelésével bíztak meg *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*, és ebből folyó köteletségének megszegésével vagyoni hátrányt okoz, hűtlen kezelést

követ el. Ez történt jelenleg a jegybanknál. Matolcsy Györgynek mennie kell, pontosan az általa követett (*Az elnök ismét csenget.*) helyes monetáris politika sikere érdekében. Köszönöm szépen. (*Taps az LMP soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen. A kormány nevében Tállai András államtitkár úr válaszol. Tessék!

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági miniszteri-umi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Frakcióvezető Úr! A napirend előtti felszólalásnak az a lényege, hogy a frakció elmondja a véleményét egy adott kérdésről, most például a Magyar Nemzeti Bank monetáris politikájáról és gazdálkodásáról, és a kormány tagja válaszol.

Mielőtt válaszolok, szeretném ismételtlen hangsúlyozni, hogy a kormány semmilyen alá-fölé rendeltségi viszonyban nincs a Magyar Nemzeti Bankkal (*Dr. Schiffer András: Ez a múlt heti...*), annak utasítást nem adhat, a Magyar Nemzeti Bank utasítást nem fogadhat el. (*Moraj az LMP soraiban.*) Tehát amikor ön a kormánytól választ vár, akkor azért ezzel legyen tisztában!

És a Nemzetgazdasági Minisztériumnak is - az MNB-részvények, ugye, mind állami tulajdonban vannak, és az államháztartásért felelős miniszter képviseli - e kérdésben is kizárólag az alapító okirat megállapítása és módosítása, könyvvizsgáló megválasztása és visszahívása, és a könyvvizsgáló díjazásának a meghatározása tartozik a Nemzetgazdasági Minisztérium, a miniszter felelősségi körébe. (*Dr. Szél Bernadett: Vissza kell hívni! Ott van!*)

Ami pedig a felszólalásának érdemi részét illeti, először is köszönet illeti a felszólalását, hiszen a felszólalásának négyötöd részében elismerően szólt a Magyar Nemzeti Bank monetáris politikájáról. Elismerően szólt arról a tevékenységről, amit a Magyar Nemzeti Bank a 2013-as váltás óta tett (*Dr. Schiffer András: Most már lehet lopni?*) a magyar gazdaságért, tett a magyar monetáris politikáért. Így többek között valóban el kell ismerni, hogy a Magyar Nemzeti Bank nyereséget termel (*Dr. Schiffer András: És akkor már szabad lopni?*), hogy a devizatartaléka folyamatosan növekszik, hogy az államadósság csökken, lényegében Magyarországon megszűnt az infláció, és konkrét egyedi programja volt, a növekedési hitelprogram, amely az Európai Unióban is egyedülálló.

(11.10)

Úgy gondoljuk, hogy ezzel segítette a magyar gazdaságon, kisegítette a Magyarországon működő vállalkozásokat (*Dr. Szél Bernadett közbeszólása.*), amit a magyar kereskedelmi bankok nem tettek meg. (*Dr. Schiffer András: Családi bank!*) Segítséget nyújtott a devizahiteleseknek a devizahitel-rendszer felszámolásával, nagy segítségére volt a magyar embereknek a forintosításban, hogy a devizahiteleket sikerült kiváltani és forintra átváltani.

Amiben vita van, illetve ön kritizálja a Magyar Nemzeti Bankot, az az, hogy miután nyereséges, azt várja el, hogy a költségvetésbe fizesse be, és azt ne maga helyezze tartalékba (*Dr. Schiffer András: Meg a devizahitelesek!*) - amit egyébként kívánatosnak tart -, illetve ne alapítványi gazdálkodás (*Dr. Schiffer András: Ne tegyék zsebre!*) folytán költse el.

Azt gondolom, hogy ez a vita is nyugvópontra juthat (*Dr. Schiffer András: Persze!*), hiszen ön a felszólalásában azt is mondta, hogy persze majd amikor változik a Nemzeti Bank tevékenysége és veszteséges lesz, akkor a költségvetésnek kell kiegészíteni. (*Dr. Schiffer András: Nem ezt mondtam!*) Jelzem: pontosan az a cél (*Dr. Schiffer András: Nem ezt mondtam!*), hogy amikor nyereséges, akkor tartalékoljon a Magyar Nemzeti Bank, és ne kelljen az állami költségvetés segítségét hívni akkor sem. Most nyereséges, most tud tartalékolni, amikor pedig eljön az idő, hogy nem tud nyereséges lenni (*Dr. Schiffer András: Nem tartalékol, mert ellopják!*), akkor pedig ebből a tartalékolt forrásból tudja saját maga azt kiegészíteni, és ne kelljen a költségvetés segítségét hívni. (*Dr. Schiffer András: Kinél tartalékol? A családnál!*)

Több dolgot üdvözlendőnek tart a Magyar Nemzeti Bank monetáris politikájában. Azt gondolom, ebben egyetértünk, és a Magyar Nemzeti Bank (*Dr. Schiffer András: Mikor hívunk rendőrt?*) megítélésében ez az elsődleges és legfontosabb kérdés (*Dr. Szél Bernadett: Nem! Az, hogy lopnak, az a fontos!*), hogy segíti-e a magyar vállalkozásokat, segíti-e a magyar monetáris politikát, pénzügypolitikát, és úgy gondolom, ebben egyetértünk. (*Schmuck Erzsébet: Másról beszél, államtitkár úr!*)

Ami pedig a Magyar Nemzeti Bank alapítványi támogatását és gazdálkodását illeti (*Dr. Schiffer András: A család bankja!*), az alapítványok önálló jogi személyek, megfelelő vezető szervvel, a kuratóriummal. Nyilvánvaló, hogy a gazdálkodásról hozott döntések alapvetően az ő felelősségi körükbe tartoznak (*Tukacs István: Az állam a tulajdonos!*), és hangsúlyozom ismét, hogy nem a kormányéba. (*Dr. Szél Bernadett: De visszahívhatjátok!*) Az pedig, hogy az LMP frakcióvezetője átveszi az ügyészség és a rendőrség szerepét, és már gyanúsít is, nyilván egy politikai kinyilvánítás, aminek a parlamentben semmi értelme nincs. (*Dr. Schiffer András: Nem! A parlament erre van!* - *Taps a kormánypártok padsoraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen. (*Tállai András dr. Schiffer Andrásnak: Teszerinted! Hagyjál már a hülyeségeddel!*)

Tisztelt Országgyűlés! Napirend előtti felszólalásra jelentkezett Latorcai János képviselő úr, a KDNP képviselője, az Országgyűlés alelnöke: „Salamon-Rác Tamás és a magyar-lengyel szolidaritás” címmel. Alelnök úr, parancsoljon!

DR. LATORCAI JÁNOS (KDNP): Köszönöm szépen a szót, igen tisztelt elnök úr. Kedves Képvi-

selőtársaim! Az a barátság és egymáshoz kötődés, amely napjainkig jellemzi a lengyel és a magyar nép történelmi múltját, példa nélküli. Közös szentjeink, királyaink és hőseink, az egymás szabadságáért való áldozatvállalás, az első világháborút követően a lengyeleknek nyújtott magyar segítség, a második világháború során befogadott lengyel, majd az 1956 után befogadott magyar menekültek története örök kincs a két nemzet életében.

Ez a nemzeteink közötti szolidaritás mind a mai napig formálja országaink sorsát, de jövőnkre csak akkor lesz igazi hatást gyakorolni képes, ha megőrizzük közös hőseink emlékét, és áldozatukat a magunk számára is hasznosítjuk. A közös emlékezés szükségességétől vezetve fogadta el 2007-ben a lengyel és a Magyar Országgyűlés azt a közös határozati javaslatot, amely a lengyel-magyar barátság napjának megünneplését hivatott szolgálni, 2014-ben pedig azt, amelyik idősebb Antall József és Henryk Ślawiak tettei előtt tiszteleg, és ezért kerülhetett sor arra is, hogy ezt az ideit, a 2016-os évet a magyar-lengyel szolidaritás évévé nyilvánítsuk. A döntések megszülettek, feladatunk, hogy azokat valódi tartalommal, a jelennek és a jövőnek szóló üzenetekkel tudjuk megtölteni, és hogy hőseinket ne feledjük el.

Tisztelt Elnök Úr! Kedves Képviselőtársaim! A mai napon egy olyan emberre emlékezünk, aki akkor is képes volt nyíltan kiállni szolidaritást vállalni a lengyel néppel, amikor ez akár az életébe is kerülhetett volna. Egy olyan emberre emlékezünk, akit méltatlanul elfeledett az utókor, sajnos benne mi, mai utódok is. Salamon-Rácz Tamás a második világháború alatt a magyar-lengyel kereskedelmi kamara tisztviselője, majd a magyar-lengyel menekültügyi bizottság titkára, aki ebben a minőségében segítette a hazánkba érkező lengyel menekültek elhelyezkedését, beilleszkedését, és szerzett elvéghetetlen érdemeket a lengyel menekülteknek, civileknek és katonáknak a déli határainkon történő kimenekítésében.

A lengyelek egymás között kissé különleges kifejezéssel csak drávai hajósnak nevezték, mivel egyik szervezője volt annak az akciónak, amelynek során drávai halászok vitték át a magyar oldalról a jugoszláv oldalra a menekülőket. Tevékenységének köszönhetően közel 60-70 ezer Magyarországra menekült lengyel katona távozott így a zöldhatáron át, és kezdhette meg a lengyel hadsereg újjászervezését. A londoni emigráns kormány 1943-ban a lengyel érdemrend katonai tiszti keresztjével tüntette ki, amit akkor értelemszerűen nem tudott átvenni.

A mi kötelességünk nem hagyni, hogy a történelem pora elhalványítsa érdemeit és elfedje emlékét. A mai nap délutánján megtesszük az első lépést ezen a téren is, azzal, hogy az egykori lakóhelyén emléktáblát avatunk a tiszteletére. Az emléktábla avatásának jelentőségét nagyban növeli, hogy a lengyel szenátus marsallja, Stanisław Karczewski úr is lerója tiszteletét Salamon-Rácz Tamás helytállása előtt, ráadásul egy olyan napon, amely különös jelentőségű a lengyelek életében, hiszen Lengyelország május 2-

án a nemzeti zászló napjának és a külhoni lengyelség világnapjának, a Polóniának ünnepén, valamint május 3-án Isten anyja, Lengyelország királynéja és az alkotmány ünnepén emlékeznek mindazokra, akik életüket áldozták hazájuk függetlenségéért, a lengyel szabadságért, emlékeznek a nagy nemzeti tragédiákban elpusztultakra, emlékeznek a második világháború borzalmaira, Katyńra, a varsói felkelésre és Auschwitzra is. De emlékeznek a bajban helytálló és segítséget nyújtó Henryk Ślawiakra, idősebb Antall József-re és máttól Salamon-Rácz Tamásra is. Ezekben a napokban emlékezünk mi is azokra a lengyel hősekre, akik mindent kockára téve a magyar szabadságért harcoltak, de azokat a hazánkban élő lengyeleket se feledjük soha, akik szorgalmas, sokszor szinte észrevehetetlen mindennapi munkájukkal gyarapították és gyarapítják hazánkat, erősítve ezer szállal összefüggő és összefonódó történelmi kapcsolatainkat. Isten éltesse a lengyel-magyar barátságot! Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok és az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Mielőtt megadnám a szót reagálásra Rétvári Bence államtitkár úrnak, az önök nevében is tisztelettel és barátsággal köszöntöm az Óbudai Gimnázium, illetve a nagykanizsai Szakképzési Centrum Cserhádi Sándor Szakképző Iskolája és Kollégiuma diákjait és a pedagóguskollégákat. Örülök, hogy itt vannak. Jó napot kívánok! *(Taps.)*

Most pedig Rétvári Bence államtitkár úr következik. Parancsoljon!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr, Alelnök Úr! Tisztelt Ház! Idősebb Antall József sírján a következő felirat van: „Polonia semper fidelis”, ami azt jelenti, hogy Lengyelország örökké hűséges. Nekünk, magyaroknak, azt hiszem, mindig is a lengyel volt talán az a nemzet, amely mindig egy testvéri, egy baráti kapcsolatot alakított ki velünk.

(11.20)

Nagyon sokat köszönhetünk nekik a történelmünkben, és ők is nekünk. A két ország történelme a három részre tagolással, a nemzeti függetlenségért vívott harcokkal, a keletről és nyugatról érkező diktatúrákkal való szembenállás kapcsán mindenhol össze- és összekapcsolódott. Azt is mondhatjuk, hogy a magyar hazafiság része a lengyelbarátság is, mindig része volt és mindig is része lesz, a két ország közös történelme miatt is.

Köszönjük képviselő úrnak, alelnök úrnak, hogy a drávai hajósnak, Salamon-Rácz Tamásra itt a Parlament falai között is emlékezett, s talán az sem elképzelhetetlen, akár a második világháború előkészítő időszakára vagy a legszörnyűbb időszakára gondolunk vissza, vagy akár a XIX. század eseményeire,

hogy szinte mindig találunk olyan magyarokat és lengyeleket, akik a lengyel-magyar barátság szempontjából meghatározóak, és valószínűleg minden héten minden ülésnapot nyithatnánk egy-egy olyan személyre való visszaemlékezéssel, aki sokat tett a magyarság és a lengyelség barátságáért. Ön itt említette Henryk Sławikot és idősebb Antall Józsefet, de ha visszagondolunk arra, hogy II. János Pál pápa is mennyit tett a kommunizmus lebontása és a közép-európai népek szabadsága szempontjából, akkor ő is ennek egy nagy megerősítője volt. S jól látható, hogy olyan történelmi időszakokban, amikor érezhetően egy fordulóponthoz érkezik egy-egy korszak, egy-egy kontinens, akkor a V4-es együttműködés, a lengyel-magyar együttműködés, a közép-európai népek, nemzetek együttműködése mindig erősebb, mert nemcsak az érdekeink azonosak, hanem az értékreldünk is, és így könnyebb közös hangot találni egyik és másik ország között.

Tisztelettel adózunk azoknak az embereknek, akik lengyelként a magyar szabadságért tettek vagy magyarként a lengyel szabadságért küzdöttek. Sokan akár az életüket is áldozták a haza vagy a testvéremzet függetlenségéért. Külön köszönet azoknak, akik itt, Magyarországon harcoltak. Az ő emléküket kötelességünk megőrizni.

A most itt élő lengyelek kapcsán és minden más nemzetiség kapcsán elmondhatjuk, hogy ha számvetést készítünk Magyarország nemzetiségpolitikájáról, akkor azt láthatjuk, hogy az elmúlt hat évben igen csak bővültek a lehetőségei minden magyar nemzetiségnek, hiszen hat év alatt két és félszeresére nőtt a támogatásuk, 3,2 milliárd forintról 8 milliárdra. A nemzetiségi oktatásban az oktatási intézmények száma megötszöröződött, a diákok száma pedig a háromszorosára nőtt, s a parlamentben most már a lengyelek és mások szószólói is itt ülnek és felszólalhatnak. Ezeréves közös történelmünkben ez egy fontos lépés, hogy a lengyelség szószólója itt ülhet a magyar parlamentben, és elmondhatja a véleményét azokban a kérdésekben, amelyekben illetékesnek érzik magukat. A lengyelség száma is emelkedett, hiszen míg bő tíz évvel ezelőtt 5144-en, addig a legutóbbi népszámláláskor már 7001-en tartották magukat lengyel nemzetiségűnek. S az is említésre méltó, hogy Magyarországon sokan tanulnak lengyel szakon, Lengyelországban pedig több egyetemen lehet magyar szakra menni, magyarul Magyarországról, a magyar irodalomról, a magyar történelemtől tanulni.

Az is fontos a mai aktualitások tükrében, hogy azok a támadások, amelyek Magyarországot érték pár évvel ezelőtt, most úgy látszik, hogy részben Lengyelországra csoportosulnak át, hiszen az európai szinten is többször támadják Lengyelországot, és a lengyelek most is számíthatnak a magyarokra, most nem a fegyverbarátságára, hanem a magyarok kiállítására, szolidaritására. Nem fogjuk hagyni, hogy a többször kipróbált lengyel-magyar barátságot bármifajta csorba érje, hanem azokban az ügyekben, amelyek a len-

gyel és a magyar nép számára is fontosak, az európai szinten is ki fogunk állni lengyel barátaink mellett. Ez nemcsak a lengyel-magyar barátság szempontjából lényeges, hanem úgy gondoljuk, hogy Európa jövője szempontjából is lényeges.

Nem mehetünk el szó nélkül amellett sem, hogy az ideai esztendő mind a lengyel szabadságharcok, mind a magyar szabadságharcok szempontjából egy fontos, hatvanéves évforduló. Ezért fontos számunkra, hogy több lengyel-magyar közös megemlékezés is legyen az '56-os forradalom és szabadságharc évfordulója kapcsán. Így a Wyszyński Egyetemen mi is konferenciát tervezünk szervezni, amely az '56-os lengyel és magyar eseményekről szól, és arra is sor fog kerülni az '56-os Emlékbizottság támogatásával, hogy két testvértelepülés, Csepel és Szczezin között, amelyek 1956-ban is kiálltak egymás mellett - a szccziniek elsősorban vért adtak, bélyegeket árultak -, közös „pesti srác” köztéri szoboravatásra kerüljön sor a két országban. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Napirend előtti felszólalásra jelentkezett Z. Kárpát Dániel képviselő úr, a Jobbik képviselője: „Miért pusztít a kormány napalmmal az út szélén?” címmel. Parancsoljon!

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Ez a kormány nemcsak az óriásplakátjain, de a propagandaanyagaiban is családbarát kormányként szereti feltüntetni magát. Most már több mint tízszeres propagandakeretből teheti meg ezt, hiszen a költségvetési tervezetben a propagandaminisztérium számára kormányzati kommunikációra elkülönített összeg már 15 milliárd fölött jár, pedig lenne annak helye máshol is. De a lényeg: az utóbbi napok hírei alapján szerintem önök számára is meglepő, de nem váratlan módon két hónap alatt mintegy 545 magyar családot lakoltattak ki az otthonából. 545 esetben fordulhatott elő az, hogy a családbarát kormány regnálása alatt családokat szakítottak szét, tettek tönkre, lehetetlenítették el az életüket. Szeretném hangsúlyozni, hogy két hónap alatt annyi embert dobtak ki az otthonából, mint az előző évben összesen. Mindez az önök ígéretei ellenére, a banki elszámoltatást ígérő óriásplakátjaik ellenére. Önök egy szociális katasztrófahelyzetet hoztak Magyarországra!

Vállalják ennek a következményeit, hiszen nagyon jól tudták, hogy ez lesz! Figyelmeztettük önöket még két-három héttel ezelőtt is, amikor a Nyugati téren a hitelkárosultakat védő szervezetek vezetői egy igen nagy demonstrációt szerveztek. Meghívtuk őket ide a parlamentbe, és interpellációs, azonnali kérdéses időszakban önöknek szegeztük a kérdést, hogy nem tartanak-e egy hasonló katasztrófától. A helyzet az, hogy 545 magyar családot az önök hozzájárulásával, az önök impotenciája miatt kilakoltattak az otthonából, mert nem voltak képesek kezelni egy

amúgy igenis kezelhető helyzetet. Önök bár azt ígérték, hogy senkit nem hagynak az út szélén, mégis napalmmal pusztítottak az út szélén, hiszen ezeket a családokat már nagyon nehéz lesz a normális életvezetés feltételeihez juttatni, ugyanakkor mi meg fogjuk ezt kísérelni.

Tegyük hozzá azt is, hogy a napokban folyamatosan a hírek homlokterében van a Magyar Nemzeti Bankot illető botrányosorozat. Még egyszer szögezzük le, hogy az MNB alapítványai itt a devizahitelkárosultak pénzét költik. Azt a többletet költik, ami abból halmozódott fel, hogy a hitelkárosultak úgynevezett rendezése, elszámolása kapcsán egy átváltási procedura következett be. Az ebből eredő több mint 134 milliárdos többletet - legalább ezt, ha nem is a 200 milliárd forint fölötti összeget - a Jobbik egy kártérítési alapba kívánja csoportosítani, amely kártérítési alpból éppen azokat tudnánk most megsegíteni, akiket önök napalmmal pusztítanak el még az út széléről is, mert ott sem tűrik meg őket, kilakoltatják őket az otthonukból, és igen, 545 család esetében ez két hónap alatt már bekövetkezett. 255 család bírósági határozat alapján kellett hogy elhagyja otthonát, 244 családot bírósági végrehajtó dobott ki az otthonából, hat esetben pedig a bank nemes egyszerűséggel eladta az ingatlant a tulajdonos feje fölülről, vélhetően nyomott áron, mert ezt az önök jogszabályi környezetének köszönhetően megtehette. Itt a „köszönhetőenre” természetesen idézőjelet kell érteni.

Az az elképesztően kiszáradt gazdasági modell, amit önök létrehozta, nem képes kezelni ezt a helyzetet. Megkérem államtitkár urat, hogy ne magyarokodjon a Nemzeti Eszközkezelővel, amely összesen még 3 ezer családnak nyújthat megoldást. De milyen megoldás az, hogy elveszik az ingatlantulajdonukat, aztán visszabérelhetik a saját lakásukat? Ne hivatkozzanak a magáncsődre sem, amely egy nagyon jó konstrukció lett volna, ha nem adósrabszolgágnak hívják, és nem határoznak meg olyan durva feltételeket, hogy alig egy-kétszáz ember merjen csak belevágni ebbe a kalandba, ami kalandnak nem minősíthető, inkább tragédiának. És most közeledik az az időszak, amikor az árfolyamgátások esetén a gyűjtőszámlán gyűlő hatalmas többletteleher a családok nyakába fog zúdulni, további nemzetgazdasági katasztrófák sorozatát, spirálját váltva ki Magyarországon.

Amiről önöknek most vallomást kellene tenniük, az az, hogy milyen paktumot kötöttek tavaly az EBRD-vel, amiből következően egyszerűen nem hajlandók terhelni tovább a bankrendszert. Milyen paktumot kötöttek a Bankszövetséggel, ahol tételesen leírták azt, hogy az érintett bankokra semmilyen további pluszterhet nem fognak hárítani a károsultak helyzetének rendezése érdekében? S el kellene mondani azt is, hogyan tűrhetik meg Magyarországon, hogy olyan klíma alakuljon ki, amikor a Kúria egyik vezetője a bankok irányába szabadkozik. Születik egy ítélet, ami a károsult javára jó, de ők ezt nem fogják irányadónak tekinteni, és ez kikerülhet a nyilvános-

ság elé - ennek semmilyen következménye nincs? Éppen ezért ha maradt önökben egy cseppnyi felelősségérzet, azonnal hosszabbítsák meg a kilakoltatási moratóriumot.

Végül pedig a hitelek felvételtől árfolyamon történő forintosításával még mindig lehetne rendezni a helyzetet, de látjuk, hogy önökben kevés erre a hajlandóság. Egyet ígérhetünk: a Jobbik ott lesz, a Jobbik dokumentál a kilakoltatásoknál, és nem vérengző módon, hanem igazságosan, de acélkeménységgel fogunk elszámoltatni mindenkit, aki részt vett ebben az egész merényletsorozatban. Erről biztosíthatom önöket. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Völner Pál államtitkár úr válaszol a kormány nevében. Tessék, államtitkár úr!

(11.30)

DR. VÖLNER PÁL igazságügyi minisztériumi államtitkár Köszönöm szépen a szót elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Nagyon sajnálatos, hogy a Jobbiknál nemcsak a kormányzóképeség, a kormányzati tapasztalat hiányzik, hanem a meglévő joganyag tárgyilagos tanulmányozásának képessége is. Ugyanis a jogalkotó kiemelten kezelte az eladósodott személyek helyzetének rendezését és hogy hogyan tudja megóvni őket az árfolyam-módosítás kockázataitól. Ha ezeket figyelemmel kísérte volna, akkor valóban, az említett eszközök használata, amelyek elhangzottak - az eszközkezelő, ami több mint 32 ezer családnak nyújtott lehetőséget arra, hogy a helyzetén könnyítsen, vagy éppen az adósságrendezezésről szóló törvény, amit kényszerhelyzet híján valóban csak néhány száz család vett eddig igénybe -, mind-mind arról szól, hogy a kormány, a parlament felkészült, és olyan jogszabályi környezetet teremtett, ami lehetővé teszi ezeknek a nehéz sorba került családoknak a segítségét, nagy részüknél helyzetük megoldását is. Nagyon sajnálatos, hogy önök demagóg módon azokat a családokat próbálják felhasználni, akik helyzetében a végrehajtási szakasz elérkezett.

Nem szabad összekeverni a közgazdaságot, a piacgazdaságot, a szociálpolitikát, a költségvetési kérdéseket, mert abból, amit képviselő úr előadott, nyilvánvalóan egy adathalmaz jött ki, egy hangulatkeltés *(Z. Kárpát Dániel: Ne nekem mondja, hanem a családoknak!)*, és nem veszik figyelembe azokat a körülményeket, azokat a jogszabályokat, amelyek az elmúlt időszakban is születtek. 2003 óta az úgynevezett téli kilakoltatási moratórium létezik a magyar jogrendszerben, ami december 1-jétől március 1-ig pontosan az időszaki viszonyokra, a téli időjárásra tekintettel tartalmazza a kilakoltatási moratóriumot, de ezt megfejelve a jelenlegi kormány, illetve a megelőző, 2010-től regnáló kormány 2010. augusztus 11-től biztosította, a végrehajtási eljárásban ne kerülhessen sor a devizahiteles problémakörrel érintett

lakóingatlanok kiürítésének foganatosítására. Ezt képviselő úr is nagyon jól tudja.

Azt is tudja, hogy ez a végtelenségig nem fenntartható állapot, hiszen a lakáspiacon, a magánszférában a hitelezésre szükség van. De amikor a biztosíték nem biztosíték végső esetben sem a bankok vagy a hitelezők számára, vagy gondoljunk a magánhitelezőkre, ha képviselő úrnak lenne olyan hitele, ami jelzáloggal biztosított, soha az életben nem juthatna hozzá a követeléséhez, ha azokat a jogi eszközöket alkalmaznánk, amiket ön felvet. Tehát az adósságrendezésről szóló jogszabálynál tartottam, ami gyakorlatilag meghosszabbításra került 2016. március 1-jétől, akik túllépték, azok is igénybe vehetik, a csődvédelmi szolgálatok rendelkezésre állnak, az eszközkezelő rendelkezésre áll. Tehát az a kijelentés, hogy az út szélén hagyott családok vannak, és ha jól emlékszem, napalmot emlegetett képviselő úr, talán koránál fogva nem emlékezik a vietnami háború borzalmaira, ahol valóban ezt az eszközt bevetették, de a mi magyarországi viszonyaink között egy képzelet, amit ön alkalmaz ennek a kérdésnek a kezelésénél, amit higgadtan, nyugodtan kellene mindvégig megtárgyalni, nem hangulatot kelteni.

Mondom, nagyon sajnálatosnak tartom, hogy éppen a legkiszolgáltatottabbakat próbálják itt felhasználni, acélkeménységről beszélnek, amikor szilárd jogállam van Magyarországon, szociálpolitika létezik, megvannak azok az eszközök, hogy hogyan tudunk segíteni. Ugyanakkor azt is figyelembe kell venni, hogy amit ön itt a bankok kapcsán említ, hogy a gazdaság működőképességéhez a bankok szerepére szükség van, mind a piacon működő cégeknél, mind a lakossági hitelezéseknél. Az a fajta kommunizmusból megörökölt ideológiai rendszer, hogy fizessenek a bankok - de kinek a pénze van a bankoknál? A lakosság pénze van a bankoknál. Ha azokat a pénzeket nem tudjuk a piacgazdaságba továbbfogatni, gyakorlatilag bedönthetjük az egész gazdaságot, a költségvetést, aztán nem lesz itt szociálpolitika sem, nem lesz eszközkezelő sem, nem lesz adósságrendezésben havi 25 ezer forint támogatás azoknak, akik ebben részt vesznek.

Ha végigvennék azoknak az utaknak a következményeit, amiket önök itt felvázolnak előttünk, akkor belátnák, hogy önöknek nem is kell a választáson indulni, mert kormányra ilyen programmal nem szabad kerülni, mert ez a biztos bukást és az ország gazdasági hanyatlását eredményezné. Remélem, sikerült meggyőzőn azokról, amik elhangzottak, és revideálni fogják nézeteiket. Köszönöm a figyelmet. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Napirend előtti felszólalásra jelentkezett Tóth Bertalan képviselő úr, az MSZP képviselője: „A jegybank farkasa” címmel. Parancsoljon!

DR. TÓTH BERTALAN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Bizonyára

sokan látták azt az amerikai filmet, amelynek a címe: A Wall Street farkasa. Ez a film, nagyon leegyszerűsítve, egy amerikai tőzsdeügynök emlékiratai alapján készült, azt mutatta be, ahogyan egy gátlástalan, pénzéhes bróker törvénytelen eszközökkel harácsol magának, rokonainak és barátainak elképzelhetetlenül nagy vagyonokat. Ám mivel semmi sem tart örökké, a történet főszereplői lebuktak, vagyonukat elkobozták, ők pedig börtönbe kerültek.

Matolcsy György jegybankelnök elmúlt hetekben feltárt botránysorozata rendkívül sok tekintetben hasonlít az előbbi történethez, azzal a különbséggel, hogy itt az adófizetők pénzét költik és lopják, illetve a kirabolt devizahitelesek pénzét. És az is látszik, hogy a történetnek még nincs vége. Ami látszik, hogy 2010 óta a forint/euró árfolyam 265 forintról 310 forint környékére romlott, és Matolcsy György ennél erősebb forintot nem is akart. A forint romlásával tudta ugyanis előteremtteni azt a 266 milliárd forintnyi közpénzt, amit most a sajátjukként kezelnek és költenek el.

Úgy gondolták, hogy ez a pénz elveszíti közpénz jellegét, ha az általuk irányított és általuk alapított alapítványoknak adják oda. Úgy gondolták, hogy ezután már nem fog kiderülni, hogy mire költötték ezeket a hatalmas nagy összegeket. Tévedtek, lebuktak. Az ugyanis látszik, hogy 266 milliárd forintból milliárdokat fordítottak saját médiabirodalom felépítésére. Tízmilliárdokat fordítottak saját kereskedelmi bankok szerzésére. Felesleges megbízásokkal súlyos százmilliókat juttatnak rokoni, baráti cégeknek. És néhány milliárd forint erejéig gondoltak a miniszterelnökhöz kapcsolódó személyek cégeinek kistaffirungozására is.

Természetesen folyamatosan megszegték a felelős pénzkezelés szabályait, és egyetlen közbeszerzésnél sem alkalmazták közbeszerzési eljárást. Matolcsy György és az általa kinevezett alapítványi vezetők nem a „gazdálkodj okosan” elve szerint jártak el, hanem a „gazdálkodj okosba” elve szerint. Ez viszont egy egészen más játék, amelynek súlyos következményei lehetnek. Az is kiderült, tisztelt képviselőtársaim, a mai napon, hogy a Matolcsy György által vezetett Nemzeti Bank az általa létrehozott alapítványokon keresztül a GDP 0,7 százalékának megfelelő összeggel finanszírozta a magyar költségvetést. Ezt a gyanút megpróbáltuk tisztázni, de eddig egyetlen kormányzati cáfolat sem érkezett. Sőt, bizonyos kormányzati tisztségviselők még ma is erősítették, hogy itt bizony a Nemzeti Bank nem törvénytelen módon járt el, és nem szegte meg a monetáris finanszírozás tilalmát.

És ahogy kiderült egy dokumentum alapján, egy dokumentumsorozat alapján, az alapítványok nem függetlenek a jegybanktól. Az egyik alapítvány esetében ugyanis nem a kuratórium hozott döntéseket, hanem személyesen Orbán Viktor jobbkeze, Matolcsy György és egy általa kinevezett kuratóriumi tag. Még egyszer mondom, hogy mindenki megértse: ténylegesen Matolcsy György hozott döntést arról,

hogy mikor mennyi pénzt kötnék le unokatestvéreinek bankjánál, mikor mennyi állampapírt vásárolnak unokatestvére bankjától. *(Gógös Zoltán: Kósa Lajos, mit szólsz ehhez?)*

Ez a botrány minden idők legnagyobb nemzeti banki botránya, amelyben még mindig nem lehet teljesen tisztán látni. A tisztánlátást akadályozza az is, hogy Matolcsy György és barátai még mindig titkolnak rengeteg közérdekű adatot, továbbá az ilyen ügyek kivizsgálására hivatott ügyészség első számú vezetője a felesége révén érintett lehet az ügyben, és nem indít vizsgálatot. Ugyancsak nem segíti a helyzet tisztázását, hogy a miniszterelnök mindenről tudhatott.

Ezzel együtt a továbbiakban mi mindent meg fogunk tenni annak érdekében, hogy ezt a botrányt teljes egészében feltárjuk, és a jegybank farkasának törvényellenes és káros tevékenységét bemutassuk a közvéleménynek. Ezt szolgálja az a hatpontos intézkedéscsomag, amit már beterveztünk az Állami Számvevőszék felé, a Közbeszerzési Hatóság felé, az ügyészség felé, a Költségvetési bizottság felé, vizsgálóbizottság felállítását kezdeményeztük, és követeljük, hogy adják ki a maradék közérdekű adatot is, ne titkolják el, hogy milyen magánszemélyek kaptak milliós támogatásokat, milliós megbízási szerződéseket a jegybanktól.

Hétről hétre feldolgozzuk az anyagokat, és be fogjuk mutatni a közvéleménynek, hogy mi történt a „magyar nemzeti bankrablás” során. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps az MSZP soraiban.)*

(11.40)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tállai András államtitkár úr válaszol. Tessék!

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági miniszteri-umi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Vizsgáljuk meg a Magyar Nemzeti Bank érdemi, tartalmi működését 2013 óta és a 2013 előtti időszakra vonatkozóan. Hasonlítsuk össze a Magyar Nemzeti Bank... *(Közbeszólások az MSZP soraiból, többek között dr. Tóth Bertalan: Ne hasonlítsuk, András! - Gógös Zoltán: Nem kell! - Az elnök csenget.)* Hasonlítsuk össze a monetáris politikáját, hogy hogyan is működött az a Magyar Szocialista Párt idején, és hogyan működik a Magyar Nemzeti Bank jelenlegi elnökének *(Közbeszólás az MSZP soraiból: Üljél le!)* irányítása alatt.

Hát bizony akkor úgy működött, amikor *(Közbeszólás az MSZP soraiból: Hogy?)* Simor András volt az elnök, akit az MSZP-sek szavaztak meg és támogattak *(Korózs Lajos: A Matolcsyról beszélj, András!)*, hogy csődbe ment az ország, fizetéképtelenné vált az ország, és az IMF segítségét kellett hívni feltétel nélküli fegyverletétel mellett, hogy ne jelentse be országunk kormánya, az akkori Gyurcsány-kormány a magyar állam csődjét. *(Dr. Józsa István közbeszól.)*

A jelenlegi helyzet az, hogy ezzel szemben a Magyar Nemzeti Bank monetáris politikája elősegíti azt, hogy a magyar államadósság csökkenjen *(Közbeszólások az MSZP soraiból, többek között Kunhalmi Ágnes nevetve: Elősegíti!)*, hogy a Magyar Nemzeti Bank gazdálkodása eredményes és nyereséges, nem úgy, mint az ezt megelőző időszakban. *(Közbeszólások az MSZP soraiból, többek között: Tényleg nem úgy! - Derűltég az MSZP soraiban.)* Önök azért nem ismerik azt az érzést, hogy milyen az, amikor a Magyar Nemzeti Bank nyereséget termel, mert az önök idejében összességében nem nyereséget termelt, hanem veszteséget termelt a Magyar Nemzeti Bank, és a veszteség által *(Gógös Zoltán közbeszól.)* a vagyona jelentősen csökkent.

Ha összehasonlítjuk a Magyar Nemzeti Bank inflációra vonatkozó tevékenységét, politikáját, akkor azt láthatjuk, hogy egy jelentősen magas infláció volt 2013 előtt, 2013-at követően alapfeladataként az áremelkedések változásának a monitoringozása is helyesen és jól történt, és lényegében Magyarországon megszűnt az infláció.

De nézzük meg, hasonlítsuk össze a két Nemzeti Bank-elnököt. Míg a 2013 előtti időszakban a Nemzeti Bank elnökének ilyen rossz monetáris politika, gazdálkodás- és inflációpolitika mellett a havi fizetése 8 millió forint volt, ami az Európai Unióban is kiemelkedő volt *(Közbeszólás az MSZP soraiból: De a Matolcsy még kiegészítette azt a hármat, amit kapott!)*, addig a jelenlegi jegybanki elnöknek, akinek a nemzeti banki politikája igenis eredményes, az előbb hallhattuk, az egyik ellenzéki párt frakcióvezetője is elismerte, hogyha önök erre nem is képesek, lényegesen Simor András fizetése alatt van a Magyar Nemzeti Bank elnökének havi jövedelme. *(Közbeszólás az MSZP soraiból: Meg az összes nővérnek!)*

Ami pedig az alapítványi gazdálkodásokat illeti: nyilván önök ezt nem ismerhetik, mert akkor nem volt forrás alapítványok létrehozására és alapítványok finanszírozására; úgy látom, hogy az MSZP nem ellenzéki párti szerepet játszik *(Közbeszólások az MSZP soraiból.)*, hanem mint az alapítványok ellenőrzését végző, mint nyomozó hatóság, mint vádló, és már a bíróság szerepét is átvette, mert már az alapítványok gazdálkodásáról ítéletet is mondott. Azt javaslom, hogy el kell olvasni a polgári törvénykönyvet, hogy mit mond az alapítványok tevékenységéről és gazdálkodásáról, a törvényességét az ügyészség ellenőrzi, a gazdálkodását pedig éppen a minap elfogadott Magyar Nemzeti Bank-törvény szerint az Állami Számvevőszék ellenőrzi, és természetesen minden más magyar hatóság. *(Közbeszólások az MSZP soraiból.)* Ezeknek a hatóságoknak van jogosultsága ellenőrizni az alapítványokat, és megmondani, hogy az törvényes vagy nem törvényes, nem pedig a Magyar Szocialista Párt frakciójának *(Folyamatos közbeszólások az MSZP soraiból.)*, amely már kimondta, hogy ez a gazdálkodás törvénytelen.

Ami pedig a magyar államkötvény-vásárlást illeti, erről senki, az Európai Központi Bank sem mond-

ta ki, hogy ez törvénytelen és jogszabályellenes (*Közbeszólás az MSZP soraiból: Dehogynem!*), nem mondta ki. El kell olvasni az Európai Központi Bank jelentését, a 2014-est és a 2015-öst is, javasolom, hogy mielőtt valaki felszólal a parlamentben és ilyet állít, olvassa el az EKB jelentését, én elolvastam; az EKB jelentésében nincs egyáltalán szó erről, egyik évi jelentésben sem.

Tehát az összes állítás, ami az alapítványok törvénytelen gazdálkodásáról szól, egyelőre nem más - és remélhetőleg az is marad -, mint egy politikai akciótámadás. (*Közbeszólások az MSZP soraiból: Egyelőre? - Egyelőre, András?! - Taps a kormánypártok soraiban.*)

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Napirend előtti felszólalásra jelentkezett Kósa Lajos frakcióvezető úr, a Fidesz képviselője: „A szocialisták kártékony és a munkavállalóknak hátrányos aláírásgyűjtéséről” címmel. Parancsoljon!

KÓSA LAJOS (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Ház! A szocialisták népszavazási aláírásgyűjtést kezdeményeztek a vasárnapi munkavégzés tilalmáról szóló jogszabály visszavonásáról. A parlament nem olyan régen döntött a jogszabály visszavonásáról, és kijelenthetjük, hogy ezzel az aláírásgyűjtés okafogyottá vált, hiszen az a joghatás, amit kívánni szándékoztak, bekövetkezett.

Miután a népszavazásról szóló törvény meghatározza, hogy az aláírásgyűjtés nem lehet öncélú vagy pusztán politikai célokat szolgáló, hanem a célhoz kötöttség az, ami legalíssá és legitimé teszi az aláírásgyűjtést, és a célhoz kötöttség megszűnt, ezért nyugodtan mondhatjuk, hogy a szocialisták aláírásgyűjtése illegitim (*Dr. Rétvári Bence: Így van!*), nem felel meg a szabályozásnak (*Korózs Lajos: Mindennek megfelel!*), ráadásul ezen aláírásgyűjtés alapján nem lehet kiírni népszavazást, ugyanakkor a szocialisták váltig gyűjtik az aláírásokat. Felteszi az ember a kérdést, hogy vajon miért, és az a helyzet, hogy a szocialisták pontosan tudják, hogy úgy fogalmazták meg a kérdésüket, hogy ha az a joghatás bekövetkezik, akkor a kereskedelemben dolgozó (*Gógös Zoltán: Hazudsz! Hazudik!*) mintegy 250 ezer ember rendkívül hátrányos helyzetbe kerül. (*Gógös Zoltán: Hazudik!*) Egész egyszerűen azért, mert a népszavazás eredményessége után három évig semmilyen olyan jogi módosítást nem lehet végrehajtani a joganyagon (*Gógös Zoltán: A munka törvénykönyvében, ugye? Hazudik!*), ami érinti a népszavazás által kiváltott joghatást, tehát az eredeti, a vasárnapi munkavégzés tilalmáról szóló szabályozást. Ezzel egyébként a kereskedelemben dolgozó 250 ezer embert legalább három évig tragikusan hátrányos helyzetbe hozzák. (*Dr. Rétvári Bence: Úgy van! - Gógös Zoltán: Lajos, hazudsz! Hazudsz!*)

Pontosan tudták a szocialisták, és nyilván, hiszen valamennyire tudnak magyarul, ha nem is pontosan, hogy ahogy megfogalmazzák a kérdést, az még

azzal is együtt jár, hogy egyébként ma még az ünnepeken, tehát a nemzeti ünnepeken biztosított szabadsnap sem jár a dolgozóknak, mert egyébként abban a szabályozásban ez is benne volt furcsa módon, hogy ha valaki március 15-én vagy pünkösdhétfőn vagy húsvéthétfőn ki akar nyitni, akkor kinyithat, mert a szabályozásból ez is kikerült. Így tették fel a kérdést. (*Gógös Zoltán: Ez is hazugság!*)

Persze pontosan tudták, hogy mit csinálnak, éppen ezért nagyon helyesen döntött a kormány úgy, hogy kezdeményezi a Háznál a törvény visszavonását, mert ez megnyitja a lehetőséget arra, hogy azt a 250 ezer embert ne hagyjuk magára. A szocialistáknak (*Gógös Zoltán: Lajos! Nem szakad rád az ég?*) ez nem volt tétel, hiszen az ő számukra a multik érdekképviselése sokkal előrébb való, mint bármifajta dolgozói érdekképviselés. (*Gógös Zoltán: Be van nyújtva a munka törvénykönyve módosítása, meg kell szavazni!*)

Ugyanakkor azt kijelenthetjük, és a Fidesz-frakció tárgyalt az érintett szakszervezetekkel, a Kereskedelmi Dolgozók Független Szakszervezetével, és az világos volt, hogy a helyzet így nem maradhat, azonban rögzítsük azt a tényt, hogy egészen addig, amíg a szocialisták az illegitim és egyébként az embereket megfélemlítő aláírásgyűjtést nem hagyják abba, vagy egészen addig, amíg az Alkotmánybíróság nem mondja ki azt, hogy a szocialisták kérdésfelvetése alapján nem lehet népszavazást kezdeményezni - egyébként hozzáteszem: ma ez a helyzet -, addig (*Gógös Zoltán: Ki mondta? Te vagy az Alkotmánybíróság? - Tóbiás József: Te vagy az Ab? És a ti kérdéseitek, az mi?*) sajnos nem tudunk hozzányúlni a kereskedelmi dolgozók helyzetének javítása érdekében a joganyaghoz, mert ellenkező esetben lehetetlen helyzetbe kerülünk. Hiszen adott esetben előállítjuk azt a helyzetet, hogy bár okafogyott a népszavazás, mégis valamilyen módon vitába keveredünk azzal kapcsolatban, hogy ezt ki lehet-e írni vagy sem.

Ezért egyébként ezt elfogadta a Kereskedelmi Dolgozók Független Szakszervezete, amely ma 30 ezer aláírást nyújtott át a Fidesz-frakciónak, ahol az ő általuk elérhető dolgozók mind azt kérték, hogy javítsunk a helyzetükön, és mi ezt meg is ígértük, de ezt ősznél előbb nem lehet majd a Ház elé betérjeszteni (*Tóbiás József: És miért nem? - Dr. Józsa István: Nem akarjátok!*), mert ezt a jogi helyzetet a szocialisták előállították.

Hozzáteszem, hogy a Fidesz-frakció ugyanakkor nem mond le arról mindenfajta szocialista manipuláció ellenére sem, hogy a kereskedelmi dolgozókat nem hagyja magára; a szocialisták a Tescót nem hagyják magára, meg mindenfajta multiszervezetet, mi pedig a kereskedelmi dolgozókat (*Dr. Józsa István: Minden dolgozótól elvettétek! Mindenkitől elvettétek!*), aztán majd ki-ki elszámol a választóinak azzal kapcsolatban, hogy kinek az érdekét képviseli. (*Kunhalmi Ágnes: Nagyon megijedtetek!*) Köszönöm szépen a figyelmet. (*Taps a kormánypártok soraiban.*)

(11.50)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Dömötör Csaba államtitkár úr a kormány nevében reagáló államtitkár, parancsoljon! *(Nagy zaj, közbeszólások az MSZP padsoraiból.)*

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: *(Dr. Józsa István többször közbeszól.)* Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Frakcióvezető Úr! *(Az elnök csenget.)*

Teljesen egyértelmű, hogy az MSZP pártpolitikai célokból, a politikai balhé kedvéért kezdeményezte a népszavazást. *(Gógös Zoltán: Földlopás ellen!)* Ez abból is jól látszik, hogy a törvény visszavonása után is folytatják az aláírásgyűjtést. *(Gógös Zoltán és Kunhalmi Ágnes: Miért vontátok vissza?)* Teszik ezt annak ellenére, hogy az adatvédelmi biztos állásfoglalása szerint is az aláírásgyűjtés nem legitim, nem tisztességes. *(Tóbiás József Kósa Lajoshoz: Lajos, ha olyan mélyre süllyednék, ahol te vagy, megverhetnél a rutinoddal.)* Erre mondta azt Gógös képviselő úr, hogy „és akkor mi van?”. *(Gógös Zoltán: Földlopás ellen gyűjtjük az aláírást.)* Lelke rajta!

Van azonban egy olyan népszavazás, amely minden magyart érint, és amely sorsdöntő, nemcsak Magyarország, hanem egész Európa jövője szempontjából. *(Dr. Józsa István: Gyalázat!)* Ez pedig a kényszerbetelepítésről szóló népszavazás. A kormány már megtette a szükséges lépéseket, a népszavazás kiírásához már csak a *(Folyamatos közbeszólások az MSZP padsoraiból.)* Kúria döntésére van szükség, amely a tájékoztatásuk alapján holnap megszületik. *(Tóbiás József: Mutassátok már meg, hogy hol van az a döntés!)*

A népszavazásra azért van szükség, mert többszöri tagadás, sunnyogás után a kényszerbetelepítés, a kötelező kvóták ügye újra visszakúszott az uniós napirendre, Brüsszel visszaél erőfölényével, és mihamarabb kötelező érvényű döntést szeretne hozni. Brüsszel javaslata egyébként kísértetiesen hasonlít arra a stratégiára, amit a baloldal fundált ki még 2007-ben, az a javaslat még a kormányulást is megjárta akkor. *(Tóbiás József: Így van! Ti vagytok többségben Európában. - Dr. Józsa István: 12 millió magyar hazája! - Kósa Lajos: Várjátok már az egymillió kínait?)* A jelenlegi kormány álláspontja egyértelmű: Magyarország számára elfogadhatatlan, hogy néhány brüsszeli bürokrata döntse el, hogy kik éljenek Magyarországon. *(Tóbiás József: Mennyit kerestél? - Gógös Zoltán: Mennyit kerestél, arról beszélj! - Kunhalmi Ágnes közbeszól. - Zaj az MSZP padsoraiban. - Az elnök csenget.)*

ELNÖK: Egy pillanatra most álljunk meg! Az a helyzet, hogy az ülés én vezetem. Az államtitkár úrnál a szó. Mindenki más figyelje, hogy utána majd érdemben tudjon bekiabálni. *(Derültség az MSZP padsoraiban. - Kunhalmi Ágnes: Nem mond semmi értelmeset!)* Amíg nem tudják, hogy mit mond, nem

tudnak bekiabálni. *(Zaj. - Egy hang: Azt a szakállast, azt kell kivezettetni!)* Allamtitkár úr, parancsoljon!

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Ha két kiabálás között a baloldali frakciónak van idejük, szívesen elmondom, hogy a kormány tudomásul veszi *(Felzúdulás az MSZP padsoraiban.)*, hogy az egyes uniós országok a demográfiai és a gazdasági problémáikat bevándorlással szeretnék megoldani *(Tóbiás József: Sajnos arra nincs idő.)*, de a jelenlegi kormány fenntartja a jogot arra, hogy más utat kövessen. *(Dr. Józsa István közbeszólása)* Azért kell más utat követni, mert a bevándorlás ügye nem gazdasági, hanem sokkal inkább biztonsági és kulturális kérdés. Egyébként meg az önök számára sem lehet közömbös az, hogy minden második fiatal munkanélküli egyes uniós tagországokban. *(Kunhalmi Ágnes: Ti elűztetek minden második fiata- - Kósa Lajos: Jönnek a kínaiak helyettük, gyerekek, ne aggódjatok!)* Többször elmondtuk már, most is elmondjuk, mert el kell mondanunk, hogy a kényszerbetelepítés, bármennyire is vitatják önök, veszélyes javaslat. Azért veszélyes, mert sokkal több problémát hoz létre, mint amennyit megold. Egy kötelező kvótákon alapuló javaslat ugyanis meghívót jelent további milliók számára, márpedig a kontrollálatlan bevándorlás biztonsági kockázatait, azt gondolom, már nem kell bemutatnunk.

Tisztelt Frakcióvezető Úr! Nem szabad hagyni, hogy egy szuverén állam feje fölött döntéseket hozzanak, ezért az előttünk álló időszak egyik legfontosabb feladata, hogy közös erővel utasítsuk el a kényszerbetelepítést. Ennek legjobb módja egy sikeres népszavazás. A népszavazás kiállás Magyarország mellett, kiállás a mellett a meggyőződés mellett, hogy a magyar embereknek kell eldönteniük, hogy kivel szeretnének együtt élni és kivel nem, és kiállás azok mellett a demokratikus értékek mellett, amelyek alapján az Európai Uniót létrehozták. *(Kunhalmi Ágnes: Ti veszélyeztetitek az országot. - Dr. Józsa István: Kiállás az uszítás mellett. - Kunhalmi Ágnes: Demokrácia? A szót is elfelejtettétek!)* Köszönöm a figyelmet. *(Taps a kormánypártok padsoraiban. - Tóbiás József: Köszönjük.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Tájékoztatom önöket, hogy a napirend előtti felszólalások végére értünk. *(Kunhalmi Ágnes: Hál' istennek!)* Most fölkerem Tiba István jegyző urat, ismertesse a napirend utáni felszólalók névsorát. Parancsoljon!

TIBA ISTVÁN jegyző: Tisztelt Országgyűlés! A mai napon napirend utáni felszólalásra jelentkezett: Varju László, független; Bodó Sándor, Fidesz; Z. Kárpát Dániel, Jobbik; Magyar Zoltán, Jobbik; Farkas Gergely, Jobbik.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Most 11 óra 54 perckor elkezdjük a **kérdések** és azonnali kérdések tárgyalását.

Tisztelt Országgyűlés! Tájékoztatom önöket, hogy az Országgyűlés elnöke a határozati hárszabályi rendelkezések 121. § (4) bekezdésének a) pontjában foglalt jogkörével élve Magyar Zoltán képviselő úr K/10227. számon a nemzeti fejlesztési miniszterhez benyújtott írásbeli kérdését **viSSzautasította**, mivel az indítvány nem tartozik a miniszter úr feladatkörébe.

Tisztelt Országgyűlés! Korózs Lajos képviselő úr, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Ön mire költene 266 milliárd forintot, ha egyetértene azzal, hogy a kormány jobban segítse az alacsony nyugdíjból élőket?”** címmel. Parancsoljon, képviselő úr!

KORÓZS LAJOS (MSZP) *(Felhajtott laptopja hátlapján a „0,9%” felirat olvasható.):* Köszönöm szépen. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Matolcsy György, Orbán Viktor jobbkeze lebukott. Lebukott, hiszen a szocialisták által kiperelt dokumentumok alapján egyértelművé vált, hogy több alapítványba mindösszesen 266 milliárd forintot könyvelték szét, és ezeknek a pénzeknek a nagy részét el akarták lopni.

Gyalázat ez az egész. Azt gondolom, hogy az épületet magát már nem is lehet a Magyar Nemzeti Banknak nevezni, az a bűnözők rezidenciája. Aközben lopnak el százmilliárd forintokat, miközben 0,9 százalékos nyugdíjemelést állítottak be az Országgyűléshez benyújtott jövő évi költségvetésbe.

Nem kell fejszámolóknak lenni ahhoz, hogy lássuk: 900 ezer nyugdíjas él ma a létminimum alatt abból a 2,7 millió nyugdíjasból, akik minden hónapban várják, hogy lesz esélyük talán egy boldogabb hónapra vagy egy boldogabb évre. Ebből a költségvetésből az látszik, hogy aki az idén nyomorult volt, az jövőre is az lesz, aki szűkölködött ebben az évben, az jövőre is szűkölködni fog.

Ha a nyugdíjak egészét nézzük, még 1000 forintra sem jön ki jövő évben egy hónapnyi emelés. De ha megnézzük azokat a nyugdíjszerű ellátásokat, amelyek ma a nyugdíjak rovatán kifizetésre kerülnek, akkor azt gondolom, hogy kimondani is szégyen, hogy egy házastársi pótlék átlagos emelése a jövő évben 140 forint lesz, a rokkantsági járadék átlagos emelése 310 forint lesz, egy baleseti járadékos mintegy 235 forintra számíthat; egy mezőgazdasági járadékos 745 forintra, egy árvaellátásban részesülő mindösszesen 340 forintra. Hangsúlyozom, átlagosan.

Államtitkár Úr! Ön mire költene ezt a 266 milliárd forintot? Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiban. - Gógös Zoltán közbeszól.)*

ELNÖK: Rétvári Bence államtitkár úr válaszol, tessék!

DR. RÉTVÁRI BENECÉ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház!

Láthatóan az MSZP frakciója - aki végignézte a listát, láthatja - ma arra készül, hogy minden ágazatnál, minden területen, szociális területen, nyugdíjterületen, az egészségügy területén, és amire még egy-egy képviselő bejött esetleg a frakcióból a mai napon a parlamentbe, végignézi, hogy 266 milliárd forintból mit tenne *(Gógös Zoltán: Sokan vagyunk. Többen, mint ti! - Kunhalmi Ágnes: Válaszolja! - Gógös Zoltán: Eddig nem válaszoltál. - Közbeszólások az MSZP padsoraiban.)*, azt az érzetet, azt a látszatot keltve, mint ha egy kormányzati döntés lenne, hogy egy, a Nemzeti Banknál levő nyereség milyen jóléti célra fordítható.

Nyilvánvalóan önök is tudják, és aki követi alaposabban a parlament munkáját, az is tudja, hogy ez két teljesen különálló tétel. A magyar költségvetésnek ezek az összegek egyáltalán nem részei, így a kormánynak semmifajta döntési lehetősége nincsen, hogy az önök által említett 266 milliárd forintot hova, mire és miként költse. *(Dr. Józsa István és Tukacs István: Matolcsyt ki választotta?)* Ettől független az, amit a kormányzat megtett igenis az elmúlt években akár a nyugdíj területén is, de ezt nem egy ilyen jogi fikcióban tette meg, ami nem vihető végig jogilag, hiszen a jogszabályok ezt teljes mértékben kizárják. És ezt a szocialisták is tudják, csak azért csinálják, hogy nyilván ezzel is növeljék ennek az ügynek a kommunikációját, bár jogi lehetőség nincs rá, és nyilvánvalóan az Európai Bizottság máris indítana kötelezettség-szegési eljárást Magyarországgal szemben, ha ilyet tenne. *(Dr. Józsa István: A Bizottság! A Bizottság! Hol a pénz?)* De úgy gondolják, hogy ebből, teljesen mindegy, hogy ez jogilag nem kivitelezhető, teljesen mindegy, hogy jogszabálysértő, politikai tőkét tudnak ebből lehúzni, ezért csinálják ezt a sorozatot a mai napon. *(Gógös Zoltán: A kérdésre válaszolja! - Dr. Józsa István közbeszól.)*

Ami a nyugdíjak területét illeti. Tisztelt Képviselő Úr! A Fidesz-KDNP minden évben inflációval megegyező, sőt összességében, ha a vásárlóerő-értéket nézzük, növelő mértékben emelte a nyugdíjakat. Nem hitelből tette ezt, hanem abból, hogy a magyar reformok működése következtében a gazdaságnak van már olyan ereje, olyan teljesítménye, amiből többletforrása van a nyugdíjkasszának is. Ehelyett önök szigorították a nyugdíj melletti munkavállalás szabályait, eltörölték a 13. havi nyugdíjat, felemelték a nyugdíjkorhatárt, 8 százalékkal csökkentették az induló nyugdíjak összegét, és eltörölték 540 ezer rokkantnyugdíjas korrekciós emelését. *(Gógös Zoltán közbeszól. - Korózs Lajos: Mire költene a 266 milliárdot? - Gógös Zoltán: Arról nem beszélte! - Közbeszólások az MSZP padsoraiban. - Az elnök csenget.)*

Ezt tették önök, mindezen túl pedig egyhavi, azaz 8 százalékos nyugdíjat meg is vontak minden magyar nyugdíjastól. *(Dr. Józsa István: Azóta nincs rokkantnyugdíj.)* Mi ezt visszaadtuk az elmúlt öt esztendőben. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokban. - Zaj az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Rig Lajos képviselő úr, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Öntsünk tiszta vizet a pohárba - Hogyan kívánják megoldani a krónikus ágyak átszervezésének finanszírozását?”** címmel. Tessék, parancsoljon!

(12.00)

RIG LAJOS (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! A szakmán belül erőteljesen megoszlanak a vélemények a jelenleg tervezett átcsoportosítások kapcsán, így bőven van miről szót ejteni a krónikus betegágyak megszüntetése, illetve azok szociális ágazatba történő kiszervezése kapcsán. Ennek egyik fő oka, hogy a kormányzat nem kommunikál megfelelően az érintett egészségügyi szereplőkkel, akik így legfőképpen a sajtóból és egyéb médiából kapnak tájékoztatást.

Fontos lenne tehát a szakmát megfelelően és célzottan tájékoztatni. Az tény, hogy a krónikus ágyak többségén ma ápolási feladatokat látnak el, az egészségügyi ellátórendszeren belül, így egy jól szabályozott kiszervezés akár még jól is jöhet. A tervezetet márciusban jelentették be, és tudomásom szerint júliusban készül a kormányzat több ezer krónikus betegágy kiszervezésére. A kormány zökkenőmentes átállást ígér, persze zökkenőmentes átállást ígért akkor is, amikor a KIRA-rendszert bevezették. Mindannyian tudjuk, annak mi lett a következménye, három hónapon keresztül az illetmények nem megfelelően érkeztek. Ne essenek tehát ugyanabba a hibába, nem kell elhamarkodottan cselekedni! Egy jól átgondolt, működőképes rendszerre van szükség. Aggodalomra ad okot a koncepció kidolgozásáért felelős Dózsa Csaba nyilatkozata, amely alapján a hosszú ápolás költségeiből a betegeknek vagy hozzátartozóiknak is részt kell venni az ellátásban. Ez véleményünk szerint elfogadhatatlan és megengedhetetlen. Magyarországon lassan a lakosság fele a létminimum alatt él, és ez a fizetős rendszer aránytalanul nagy költséget róna a betegekre, illetve a hozzátartozóikra.

Kérdezem tehát államtitkár urat, hogy az új rendszer bevezetése pluszforrás bevonásával jár, vagy valóban fizetőssé szeretnék tenni ezt a rendszert. Kérem érdemi válaszát. *(Taps a Jobbik padso-raiban.)*

ELNÖK: Rétvári Bence államtitkár úr, parancsoljon!

DR. RÉTVÁRI BENEC, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Kezdeném a végével: pont azért fogunk neki most ennek az átalakításnak, ennek az átszervezésnek, mert most mindegyik érintett szférában többletforrás van. Többletforrás van az egészségügyben, többletforrás van a szociális ellátásban. Éppen ezért tu-

dunk ebben az évtizedek óta halogatott irányban előmozdulni, hiszen sehol nincs egy olyasfajta nyomás akár az egészségügyi rendszeren, akár a szociális rendszeren, hogy ebből megtakarítást érjen el. Hiszen nyilvánvalóan ez az átszervezés, ha több tíz éves perspektívában nézzük... - márpedig azért kell ezt így tekintsük, hiszen előregedik a magyar társadalom, egyre több idős ember van, egyre több idős emberről kell gondoskodni nem feltétlenül kórházi körülmények között, mint ahogy most teszik, hiszen nem az a fontos, hogy naponta többször az orvos a viziten végignéze a beteget, hiszen az állapota nem változik, de ápolásra, gondozásra szorul, és nemcsak orvosi tekintetben, hanem szociális tekintetben, tehát olyasfajta törődésre, ellátásra szorul, amelyet a szociális gondozásban jobban tudnak megtenni.

Éppen ezért mi azzal számolunk, hogy ez nyilván összességében a szociális rendszerben többletforrásból fog megvalósulni, de ezt a többletforrást nyilván nem úgy tervezzük, mint ahogy a szocialisták terveznék adott esetben, hogy a betegektől, az ellátottaktól szedik be, hiszen aki most ingyenesen fekszik bármelyik rendszerben, akár az egészségügyi rendszerben fekszik egy ágyon ingyenesen, akár a szociális rendszerben, természetesen neki személyében továbbra is ezt az ingyenességet garantálni kell. Aki ezek mellett az ágyak mellett dolgozik, azok számára is, ha adott esetben változik a munkáltatója, és az egészségügyi rendszerből átkerül a szakápolási rendszerbe, természetesen az ő fizetését is garantálni kell, hogy ne csökkenjen.

Ami a kommunikációt vagy az ágazatban részt vevőkkel való egyeztetéseket illeti, ön is talán tudja, olvasta a híradásokban, hogy pár héttel ezelőtt egy ágazatközi egészségügyi, szociális, sőt nyugdíj-, családlügyi közös konferenciát pontosan azért tartottunk, hogy intézményvezetők, szakértők, kutatók, az ágazatban érintettek első kézből az államtitkároktól, szakértőktől, a javaslat kidolgozóitól értesüljenek a legfrissebb fejleményekről, és ezt így kívánjuk vinni a továbbiakban is. Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Szél Bernadett képviselő asszony, az LMP képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzeti fejlesztési miniszterhez: **„Újabb pótléktól akarják megfosztani a munkavállalókat?”** címmel. Parancsoljon!

DR. SZÉL BERNADETT (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Országgyűlés! A szegedi törvényszék február 25-én jogerős döntést hozott arról, hogy a MÁV-nak 5 milliárd forint túllórapiótlékot kell kifizetnie tízezer munkavállalójának, mégpedig három évre visszamenően. Ugyanis ez az állami vállalat gyakorlatilag az új munka törvénykönyve hatálybalépése óta jogsértő gyakorlatot folytatott. Az új Mt. szerint, ha valaki készenléti jellegű munkakörben foglalkoztatott és vasárnapra beosztják rendes munkarendre, az ezt

megelőző szombati munkanapjukat nem rendes munkaidőként, hanem úgynevezett rendkívüli munkavégzésként kell elszámolni, és ezt bizony meg kell fizetni.

Na most, a MÁV az elmúlt években nem fizetett túlórapótlékot ezeknek a dolgozóknak. El is indult rögtön a trükközés a bíróság döntése után. A MÁV egyéni megállapodásokat kínált fel a dolgozóknak, és az ebben szereplő átalányösszeg jóval kisebb az őket megillető járandóságnál. Ez egy nyilvánvaló átverés. A MÁV tehát ki akar bújni a törvényi kötelezettségei alól. Hogy ez ne legyen elég, a kormány is rátett egy lapáttal, sajtóinformációk szerint olyan változtatásra készülnek, amellyel törvényesíteni kívánják a MÁV törvénytelen gyakorlatát annak érdekében, hogy ne kelljen pótlékot fizetni a készenléti munkakörösök számára a szombati napokra. Ez teljességgel elfogadhatatlan, mert a készenléti jellegű munkakörben dolgozókat szombaton és vasárnap nem lehet így munkára kényszeríteni pótlékok befizetése nélkül. Ez ugyanis azt jelentené, hogy ezek az emberek akár napi 16 órát dolgoznának úgy, hogy 10-15 százalékkal kevesebb pénzt kapnának, miközben szeretném önöket arra emlékeztetni, hogy a MÁV-vezetők fizetése eközben két és félszeresére nőtt.

Egyrészt magyarázatot kérek a miniszter úrtól és az őt helyettesítő államtitkár úrtól arra, hogy hogyan nézhette a MÁV trükközését tétlenül. Ezt a törvényt sértést hogyan nézhette a kormány éveken keresztül tétlenül? Miért akarnak még most is kibújni a törvényi kötelezettségek alól a dolgozókra nézve kedvezőlenebb egyéni megállapodásokkal? Másrészt egyértelmű választ szeretnék arra kapni, hogy valóban készül-e a kormány arra, hogy a munka törvénykönyvével törvényesítsék a MÁV *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* teljesen törvénytelen gyakorlatát.

ELNÖK: A kérdésre Fónagy János államtitkár úr válaszol. Tessék!

DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Asszony! A MÁV-csoport munkáltatói nem folytattak hosszú évek óta törvényt sértő gyakorlatot azzal, hogy a 170 éve működő vasútüzem sajátosságainak megfelelően, készenléti jellegű munkakört betöltő munkavállalókat beosztották munkavégzésre a vasárnapi és az ezt közvetlenül megelőző szombati napon is. A Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletében ugyanis azt mondta ki, hogy ebben az esetben a szombati napon elvégzett munkát rendkívüli munkavégzésként kell elszámolni. A MÁV-csoportnak továbbra is elemi érdeke és kötelezettsége a jogszerű foglalkoztatás, ezért a jogerős ítélet ismeretében kezdeményezték az átalány jellegű egyéni megállapodások megkötését az érintett munkavállalókkal, az ezen a jogcímen felmerülő követelések rendezése érdekében. Az átalány jelleg azt hivatott képviselni,

hogy ne kerüljön sor minden érintett esetében három évre visszamenőleg a munkaidőadatok felülvizsgálatára és ennek alapján tételes elszámolásra. A képviselő asszony állítása, miszerint a felajánlott átalányösszeg biztos kedvezőlenebb a munkavállalókra, azt mutatja, hogy a háttérismeretekkel a képviselő asszony talán nem teljességgel rendelkezik.

A MÁV-csoport 2015. március 25-én bejelentette a képvisellel rendelkező szakszervezeteknek, hogy minden, jelenleg is készenléti jellegű munkakörben foglalkoztatott munkavállaló esetében a korrigált munkaidőadatokkal újrászámfejtést fog elvégezni, és a mutatkozó munkabér különbözetét idén kifizeti az arra jogosultaknak. Akik 2016. március 31-ig átalányra vonatkozó megállapodást kötöttek munkáltatójukkal, ezt az összeget áprilisban meg is kapták, mindazonáltal ők is jogosultak kérni a tételes elszámolást.

Ami pedig a képviselő asszony egyéb megjegyzéseit illeti, ezt a rendelkezést, az Mt. 101. § (3) bekezdését a 2012-es munka törvénykönyve hozta be a rendszerbe, tehát ez nem egy hosszú távra visszamenő dolog. A munka törvénykönyvének ez a rendelkezése ellentétes az egyébként sajnos ma már egyre kevésbé ismert folyamatos munkavégzésű üzemekkel. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* Képtelenség ugyanis úgy beosztani a dolgozókat, hogy ez megfeleljen a racionális működésnek. 170 éves gyakorlat igazolja *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* a korábbi Mt. helyességét. Köszönöm a türelmét, elnök úr. *(Taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Gyopáros Alpár és Pócs János képviselő urak, a Fidesz képviselői, kérdést kívánnak feltenni a földművelésügyi miniszterhez: **„Az egészség az egészséges ételmisszerrel és táplálkozással kezdődik.”** címmel. Pócs képviselő urat illeti a szó. Parancsoljon!

(12.10)

PÓCS JÁNOS (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Míg az ellenzéki politikai hisztériakampány szabadon árasztja el a magyar médiát *(Derűtség az MSZP soraiban.)*, sajnos kevés szó esik a valóban fontos kérdésekről. *(Szávay István: Főleg például a közszolgákról.)* Ma Magyarországon az ételmisszer-hamisítás a drogkereskedelem után a második legjelentősebb feketepiaci tevékenység. Ezért a terület hatékony ellenőrzése kiemelkedő fontosságú. Ellenzéki képviselőtársaink emlékeim szerint nem sok figyelmet tulajdonítanak ennek a kérdésnek, hiszen az ételmisszerlánc hatékony ellenőrzését lehetővé tévő költségvetési intézkedésekért jellemzően nem nagyon lelkesednek.

Tisztelt Államtitkár Úr! A legújabb példa, hogy igenis szükség van a költségvetési ráfordításokra, az az, hogy a múlt héten rossz minőségű cseh és szlovák tejtermékeket tiltott ki a Nébih a magyar kiskereske-

delemből. Nemrég azonban a nemzetközi figyelem középpontjában is megmutatta a hatóság, hogy a forrásoknak hála ütőképes és hatékony élelmiszerlánc-biztonsági rendszert sikerült felépíteni hazánkban. Az Europol és az Interpol által koordinált, silány minőségű, hamis élelmiszerek felderítésére irányuló Opson V. elnevezésű nemzetközi művelet során a hatóság kiemelkedő teljesítményt nyújtott.

A 2015 novembere és 2016 februárja között zajló akcióban a magyar szakemberek jelentős mennyiségű, élelmiszer-biztonsági szempontból veszélyes terméket foglaltak le a nemzetközi szervezetek elismerését is kivíva ezzel. Megnyugtató, hogy a hatóságok munkája nyomán felderítik és kivonják a forgalomból azokat a fogyasztók számára kockázatot jelentő árukat, valamint ártalmatlanítják a lakosság számára veszélyt jelentő termékeket.

Tisztelt Államtitkár Úr! Kérdezem öntől: milyen ma Magyarország helyzete a hamisított élelmiszerek forgalmazása szempontjából *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)*, milyen intézkedésekkel lehet javítani a felderítés hatékonyságát és növelni a fogyasztók biztonságát. Várom megtisztelő válaszát. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Zsigó Róbert államtitkár úr válaszol. Parancsoljon!

ZSIGÓ RÓBERT földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Sajnos mind az élelmiszer-hamisítás, mind pedig az élelmiszer-feketekereskedelem jelen van Európában. A gazdasági problémán, káron túl biztonsági és egészségügyi kockázatot is jelent, hiszen az élelmiszerlánc-biztonság egyik alapkövetelménye a nyomon követhetőség, azaz a termék eredetének és előéletének minél pontosabb ismerete. Ezt felismerve Európában az elsők között hoztuk létre 2012-ben a Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatalt, 2013-ban pedig a kormány döntött az élelmiszer-biztonsági stratégiáról.

Ezen korai intézkedéseknek köszönhetően hazánk élelmiszerlánc-biztonsága Európán belül is kiemelkedő. 2012-től a Nébih központi ellenőrzési csoportja, a Kiemelt Ügyek Igazgatósága teljes hatáskörben, országos illetékességgel hajt végre ellenőrzéseket olyan kiemelt ügyekben, ahol csalás, hamisítás gyanúja merül fel. A szakmai felkészültség, a gyors laborvizsgálatok együtt járulnak hozzá a kimagasló, 89 százalékos felderítési hatékonysághoz. Megalakulásától 2015 decemberéig több mint 1300 ellenőrzés eredményeként 9 milliárd forint adó- és áfaelkerülést akadályozott meg a KÜI eljárásaival, amelynek során 3600 tonna terméket foglaltak le.

Képviselő úr, természetesen fontos kérdés az is, hogy mit tehetünk még, az idő rövidsége miatt csak néhány szóban. Kiemelt figyelmet fordítunk a hamis termékek online terjesztési formáira, folytatjuk a magyar és a tagállami hatóságok közötti együttmű-

ködés keretében végrehajtandó akciókat, és az eredethamisítások visszaszorítása érdekében több termék esetében, ilyen például a méz, eredettérkép létrehozását szeretnénk elérni.

Összegezve, tisztelt Ház, mindennap azért dolgozunk, hogy a családok asztalára egészséges, biztonságos, kiváló minőségű, lehetőleg magyar élelmiszer kerüljön. Köszönöm szépen a kérdését. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Tukacs István képviselő úr, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Ön mire költene 266 milliárd forintot, ha egyetértene azzal, hogy a kormány tegyen a magyar egészségügy helyzetének javításáért?”** címmel. Parancsoljon!

TUKACS ISTVÁN (MSZP): Elnök úr, köszönöm a szót. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! Jól látja, azokat a kérdéseket szeretnénk feltenni ma folyamatosan, hogy 266 milliárdot mire költene el, például az egészségügyben, oktatásban vagy a szociális szférában. Matolcsy György az általunk kiperelt iratok alapján 266 milliárd forintot eltüntetett a költségvetés elől azért, hogy ezt rokonoknak és barátoknak ossza szét. 266 milliárd iszonyú sok pénz. És ha ön azt állítja, hogy a kormánynak nincs ráhatása és befolyása a Magyar Nemzeti Bank ügyeire, akkor én azt mondom, hogy de igen, van. Ha ideje engedi és találkozik vele, kérdezze meg Varga Mihály miniszter urat, szavazott-e a Magyar Nemzeti Bank mint Zrt. közgyűlésén a bank gazdálkodásáról. Hiszen az állam a százszázalékos tulajdonos. Az a meglepő válaszom van előre, államtitkár úr, hogy igen. Tehát akkor ne állítson olyat, hogy önöknek erre nincs semmiféle hatása, mert van. Ennek a 266 milliárdnak a költségvetésben van a helye.

És hogy mire lehetne költeni? Hát, például teljesíteni lehetne az egészségügyi dolgozók követelését, hogy most azonnal 50 százalékos béremelés kellene első lépésben, mert ez oldaná a méltánytalan viszonyokat, és nem keresne egy szakdolgozó 120 ezer forint bruttót 1400 forint fizetésemeléssel. Oldaná azt a méltatlan helyzetet, hogy a hálapénz megmérgezi orvos és orvos, orvos és beteg viszonyát. Hazacsábíthatná azokat, akik külföldön keresik a boldogulást, mert nem tudnak megélni Magyarországon.

Tisztelt Államtitkár Úr! Kíváncsian várom a válaszát, hogy miért nem intézkedtek arról, hogy a költségvetés költhessen ennyi pénzt és miért nem ezt a célt választják. Elnök úr, köszönöm a lehetőséget. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Rétvári Bence államtitkár úr válaszol. Tessék!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt

Ház! Ez a fajta eltökéltség és az egészségügy iránt való tenniakarás, nem tudom, hol volt a Szocialista Párt frakciójában és önben, képviselő úr, amikor elvették az ápolók 13. havi fizetését. *(Zaj, közbeszólások.)* Amikor elvették az orvosok 13. havi fizetését. *(Tukacs István: Adjátok vissza!)* Amikor több száz milliárd forintot vontak ki az egészségügyből, amikor a várólisták egyre hosszabbak lettek, és önök még várólista-nyilvántartást sem mertek bevezetni, hogy legalább lássák, hogy mekkora mértékű a probléma. Amikor a meglevő pénzeket arra fordították, hogy kórházi széfeket vegyenek. Amikor azok a fejlesztések, amelyek az elmúlt öt évben voltak, azokhoz képest szinte hangyányi méretű lépések történtek abban az időszakban.

És miért nem támogatták önök azt, amikor itt 60 milliárd forinttal konszolidáltak a kórházakat? Miért nem támogatták azt, amikor a házi orvosoknak 10-10 milliárd forint plusztámogatást adtunk az alapellátásban, amikor alapellátásra most 40 százalékkal többet költünk, mint amennyit 2010-ben költött a költségvetés? És ezt nem hiteleköltségből költjük, nem úgy dönt a kormány, mint az egykori szocialista kormány, aki amikor valami jót akart lépni, akkor nagyobb hiteleket vett föl, és abból igyekezett valamit adni a bérből, fizetésből vagy nyugdíjból élőknek, főleg az állami alkalmazottaknak, hanem ez most már a magyar gazdaság teljesítményéből van. *(Tukacs István: A kérdésre valami választ?)*

És hol mérhető a szocialista időszak fejlesztési időszaka ahhoz az 500 milliárd forinthez, amit európai uniós és hazai forrásból az elmúlt években tudtunk javítani az egészségügy szintjén? Miért nem indítottak önök egy rezidenstámogatási programot, amire már 6 milliárd forintot szántunk? Miért nem indítottak önök egy várólista-csökkentő programot, amire mi több mint 12 milliárd forintot költöttünk, nem hiteleköltségből, hanem a magyar gazdaság pluszteljesítményéből, amit egy jó gazdaságpolitikával és a reformok működéséből tudtunk elérni. *(Tukacs István: A kérdésre nem lehetne válaszolni?)*

Tisztelt Képviselő Úr! Önöknek lett volna nyolc évük, hogy bármelyik lépést megtegyék, nem tették meg. Mi viszont a jövő évi költségvetésben 167 milliárd forintnyi *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* többletforrást biztosítunk az egészségügynek, ennek egy jó részét béremelésre. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok sorában. - Közbeszólás az ellenzéki oldalon: Egy kérdésre sem válaszolt.)*

ELNÖK: Kepli Lajos képviselő úr, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni a belügyminiszterhez: **„Miért nem segít a Kormány a Balaton-parti önkormányzatoknak az elmutyizott kempingek visszaszerzésében?”** címmel. Parancsoljon!

KEPLI LAJOS (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Mint az ismert mindannyiunk előtt, 2007-ben rendkívül gyanús körülmények között a három

Balaton-parti megye megyei önkormányzata megszabadult valamennyi Balaton-parti kempingjétől az SCD Group javára, meglehetősen alacsony áron. Ez a befektetői társaság később egy szélhámos társaságnak minősült, hiszen az ígért beruházásokból semmit nem valósított meg, a Balaton-parti ingatlanokat később eladta, majd most a Balaton-parti települések azért küzdenek, hogy ezek közül a kempingek közül visszaszerezzék a saját településükön található.

Ehhez képest úgy látszik, hogy a politika itt is és ezúttal is beleszól a közvagyon visszaszerzésébe, hiszen amíg a fideszes vezetésű Balatonfüred 700 millió forint vissza nem térítendő támogatást kapott a kemping visszavásárlásához, egyébként nem elítélhető módon, addig a vállaltan független vezetésű Balatonszemes vagy éppen Badacsonytomaj hiába kilincsel államtitkár úrnál hetek vagy hónapok óta a kemping visszaszerzése érdekében. Nem kapott érdemi választ, illetve hitelfelvételre próbálta a minisztérium buzdítani őket, ők azonban egyetlen fillér támogatást a mai napig nem kaptak.

(12.20)

Közvagyon visszaszerzéséről van szó, amit annak idején a fideszes vezetésű megyei közgyűlések játszottak ki, szerintünk egyébként bűncselekménygyanús módon, és feljelentés is történt ebben a témában abban az időszakban, amit sajnós az ügyesség, mint oly sok más feljelentést, elutasított. Azonban ez nem jelenti azt, hogy ezeket az ingatlanvagyonokat ne kellene most önöknek segíteni visszaszerezni, hiszen az elköttyavetyelésében is közreműködtek. Amennyiben tiszta lelkiismeretet szeretnének, most segítsenek, hogy újra közvagyon lehessen, az önkormányzatok közvagyonra lehessen ezekből a jelenleg magántulajdonban lévő kempingekből. Ehhez várják az érintett önkormányzatok a segítséget, én pedig az államtitkár úr válaszát. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm. Mielőtt megadnám a szót az államtitkár úrnak, az önök nevében is tisztelettel és barátsággal köszöntöm a Tamási Áron Általános Iskola és Német Két Tannyelvű Nemzetiségi Gimnázium, illetve a Szombathelyi Műszaki Szakképzési Centrum Puskás Tivadar Fém- és Villamosipari Szakképző Iskolája és Kollégiuma diákjait és pedagógusait. Örülök, hogy itt vannak. Jó napot kívánok! *(Taps.)*

Pogácsás Tibor államtitkár úr válaszol. Parancsoljon!

POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Valóban, a balatoni turizmus átalakulásával, az ideérkező vendégek struktúrájának megváltozásával a kempingek iránt egyre kisebb volt az igény, és így a Siótour, a Zalatour és a Balatontourist is abba a helyzetbe ke-

rült, hogy a kempingeket fenntartani nem tudta, nemcsak a színvonalát nem tudta emelni, hanem gyakorlatilag azt a színvonalat sem volt képes fenntartani, ami a piacon a megmaradásukat biztosíthatta volna.

Ekkor a tulajdonos megyei önkormányzatok keresték azt a megoldást, hogy hogyan lehetne ezeket a kempingeket megmenteni, vagy pedig hogyan lehetne olyan szakmai befektetőt találni, amely szakmai befektető azoknak a településeknek is segítene, amelyek ezek az ingatlanok találhatóak, hiszen ezek a települések általában nem megfelelő idegenforgalmi infrastruktúrával rendelkeztek. Nyilván egy jó befektetés, egy jól kiépített idegenforgalmi centrum ezeknek a településeknek a turizmusában nagyon sokat segíthetett volna.

Való igaz, hogy Badacsonytomaj város esetében a badacsonyi kemping hasonló helyzetben volt. Badacsonytomajban jelenleg is működik kemping, Badacsonytomajban strand is működik, és Balatonszemesen is a kemping így kikerült a megyei önkormányzatok tulajdonából. Ezek nem települési önkormányzati tulajdonban voltak, tehát ilyen értelemben az a megfogalmazás, hogy az önkormányzatok vissza kívánják szerezni - nem az ő tulajdonuk volt, hanem a megyei önkormányzatok tulajdona volt.

Sem a balatonszemesi, sem a badacsonytomaji önkormányzat nem nyújtott be olyan programot, olyan elképzelést, hogy mit is szeretne ezekkel a kempingekkel létrehozni. Egyszerűen megfogalmazódik, Badacsonytomaj részéről fogalmazódott meg egyébként írásban egy kérelem 300 millió forint értékben, hogy ennyiért talán vissza tudná vásárolni a kempinget. Én úgy gondolom, ha megfelelő programot dolgoznak ki, és ennek hitelfelvételi kérelemmel és hitellel nekifognak, akkor képesek lesznek ezeket a kempingeket az idegenforgalom hasznára fordítani. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Szél Bernadett, az LMP képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzeti fejlesztési miniszterhez: **„Mindenképpen bolond, csak az Orbán-kormány villamos?”** címmel. Képviselő asszony, parancsoljon!

DR. SZÉL BERNADETT (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Államtitkár Úr! Az Európai Szélerőenergia Szövetség most nyilvánosságra hozott friss, auditált adatai szerint tavaly az EU-ban létesült összes energiatermelő kapacitás csaknem háromnegyede megújulóprojekt volt, konkrétan 44 százalék szél, 30 százalék nap. Vagyis nem arról van szó, hogy vannak már megújuló energiatermelő kapacitások is az Európai Unióban, hanem gyakorlatilag arról, hogy ez a víta eldőlt: egész Európa a megújuló energia felé fordult.

Amíg önök ezzel szemben itt Magyarországon már két éve azon vitatkoznak az Európai Unióval, hogy szabad-e orosz hitelből, orosz technológiával,

orosz üzemanyagra alapozva, verseny nélkül atomerőművet építeni az oroszokkal, addig a mi szemünk láttára - csak mi abból éppen kimaradtunk - végbe ment egész Európában az energiapolitikai rendszer-váltás, és kiütéssel győzött a megújuló energia.

Ennek nyilván az árképzésre is döntő hatása van: az egész európai árampiacon az árakat gyakorlatilag a nap- és szélerőművek határozzák meg. Kétséges, hogy ebben a rendszerben mit fog tudni kezdeni a magyar kormány a Paksi Atomerőmű termelésével, amelynek az ára a bővítést követően a kormány megrendelésére készült Rothschild-tanulmány szerint is kvázi duplája lesz a jelenlegi piaci áramárnak. És persze kétséges annak a magyar energiapolitikának is az értelme, ami immár hatodik éve, hatodik éve nem engedélyezi új szélerőművek építését Magyarországon; nyilván azért, hogy fenntartsák a helyet az atomenergiának.

Legyenek kedvesek és nyilatkozzanak róla, hogy egyáltalán érzékelik-e önök ezt a paradigmaváltást az európai uniós térségben. Tudatában vannak-e annak, hogy léteznek olyan mértékadó jelentések, amelyek nyilvánosan igazolták, hogy ha most nekiállnánk a megújulóba fektetni itt Magyarországon, akkor 2030-ra gyakorlatilag olyan állapotba kerülne az ország, hogy nem lenne szükség a paksi bővítésre, és a mostani négy blokk is kiváltható lenne? Megvizsgálták ebben az új helyzetben Paks finanszírozhatóságának és lehetséges alternatívájának a kérdését? *(Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.)* Még egy kérdés van. Mikor oldják már fel végre a szélerőművekkel kapcsolatos tilalmat? Mikor lehet Magyarországon végre szélerőműparkokat létesíteni?

ELNÖK: Köszönöm. Szabó Zsolt államtitkár úr válaszol. Tessék!

SZABÓ ZSOLT nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Asszony! A kormány tisztában van a megújuló forrásból előállított energiatermelés fenntartható fejlődésben betöltött szerepével, ezért kapcsolódó fejlesztésként mindenképpen támogatjuk ezeket a fejlesztéseket is.

Az Európai Környezetvédelmi Ügynökség októberben közzétett adatai alapján Magyarország 2014-ben 11,1 százalékra növelte a megújulókat részarányát, és 2020-ra az Európai Unió által 13 százalékban meghatározott megújuló energiát 14,65 százalékra szeretnénk növelni. A 2020-as célszámok teljesítésében a megújuló energiaforrások egyikeként számolunk a szélerőenergiával, de a hazai szélerőművek viszonylag alacsony működési óraszáma, a termelésük időjárásfüggő volta miatt, a fogyasztók biztonságos ellátása érdekében olyan energiaforrásokat kell találnunk, amelyek biztosítják a stabil ellátást.

Az atomenergia az időjárástól függetlenül, alacsony szén-dioxid-kibocsátással képes egyenletes energiatermelésre. A különböző támogatások révén a nap- és szélerőművek üzemeltetési költségei alacso-

nyabbnak tűnnek, azonban ha hosszú távon nézzük az erőművek teljes élettartama alapján, az atomenergia a legolcsóbb energiaforrás.

Az Európai Unióban jelenleg 19 reaktor építését tervezik, összesen 21 gigawatt energiakapacitással. A kormány továbbra is elkötelezett a megújuló energia támogatásában, a megújuló energia részarányának növelését is szolgálják a 2014 és 2020 közötti költségvetési időszakban az energiapolitikai célokra fordítható források. Négy operatív program van, nagyszámú 755 milliárd forint összegben tervezzük ilyen jellegű támogatás kiírását. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Völner Pál képviselő úr, a Fidesz képviselője, kérdést kíván feltenni a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez: **„Méltó-e az esztergomi Várhegy a nemzeti emlékhely kitüntető címére?”** Parancsoljon!

DR. VÖLNER PÁL (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Az Országgyűlés 2011-ben kulturális örökségünk védelmében két emlékhelyfokozatot vezetett be, a „nemzeti emlékhely” és a „történelmi emlékhely” fogalmát. Ez azt jelenti, hogy nemzeti emlékhelyé nyilvánítható az a nemzet történelmében meghatározó jelentőséggel bíró helyszín, amely a magyarok és a nemzetiségek összetartozását erősíti, és identitásképző mivoltára a nemzet büszkén tekint. Ezek a helyszínek hazánk múltjában kiemelkedő szerepet játszottak, jelenleg tizenhárom tart számon a törvény.

Esztergomi képviselőként szándékom, hogy az esztergomi Várhegy nemzeti emlékhely kitüntető címben részesüljön. Esztergom szerepe az ország és a katolikus egyház történelmében egyaránt kimagasló: István királyunk uralkodása idején Esztergom volt a királyság székhelye, ide köthető a magyar keresztény egyház alapításának központja is; az esztergomi Várhegyen álló templom és érsekség 1010 és 1520 között a magyar egyház feje volt; első királyunkat, Istvánt ezen a helyen keresztelték és koronázták meg.

(12.30)

A XVI. században a török támadások során a vár katonai szerepe megerősödött, hatalmas jelentőséggel bírt, hiszen az ország fővárosának, Budának a kulcsa volt. Itt halt hősi halált Balassi Bálint. A várat végül Sobieski János lengyel király vezette keresztény seregek szabadították fel 1683-ban.

A bazilikában csodálhatjuk meg a Bakócz-kápolnát, amely az egyetlen megmaradt reneszánsz kápolnánk. A XIX. században megépített bazilika az esztergomi érsekek temetkezési helye. Itt temették újra 25 évvel ezelőtt Mindszenty József hercegprímást.

Az általam elmondottak alapján meggyőződésem, hogy a helyszín országos jelentőségű állami megemlékezések méltó helyszíne lehet. Mindezek alapján kér-

dezem öntől, méltó-e az esztergomi Várhegy a nemzeti emlékhely kitüntető címére. Várom megtisztelő választát. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm. Lázár János miniszter úr válaszol. Parancsoljon!

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Elnök Úr! Igen tisztelt Képviselőtársam! A kormány nevében arról tájékoztatom, hogy megkezdtük a képviselő úr fölvetése alapján - és a társadalmpolitikai konszenzus jegyében is - a nemzeti emlékhelyé nyilvánítás folyamatát. Tehát a kormány támogatja a kezdeményezést, egyetért vele, sőt maga is fontosnak tartja, hogy az esztergomi vár, akár abban az értelemben, amit ön használ a kérdésében, akár szűkebb értelemben is a nemzeti emlékhelyek sorába lépjen tizennegyediként.

Erre két okunk legalább van. Az egyik mindenféleképpen az, hogy a magyar állam függetlenségével összefüggő helyről beszélünk. Az államiságunk első 500 esztendejében Esztergom az állam igazi központja, az állami irányítás központja, és a magyar állam függetlenségét kiválóan jelképezi és szimbolizálja 1010-től egészen az 1540-es évekig. A második okunk, hogy a magyar állam nemcsak független ebben az időszakban, hanem keresztény is, ezért a keresztény magyar államiságra is legalább ilyen mértékben gondolhatunk, amikor Esztergomra tekintünk. Tehát a keresztény magyar állam és a független magyar állam adja az okát annak, hogy a nemzeti emlékhelyé nyilvánítás gondolatát támogatni tudjuk.

Különösképpen fontosnak tartom tisztelt képviselőtársaim figyelmébe idézni az elmúlt száz év emlékeztetőpolitikai lépéseit, nem mindegy, hogy a magyar állam mikor és milyen formában tartotta fontosnak, hogy Esztergommal foglalkozzék. Az első nemzetpolitikai jelentőségű felújítási sorozat 1930-ban kezdődött, majd 2000-ben folytatódott, és - Hiller István elnök úrnak köszönhetően - 2008-ban, a reneszánsz évvel lépett egy újabb stádiumba. Épp ideje, hogy ne csak a nemzeti emlékhelyé nyilvánításról beszéljünk, hanem sorra kerülhessen ennek az emlékhelynek a továbbépítése is, az elmúlt száz év hagyományait kicsit felgyorsítva. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Bangóné Borbély Ildikó, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Ön mire költene 266 milliárd forintot, ha egyetértene azzal, hogy a kormány fordítson többet a szociális ágazatra?”** címmel. Parancsoljon!

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ (MSZP): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Matolcsy György, Orbán Viktor jobbkéz lebukott, bebizonyosodott, hogy a Nemzeti Bank alapítványai valójában egyszerű kifizetőhelyek, ahol 266 milliárdnyi közpénz

törvénytelen felhasználásával játszadozik Matolcsy György és az MNB vezetése. Ez annyi, mint a gyermekgondozásra folyósított ellátások éves összege.

Áttekintve a költségvetés e területre szánt nevetéses számaikat, mondok néhány fontos területet, ahol elkölthették volna ezt a pénzt, amit Matolcsy György Polt Péter feleségének szeme láttára hagyott eltűnni a haverok zsebében. Emelhették volna, mondjuk, a családi pótlékot, amit a Fidesz a kormányzása alatt eddig egyszer sem tudott megemelni. Növelhették volna a gyermekgondozási segélyt és a gyermeknevelési támogatás összegét, ami évek óta 28 500 forint. De önök csak arra voltak képesek, hogy gyermekgondozást segítő ellátássá nevezzék át. Ehhez értenek.

Tehettek volna ebből a pénzből azért, hogy a rászorult gyermekek évi kétszeri támogatása emelkedjen. De ezt egy fillérrel nem emelték az elmúlt hat évben, most pedig majd azzal fognak kérkedni, hogy jövőre 200 forinttal többet kapnak a rászoruló gyermekek. Ennyire képesek, ezt mutatja az önök szociális érzékenysége. Mindezek mellett ki kell emelni a hozzátartozóikat otthonukban ápolók ellátását. Az ápolási díj összege messze elmarad attól, ami valójában megilletné ezeket az embereket. Öt év után 1500 forinttal emelik az ellátás összegét. Komolyan ennyire futja? Magyarország ennyire jobban teljesít?

Mindezek miatt kérdezem államtitkár úrtól: ön mire költene 266 milliárd forintot, ha egyetértene azzal, hogy a kormány többet fordítson a szociális ágazatra? Várom megtisztelő válaszát, államtitkár úr. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Rétvári Bence államtitkár úr válaszol.

DR. RÉTVÁRI BENEC, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Asszony! Tisztelt Ház! Az elmúlt hat esztendőben szerencsére szociális területen is többet tudott a kormány költeni. Arra nem térnék ismételt ki, amit az elején mondtam, hogy ha azt megtennék, hogy a Nemzeti Bank egyszeri bevételeiből rendszeres állami kiadásokat, jóléti kiadásokat finanszíroznánk, önök lennének az elsők, akik Brüsszelbe futnának, hogy kötelezettségszegési eljárást indíttassanak Magyarországgal szemben *(Közbeszólások az MSZP soraiból.)*, hanem visszatérnék arra, amit önök mulasztottak el megtenni, mi viszont megtettük az elmúlt hat esztendőben.

Ha például a szociális gyermekétkeztetés területét nézem, ahol önök, amikor átadták a kormányzást, akkor a legkisebb gyermekek esetében, bölcsődés-, óvodáskorú gyermekek esetében 92 ezer gyermeknek biztosították ezt, ma mi ezt több mint 310, 318 ezernek biztosítjuk. Önök csak a nyári szünetben biztosították szociális étkeztetést, mi ezen túlmenően biztosítunk a tavaszi, az őszi és a téli szünetben is gyermekétkeztetést. Önök a szünetben, azt hiszem, 2,6 igen, pontosan 2,6 milliárd forintot szántak erre a szociális célra, mi 4,5 milliárd forintot. Nem 2,6-ot,

hanem 4,5 milliárdot szánunk erre a célra, évről évre bővülő mértékben. És ha összeadom a teljes szociális étkeztetési költségvetést, akkor azt láthatjuk, hogy míg önök erre 29 milliárd forintot szántak mindösszesen, mi az idei évben már 71 milliárd forintot szánunk szociális étkeztetési célokra.

De mondhatnám az ingyentankönyveket is, amely 15 milliárd forint spórolást jelent a magyar családoknak, az adófizetőknek és a gyermeküket iskolába járatóknak. De megemlíthetném, hogy míg önök csökkentették a gyés időtartamát három évről két évre, mi növeltük ezt. Megemlíthetném azt is, hogy az ápolási díj esetében 28 500-ról 31 ezerre, 38 350-ről 44 250 forintra emeltük meg, és bevezettünk egy teljesen új kategóriát, a kiemelt ápolási díjat, amely 55 800 forintos támogatást jelent az ápolási munkát elvégzőknek.

Ha pedig a családi költségvetéseket nézem, összességében az elmúlt hat évben 1100 milliárd forint többlettámogatást tudunk nyújtani a gyermeket nevelő családoknak. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Novák Előd képviselő úr, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Meddig lesznek hátrányos megkülönböztetésben az anyák a „nők 40” nyugdíjprogramban?”** címmel. Parancsoljon, képviselő úr!

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Tisztelt Államtitkár Úr! Anyák napja alkalmából úgy gondoltam, hogy tisztánunk kell egy méltatlan ügyet. Bár a nők 40 év munkaviszony utáni nyugdíjba meneteli lehetőségét elvileg épp a gyermekneveléssel töltött évek elismerésére hivatkozva vezették be, mégis a járulékfizetéssel fedezett időszakok közül egyedülként a gyermekgondozási ellátási időszakok beszámítása esik korlátozás alá, és pedig elsősorban a nagycsaládos anyáké. Ez a hátrányos megkülönböztetés nemcsak igazságtalan, hanem a nagyszülői segítség kényszerű hiánya okán a ma szülőképes korúak, köztük különösen a nagycsaládban felnőtt fiatalok gyermekvállalási kedvét csökkenti, illetve a gyermekeik melletti jövedelemszerzési lehetőségeit és minden későbbi tb-ellátásukat is negatívan érinti.

Mindenekelőtt azt kellene elérni, hogy a járulékfizetéssel fedezett összes időszak, így a gyermekgondozási ellátásoké is korlátozás nélkül számítson be a nők munkaviszonyába. Ez annál is inkább indokolt, merthogy a gyermekgondozás és -nevelés társadalmilag hasznos munka, és nemcsak akkor, ha munkaszereződéssel, idegen gyerek javára végezzük, hanem ha a GDP-be jelenleg sajnálatos módon be nem számítható keretek között a saját családjukban tesszük. Az érintett gyerekek számára egyébként ez a legjobb.

Írásbeli kérdésemre államtitkár úr sajnós csak formálisan adott választ, de a lényegi kérdésre nem, pusztán az általam is ismertett tényhelyzetet ismertette: nyolc év gyermekneveléshez kapcsolódó

jogosultsági idő figyelembe vehető. De miért csak ennyi, ez a kérdés, hiszen járulékfizetéssel fedezett időszakokról beszélünk. Tehát ha például egy négygyermekes anya akár három évig otthon volt, összesen 12 évig, akkor annak az időszaknak csak a kétharmadát fogadják el jogosultsági időként. Miért? Miért nem becsülik meg az anyaságot? Meddig lesznek hátrányos megkülönböztetésben az anyák a „Nők 40” nyugdíjprogramban? Várom érdemi választát. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm. Rétvári államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENECSE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! A felszólalása elején valószínűleg csak véletlenül, de egy fontos igazságot mondott ki képviselő úr, amikor azt mondta, hogy önök a „Nők 40” kedvezményt vezették be.

(12.40)

És nagyon helyesen fogalmazott, hogy itt a kormánypártokra utalt, hiszen amikor erről itt szavaztunk 2010. december 20-án, este fél nyolc után hat perccel, akkor bizony ezt a kedvezményt a Jobbik itt nem támogatta a parlamenten belül. Némi szépsége *(Közbeszólás a Jobbik padsoraiból: Hazudsz!)* a dolognak, hogy az MSZP és a Jobbik szavazott ugyanúgy ebben a kérdésben. Úgyhogy akkor az volt az álláspontjuk, hogy nem akarják *(Novák Előd: Saláta!)* támogatni ezt a javaslatot.

Most pedig az a felszólalásának a lényege, hogy az a kedvezmény, amit a Fidesz-KDNP úgy vezetett be, hogy a Jobbik nem támogatta, az miért nem bővebb, miközben önök még az alapkedvezményt sem támogatták, ami egy igen jelentős és nagyon sikeres lépése a kormánzatnak, hiszen már 160 ezer fő igényelte a „Nők 40” kedvezményt, vagy ahogy máskor mások hívják, nagymamanyugdíjat, hiszen ez népszerű, az emberek által nagyon nagy mértékben igénybe vett, mint ahogy mondtam, 160 ezer ember által már igénybe vett kedvezmény. Teljes mértékben tiszteli azoknak a teljesítményét, akik munkával töltenek 40 évet, és azokét is, akik elsősorban édesanyaként ennek a 40 évnek egy részét gyermekneveléssel töltik. *(Novák Előd: Csak nyolcat...)*

Már korábban is voltak kormányzati lépések, amelyek azt kompenzálták, hogy az édesanya a munkaerőpiacon nyilván nem vesz részt akkor, amikor a gyermekét neveli, így a szolgálati időbe - hangsúlyozom: a szolgálati időbe - a gyermekneveléssel töltött időszak korlátozás nélkül beszámít. Sőt, a nyugdíj összegének kiszámításakor az ekkor esetleg vállalt és szerzett ellátás csökkentő hatása a nyugdíj összegébe nem számít bele.

2011-től pedig valóban a „Nők 40” bevezetésével párhuzamosan bevezettük annak a lehetőségét is, hogy valaki már *(Az elnök a csengő megkocogtatá-*

sával jelzi az időkeret lejártát.) 32 év munkajövedelem után nyugdíjba vonulhat, ha 8 évet gyermekneveléssel töltött. Ez egy jelentős kedvezmény, azt hiszem, ezért olyan népszerű ez az új jogi lehetőség. Köszönöm szépen. *(Taps a kormányzó pártok padsoraiból. - Novák Előd: Többet ez nem számít...)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Schmuck Erzsébet képviselő asszony és Ikotity István képviselő úr, az LMP képviselői, kérdést kívánnak feltenni a nemzetgazdasági miniszterhez: **„Haverok, buli, kaszinó? II.”** címmel. Képviselő úr, parancsoljon!

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm, elnök úr, a szót. Tisztelt Államtitkár Úr! A múlt héten Seszták Miklós nemzeti fejlesztési minisztertől kérdeztem meg, személyesen milyen szerepet játszott régi kedves ismerőse és üzlettársa kaszinóhoz jutásában. A kilencedik magyar kaszinót ugyanis Győrben nyitják meg, a Treff-Klub nevezetű cég, amelynek ügyvezetője Kruppa Zsolt, Seszták Miklós miniszter régi kiskövői barátja. A cég tulajdonosa pedig Rákosfalvy Zoltán ügyvéd, aki többek között a győri fideszes önkormányzat ügyeit is intézi.

Elmondtam azt is, hogy ahogy korábban Andy Vajna vagy Szima Gábor kormányközeli kaszinócéároknak sem volt semmilyen szerencsejáték-működtetéssel kapcsolatos tapasztalata, úgy Seszták Miklós barátjának sincs ilyen. Hogy lehet az, hogy bárki, aki kaszinót üzemeltet Magyarországon, korábban semmilyen hasonló tevékenységet nem végzett? Most mégis ők gazdagodhatnak, többek között a szerencsejáték-függők kárára.

A kaszinóipar milliárdos haszonnal kecsegtet, csak a tavalyi évben rekordszámú látogató fordult meg a kaszinókban: 1,2 millió főről beszélünk, akik akár 180 milliárd forintnyi rekordbevételt is generálhattak. Az ajándékba kapott kaszinók után ajándékba kapott adózás is dukál, csupán az összforgalom néhány százalékát kell befizetniük a költségvetésbe, sőt a kaszinótulajdonosokat nem ellenőrzi a NAV sem rendszeresen, őket még az online pénztárgeprendszerbe sem kötik be.

Tisztelt Államtitkár Úr! Seszták Miklóst hiába kérdeztük, hogy milyen szerepet játszott jó barátja kaszinóhoz jutásában, azzal próbált védekezni, hogy a barátja nem a cég tulajdonosa, csak ügyvezetője, így fizikailag kizárt, hogy ő kapta volna a kaszinót. Ez nyilvánvalóan csak jogászkodás, terelés, illetve válaszában a Nemzetgazdasági Minisztériumra mutogatott, amelyik a koncessziót osztja. Ezért fordulunk önhöz: miért kapott a Seszták Miklós barátja vezette cég kaszinót? *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.)* Vagy pusztán a véletlen műve, hogy Andy Vajna és Szima Gábor után Seszták Miklós jó barátja is kaszinót kaphat és milliárdos üzletet bonyolíthat? Semmilyen tapasztalat nem kell - elég, hogyha valaki jó haver? Várom választát. *(Taps a függetlenek padsoraiból.)*

ELNÖK: Tállai András államtitkár úr válaszol.

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Engedje meg, hogy a törvény betűjével válaszoljak önnek, jó? Mert úgy gondolom, hogy nem valós feltételezéseken alapul a kérdése.

A szerencsejáték szervezéséről szóló törvény, az 1991. évi XXXIV. törvény és az 1991. évi XVI., módosított törvények mondják ki azt, hogy hogyan lehet elnyerni a játékkaszinó üzemeltetésére szóló koncessziós engedélyt. 2013-tól ajánlattételi eljárás megtételére van lehetőség, amelynek határideje nincsen, ezt bárkikor megteheti az a játékszervező, lényegében a koncesszióra pályázó, aki megfelel a törvényi előírásoknak. *(Közbeszólás a függetlenek padsoraiból.)*

A törvényi előírás pedig tehát, az említett 1991. évi XXXIV. törvény 37. § 30. pontja azt mondja ki, hogy az egyik feltétel, a legfontosabb, hogy a megbízható szervezőnek legalább 10 éves magyarországi szerencsejáték-szervezői gyakorlattal kell rendelkeznie, tehát kell rendelkeznie. Tehát csak megbízható szervező nyerheti el a kaszinót, és 10 éves szerencsejáték-szervezői gyakorlattal kell rendelkezni. A 10 éves szervezői gyakorlatot az állami adóhatóság szerencsejáték-felügyeleti hatóságának adatszolgáltatása igazolja az ajánlattételi eljárásban.

A tisztelt képviselő urat szeretném tájékoztatni, hogy a hat koncessziós szerződésben, amely egyébként nyilvános, négy gazdasági társaság nyerte el a koncessziós díjat. Mind a négy megfelel ezen törvényi előírásnak: kettőnek 15-15 éves gyakorlata, kettőnek pedig 10-10 éves gyakorlata van. Tehát az ön kérdésében feltett *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.)* állítások valótlannak. Köszönöm. *(Taps a kormányzó pártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm. Józsa István képviselő úr, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzeti fejlesztési miniszterhez: **„Ön mire költene 260 milliárd forintot?”** címmel. Képviselő úr, parancsoljon!

DR. JÓZSA ISTVÁN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Matolcsy György, Orbán Viktor jobbkeze, csúnyán lebukott. Bebizonyosodott, hogy a Nemzeti Bank nyereségét szétszórták; az alapítványai valójában egyszerű kifizetőhelyek, ahol 266 milliárd forint közpénz törvénytelen felhasználásával játszadozik Matolcsy György.

Ez az összeg három megye egész éves adóbevételeivel egyenlő. Ezt Matolcsy György a sajátjának tekinti, úgy kezeli. Másutt ezt sikkasztásnak hívják: más javát sajátjaként kezeli.

Államtitkár Úr! A szakmai kérdésem: mit gondol, ekkora összegű forrást, 266 milliárd forintot az ön minisztériuma, a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium tudna mire költeni? Hiszen elég, ha az energia-

hatékonysági beruházásokra gondolunk. Ezen a téren bőven lenne mire költenie a kormánynak, azonban úgy tűnik, hogy nem is igazán akarnak.

Április 27-én úgy döntöttek, hogy 90 milliárd forint vissza nem térítendő uniós támogatást vesznek el a lakóépületek energiahatékonysági felújításától. Mindezt azzal indokolták, hogy rendkívül bonyolult rendszert kellene létrehozni a pénz kifizetésére. Ezért inkább hozzá sem kezdtek. Más országokban ezt meg tudták oldani, Csehországban, Szlovákiában, sőt még Bulgáriában is működik. Önök bevallották, hogy ezt képtelenek megcsinálni, inkább az állami hivatalokat újítják fel, amiket az e-közigazgatás tervei szerint hosszú távon úgyis be akarnak zárni.

Államtitkár Úr! Ezzel a döntéssel több mint 3 millió korszerűtlen lakás felújítását halasztották el. Miért döntöttek úgy, hogy megvonják a lakossági pályázatoktól a pénzt? Hogyan fognak biztosítani keretet, hogy a kormány az ígéretéhez híven több százezer lakást felújítson? Mire gondol, államtitkár úr: lehet, hogy mégis jobb lett volna, ha Matolcsyék *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.)* inkább az államkasszába fizetik be ezt a 266 milliárdot? *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Szabó Zsolt államtitkár úr válaszol.

SZABÓ ZSOLT nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Valahogy a számok nem stimmelnek. A kormány számára alapvető fontosságú, hogy olyan programokkal támogassa a családokat, aminek köszönhetően a háztartások energiafelhasználása érzékelhető mennyiségben és mértékben csökken.

A kormány elkötelezett abban is, hogy a lehető legnagyobb mértékben szorítsa vissza a rezsikiadásokat, mind mennyiségben, mind értékben. Ezért indítottuk el az „Otthon melege” programot 2014 szeptemberében. Eddig közel 17 milliárd forint vissza nem térítendő támogatást nyújtottunk, több mint 85 ezer háztartás energiahatékonyság-javítására.

2015 februárjában - ez éppen a negyedik alprogram - közel 12 milliárd forint értékben az 5-60 lakásos társasházi lakások, lakóépületek tulajdonosait otthonaiknak az energiamegtakarítás szempontjából való felújításában segítettük.

(12.50)

Az idén áprilisban 5 milliárd forinttal kezdődött az a keretösszeg, amely a hatodik alprogramban a hagyományos technológiával épült családi házak energiaraionalizálását fogja segíteni, és ez az érték tovább fog növekedni. A források rendelkezésre állásának függvényében a pályázói kör kiterjesztését a felfüggesztett pályázatok kiírásával, újrainvitásával próbáljuk tovább segíteni. A 2016. évi gazdasági növekedés érdekében a szükséges fejlesztéspolitikai intézkedéseknek megfelelően egy kormányhatározat-

tal közel 100 milliárd forintot meghaladó visszatérítendő támogatási rendszert kívánunk elindítani a gazdasági innovációs operatív program keretén belül.

A kormány emellett elkötelezett arra, hogy csökkentse mind a társasházakban, mind a családi házakban élő lakosok kiadását. Köszönöm megtisztelő figyelmét. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Farkas Gergely képviselő úr, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Mi lesz a magyar földrajzoktatással?”** címmel. A kérdésre a miniszterelnök úr megbízásából a téma szerint feladat- és hatáskörrel rendelkező Varga Mihály nemzetgazdasági miniszter úr képében majd Cseresnyés Péter válaszol. Farkas Gergely képviselő urat illeti a szó. Tessék!

FARKAS GERGELY (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Napjainkban a földrajz már nem pusztán a földrajzi névanyag és a legalapvetőbb természeti, gazdasági és társadalmi ok-okozati összefüggések közvetítője, hanem a globális és lokális környezeti problémák, valamint azok lehetséges megoldásait bemutató közismereti tantárgy. Április 18-án Palkovics László, az oktatásért felelős államtitkár úgy fogalmazott, hogy a fiatalokat a fenntartható fejlődésre és a környezettudatos életmódra kellene nevelni, s erre egyetlen tantárgyon belül van csak lehetőség, ez pedig a földrajz.

Ennek ellenére az utóbbi évtizedekben drámai romlott e tantárgy helyzete a közoktatásban, földrajzból ma már nem lehet előrehozott érettségi vizsgát tenni. Komoly presztízsveszteség a tantárgy számára az is, hogy a földrajz érettségi eredménye nem számítható be a gazdaságtudományi karok felvételijénél, holott alapvető társadalmi, gazdasági és pénzügyi ismereteket tanulnak a középiskolások a 10. osztályban. A legutóbbi tervek szerint a földrajzot gyakorlatilag megszüntetnék a szakközépiskolákba való szakközépiskolákban, és a kormány terveze szerint a tantárgy szinte teljesen eltűnne a szakközépiskolai kerettantervekből. Ha ez a terv megvalósul, akkor szó szerint eltűnik a földrajz a mintegy 900 középiskola körülbelül 95 százalékából. Az eddig valamennyi szakközépiskolában kötelező földrajz-óraszámok híján földrajzszakos tanárok százai kerülhetnek az utcára.

Tisztában vagyunk azzal, hogy ez még csak egy tervezet, de nagyon komoly indulatokat váltott ki a magyar társadalomból. Kérem, hogy az alábbi kérdések megválaszolásánál törekedjen a közvélemény megnyugtatására a hergelés helyett, tisztelt államtitkár úr.

Szeretném megkérdezni tehát államtitkár urat, mégis mi a ráció abban, hogy elveszik a jövő generációtól a földrajzi alpműveltséget. A szakközépiskolás diákoknak talán nem lesz szükségük arra az alpműveltségre, amely alapján megérthetik a körülöttük zajló természeti, társadalmi folyamatokat?

Hogyan ismeri meg a környezeti problémák okait és következményeit egy diák? Mi alapján tesznek különbséget önök egy gimnáziumban és egy szakközépiskolában tanuló diák alpműveltsége között? Várom érdemi válaszát. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Cseresnyés Péter államtitkár úr, parancsoljon!

CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági miniszteri államtitkár: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Véleményem szerint is fontos a földrajz tantárgy, de kizárólagos letéteményesként emlegetni talán túlzás. Az is fontos, hogy a fiatalokban a világ változásaira nyitott, azok iránt érdeklődő, a környezetével harmóniában élő hozzáállás kialakítása az alapfokú oktatáson, az alpműveltség megszerzésén keresztül alapozódjon meg, amelyik a középfokú oktatás különböző útjain és különböző szintjein menjen és erősödjön tovább.

A 2016 szeptemberétől bevezetésre kerülő szakközépiskolai rendszer a szélesebb ismeretkört magába foglaló tartalommal magasabb óraszámú megvalósuló szakmai képzés, valamint a nyelvi és informatikai órák megemelkedett száma mellett a jelenlegi órakeret változatlanul hagyásával biztosítja az általános műveltséget tükröző kötelező érettségi vizsgatárgyak vizsgáira történő felkészülést. Emellett azonban korlátozottabb lehetőség nyílik a további közismereti tárgyak oktatására. A túlterheltséget meg önök kritizálták, amikor több órában akartunk tanítani bizonyos tárgyakat.

A természettudományos tantárgyak, ismeretek szakközépiskolai oktatásának a tanulók céljait legjobban szolgáló lehetőségei még egyeztetés alatt állnak, tehát nem kéne kijelenteni, hogy valami már megtörtént és eldöntött tény, hanem még kialakítás alatt állnak, végleges döntés még nem született. A közismereti óraszámok arányának előzőekben vázolt változása minden szakközépiskolát érint, ugyanakkor e változás nem befolyásolja számottevően az érintett pedagógusok sorsát. Az új intézményi képzési struktúrában számos lehetőség nyílik a további foglalkoztatásukra a szakmai tantárgyak oktatásában, a szakközépiskolában folyó kétéves érettségire felkészítő képzésben, a szakképzési centrumokon belül másik iskolában, egy másik szakképzési centrumban vagy az Állami Intézményfenntartó Központ fenntartásában működő egyéb iskolákban.

Köszönöm figyelmét, köszönöm mindannyiuk figyelmét. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Schmuck Erzsébet képviselő asszony, az LMP képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzetgazdasági miniszterhez: **„Tisztában van a kormány azzal, hogy mit jelent az egy százalék alatti nyugdíjmelés a kisnyugdíjasok számára?”** címmel. A kérdésre a miniszterelnök úr megbízásából a téma szerint fel-

adat- és hatáskörrel rendelkező Balog Zoltán miniszter úr, az emberi erőforrások miniszterének képében Rétvári Bence államtitkár úr fog majd válaszolni. Most Schmuck képviselő asszonyt illeti a szó. Parancsoljon!

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm szépen. Tisztelt Államtitkár Úr! A kormány a tervezett infláció mértékével megegyező nyugdíjmelésre tesz javaslatot, így a nyugdíjak 0,9 százalékkal emelkednek. A rendszerváltás óta legalacsonyabb mértékű nyugdíjmelést azzal próbálta mentgetni a nemzetgazdasági miniszter, hogy az élelmiszeráfa-csökkenésnek köszönhetően olcsóbb lesz a baromfi, a tej, a tojás.

Az országos nyugdíjbiztosító 2016. januári adatai szerint a 2 millió 23 ezer öregségi nyugdíjas átlagnyugdíja 121 ezer forint. Az átlagnyugdíj azonban nagy szóródást mutat. Átlag alatti ellátásban a nyugdíjasok háromnegyede részesül, ez több mint másfél millió fő. Ők legfeljebb ezerforintos, de jellemzően ennél kisebb nyugdíjmelésnek örülhetnek. A nyugdíjasok több mint fele 100 ezer forint alatti nyugdíjból él. Ha azt nézzük, hogy hány nyugdíjasnak esik az ellátása a létminimum alá, akkor is meglepő számot kapunk, ugyanis 43 százalékuk tartozik ide. Szegénységi küszöb alatti ellátást kap a nyugdíjasok közel 10 százaléka, 200 ezer fő. Mondanom sem kell, hogy az ő esetükben már csak pár száz forint pluszt jelent a nemzetgazdasági miniszter által büszkén bejelentett nyugdíjmelés.

Nyilvánvaló, hogy az 1 százalék alatti nyugdíj-emelés minden, csak nem emelés. Miért nem gondolkodnak azon, hogyan lehetne a rászorultság szempontját érvényesíteni az éves nyugdíjmelések során, például differenciált, regresszív nyugdíjmeléssel? Megfontolhatná a kormány a nyugdíjak nem százalékban meghatározott emelését, hiszen például egy 1 százalékos emelés 100 ezer forintos nyugdíj esetében ezer forintot, míg 500 ezer forintos nyugdíj esetében 5 ezer forintot jelent. Végül adjanak választ arra is, hogy miért nem emelik a 2008 óta befagyaszott nyugdíjminimum összegét. Köszönöm szépen. *(Taps az LMP soraiban.)*

ELNÖK: Rétvári államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Asszony! Tisztelt Ház! Ez a kormány 2010-ben azt vállalta, hogy meg fogja őrizni a nyugdíjak értékét, és ezt az ígéretét, ezt a vállalását messze túl is teljesítette, hiszen nemcsak megőrizte a nyugdíjak értékét, hanem azt az értéket, amit a szocialisták a 13. havi nyugdíj elvételével elvettek a nyugdíjakból, azt a bő 8 százalékot, vissza is adta, hiszen minden év elején a tervezett infláció mértékével emeli meg a kormány a nyugdíjak összegét. Ugyanakkor év közben, mivel a gazdaság jobban teljesített, s az infláció is egyre inkább eltűnt, a pénz-

romlás szinte megszűnt Magyarországon, furcsa az a helyzet, hogy szinte nem létező vagy minimális pénzromlás mellett tartja a kormány a nyugdíjak vásárlóértékét. Éppen ezért az a 21,1 százalék, ami az elmúlt öt-hat évet átlagosan jellemezte a nyugdíjmelésben, az vásárlóértékben is 8,4 százalékot jelentett, mondjuk, 2011 és 2015 között. Ez körülbelül egyhavi összegének a tétele vagy százalékos aránya, így adta vissza a kormány a 13. havi egyhavi nyugdíj összegét a nyugdíjasoknak.

S mindemellett a rezsicsökkentéssel pontosan az ön által említett legkisebb jövedelműeknek lettek a megélhetési terhei kisebbek, hiszen a víz-, a gáz-, az áramszámlák csökkentésével pontosan ők érezték leginkább ezt a segítséget. S most a legfontosabb élelmiszerek áfájának érzékelhető mértékű csökkentésével már nemcsak a sertés, hanem a baromfi vagy - ahogy ön is mondta - más termékek, alapvető és legfontosabb termékek áfájának a csökkentésével pontosan az ön által is hivatkozott legkisebb nyugdíjú embereknek a legnagyobb segítséget jelenti ez a csökkentés.

(13.00)

Az elmúlt öt-hat évben tehát megtettük, amit vállaltunk, nemcsak megőriztük, hanem növeltük a nyugdíjak értékét, és bízunk benne, hogy a kisnyugdíjűeknek pedig ez az áfacsökkentés további, érzékelhető segítséget jelent a korábbi rezsicsökkentések után. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormánypárti padosorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Legény Zsolt, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni a földművelésügyi miniszterhez: **„Fagykárrok Szabolcsban”** címmel. Mielőtt megadnám a szót Legény Zsolt képviselő úrnak, átadom az elnöklést Latorcai János alelnök úrnak. Jó munkát kívánok! *(Dr. Rétvári Bence tapsol.)*

(Az elnöki széket dr. Latorcai János, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

ELNÖK: Szeretettel köszöntöm képviselőtársaimat, és képviselő úr a szó. Parancsoljon!

DR. LEGÉNY ZSOLT (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! Az elmúlt napok szélsőséges időjárása után számolni kell azzal, hogy a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei gazdák bevételeik jelentős részétől elesnek, ami akár 10 ezer foglalkoztatottat is érinthet majd. Az említett megye déli részén mínusz 6-7 fokot is mértek a napokban a kertekben, ami akár 90 százaléknál magasabb mértékű károsodást is jelenthet a termésben, főleg az alma- és a meggyültetvények esetében

Ebben a helyzetben első lépésként már az is segítség lenne, ha a kormány és a kamara megszólalnának végre ebben az ügyben, és érdemi kézzelfogható segítséget nyújtanának a gazdáknak, azonban

eddig ez még nem történt meg. Tekintve, hogy úgy tűnik, az egész északi országreszben és egyébként az ország nyugati részén is nagyon komoly a baj, a kárenyhítés mechanizmusába be kell avatkozni a kormánynak, mert egyébként csak nagyon kevés kárt sikerülhet rendezni, és azt is csak később.

Lassan tíz évvel ezelőtt, 2007-ben a szocialista kormány két nap alatt tudott érdemben reagálni egy ilyen helyzetre, és 5 milliárd forinttal megemelte a Kárenyhítési Alapot. Most azt látni, hogy a főhatóság mintha nem is tudna a problémáról. A legjobb az lenne, ha már megkezdték volna a kárfelmérést, mert 15 napon belül be kell nyújtani a kárigényeket. Éppen ezért kérdezem államtitkár urat, vizsgálják-e már a kárenyhítés lehetőségeit, mert a helyzet a gazdák likviditási problémájával fenyeget, amit állami segítség nélkül nem lehet megoldani, és kérdezném, hogy nyújtanak-e végre érdemi és kézzelfogható segítséget a magyar gazdáknak, mert egy ekkora, mondjuk úgy, hogy tragédiát követően bizony a kormány segítségére nagy szükség van. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válasza megadom a szót Nagy István államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi miniszteri-umi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársam! Azt kell mondjam, hogy erősen túlzó, hangulatkeltő kérdést intézett hozzám, hiszen úgy tesz, mintha a kormány nem tenné a dolgát. Én inkább azt kell mondjam önnek, hogy a kormány teszi a dolgát, a gazdák tudják, hogy milyen intézkedések jönnek, csak egyszerűen ön nem megfelelően felkészült ebben a kérdésben.

A kedvezőtlen időjárási kockázatok kezelésére, így a leginkább Szabolcs-Szatmár-Bereg, Bács-Kiskun, Hajdú-Bihar, Nógrád, Pest, Somogy, Veszprém és Zala megyéket is sújtó tavaszi fagykár miatt, a bekövetkező károk csökkentésére a tárca kiemelt figyelmet fordít. Az új mezőgazdasági kockázatkezelési rendszer bevezetése óta a mezőgazdasági termelők jogos kárigényei teljes mértékben kifizetésre kerültek, az agrárkárenyhítési rendszer jelenleg sem küzd forrásproblémákkal. Hiszen jelenleg 16, 2017 elején pedig mintegy 24 milliárd forint fog rendelkezésre állni.

A termelőknek a fagykárt 15 napon belül kell bejelenteniük az MVH honlapján elérhető elektronikus alkalmazáson keresztül. Az új rendszerben a kárbejelentés egyszerűbb, lehetővé vált a parcellaszintű kárbejelentés is. A károk felmérését a kormányhivatalok, szükség esetén a falugazdászok végzik. A kárbejelentések meggyorsítása érdekében a Földművelésügyi Minisztérium kérte a Nemzeti Agrárgazdasági Kamarát, hogy az egységes kérelem benyújtási időszakában prioritásként kezelje a károsultak kárbejelentéseit és az egységes kérelem ügyeit, valamint a szükséges tájékoztatást a termelői teendőkről adja meg.

Az egyes ültetvényekben keletkezett károk mértéke csak az első terméskötődéskor lesz pontosabban megítélhető. Április 29-éig 1167 darab tavaszifagykár-bejelentés érkezett 6396 hektár területre, de természetesen ez a szám a folyamatos kárbejelentések okán egyre inkább növekszik.

Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Egyed Zsolt képviselő úr, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Matolcsy milliókat, a nyugdíjasok pár száz forintot érnek?”** címmel. Egyed Zsolt képviselő urat illeti a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

EGYES ZSOLT (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Mint tudjuk, Matolcsy György, a Magyar Nemzeti Bank elnöke és több állami vezető is minimum 100 százalékos fizetésemelést kapott, mondván, mivel 2010 óta a magyar állam vezetői sikeres gazdálkodástörténeti tetteket hajtottak végre, ezért a magyar állam vezetőit meg kell fizetni. Lefordítanám önnek a sikeres gazdaságtörténelmet röviden: milliárdossá vált fideszes oligarchák és környezetük, tönkrement vidék, több százezer Nyugatra vándorolt magyar.

Az életét becsületesen végigdolgozó, járulékot fizető jussa viszont az a nyugdíj, ami a rezsi és a gyógyszerek kifizetése után éppen hogy semmire nem elég. Ezt a nyugdíjat emelik most 0,9 százalékkal, ez a hatalmas, megalázó, rendszerszintű korrupció tükrében. Önök tisztában vannak vele, hogy a fejlett államokban az előregedés és az átlagéletkor növekedésének következményeként a nyugdíjrendszer finanszírozási problémái várhatók. Ez alól sajnos Magyarország sem kivétel, a Ratkó-gyermekek nyugdíjba vonulásával hatalmas terhet kap a nyugdíjrendszer, amelynek finanszírozóit külföldre zavarták. Többször is megkapták az esélyt az átlátható, önfenntartó, hosszú távú gazdasági és nyugdíjpolitika kidolgozására, de a hatalom és a gazdagság utáni vágy fontosabb volt.

Tisztelt Államtitkár Úr! Már várom a pillanatot, amikor dilettantizmust kiáltva a Jobbik orra alá döröglik, hogy miből akarunk 40 évnyi munkaviszony után nyugdíjba küldeni férfiakat, emelni a nyugdíjat. Rövid távon gondolkozva akár igazuk is lehetne, de egészében nézve ez az elmúlt 26 év politikájának, ezen belül sajnos az önök politikájának is szegénye, hogy idetartunk. Milyen lépéseket tettek a katasztrófa elhárítása érdekében, a lakosság tájékoztatására arra vonatkozólag, hogy milyen problémák várhatóak a nyugdíjrendszerben? Nem tartja szegyénteljesnek, hogy a magánnyugdíjpénztári pénzeket elherdálták egy ilyen bizonytalan jövő felé tartva? A kormány hogyan számol a 2017-es nyugdíjfinanszírozással? Várom államtitkár úr érdemi válaszát. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válasza Rétvári Bence államtitkár úrnak adok szót. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENECÉ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Ez a felszólalás is egy példa arra, hogy a Jobbik esetében hat év alatt mennyit fordulhat az álláspont, hiszen a 2010-es választási programjukban még követelték azt, hogy a hárompilléres kötelező magánnyugdíjpénztári rendszerrel nehezített nyugdíjrendszert át kell alakítani, és ezt a középső pillért ki kell venni a rendszerből. Most pedig, utólag már mintha elfelejtették volna, hogy nemcsak követelték, de még itt a parlamentben is támogatták ezt a javaslatot. Ehhez képest most ezt egy hibás döntésnek próbálják beállítani, és a kormányt kritizálják ezért. Javasolom, üsse föl a Jobbik 2010-es programját, üsse föl a parlamenti jegyzőkönyveket, amikor még önök is ezt a javaslatot támogatták. Ugyanakkor az egy nagyon fontos lépése volt 2010 után a Fidesz-KDNP-kormányának, hogy egyensúlyba hozza a nyugdíjkasszát, hogy ne kelljen folyamatosan lyukakat betömködni, befoltozni. Hiszen az azt megelőző években évről évre százezeres nagyságrendű tételt jelentett a költségvetésben, hogy mindig ki kellett pótolnia a nyugdíjkassza hiányát. Egy olyan rendszert sikerült a Fidesz-KDNP-nek létrehozni, amely most már nem termel évről évre olyan hiányokat, amelyek miatt ezt a költségvetési pénzt át kellene rakni a nyugdíjrendszerbe. Így lett stabil és kiszámítható a nyugdíjrendszer, ahogy ezt a stabilitási törvényünk is előírja, ez egy sarkalatos törvény, ugye. Másrészt viszont sikerült a nyugdíjak értékét, vásárlóértékét több mint 8 százalékkal, 8,4 százalékos emelni 2011 és 2015 között. Ezáltal többet is ér mindenkinek a nyugdíja, egyhavi összeg az a többlet, amiből ma egy nyugdíjas gazdálkodhat ahhoz képest, ha a 2010-es viszonyokat nézzük. És ha mindemellé tesszük a rezsicsökkentés és az áfacsökkentés pozitív hatásait, akkor pontosan a kisebb jövedelemmel vagy kisebb nyugdíjjal rendelkező nyugdíjasok számára jelentette az elmúlt hat év a legnagyobb előrelépést, de minden nyugdíjas számára a nyugdíjak megőrzését garantáltuk, nemcsak 21,1 százalékos nominális, hanem reálértéken, vásárlóértéken való 8,4 százalékos emeléssel is. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Sallai R. Benedek képviselő úr, az LMP képviselője, kérdést kíván feltenni a földművelésügyi miniszterhez: **„Működhet 20 százalékkal kevesebből a csődbe ment hulladékkezelés?”** címmel. Képviselő urat illeti a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Államtitkár

Úr! Az Orbán-kormány az ügyesen megtervezett rezsiháborúval a lakossági energiaszektor és vízszolgáltatás után a hulladékkezelést is csődbe vitte. Tavaly már a cégek fele volt veszteséges, miközben ezen a területen csak többségi önkormányzati vagy állami vállalatok tevékenykednek, vagyis a veszteség valamennyiünké, minden magyar adófizetőé. A költségvetésnek így is közel százmilliárd forintnyi támogatást kellett kifizetni a veszteségpótlás érdekében.

(13.10)

A recept egyszerű volt: a kormány az árakat befagyasztotta, a költségeket viszont különféle adókkal és díjakkal megnövelte. Az elképzelés az volt, hogy a hulladékszektor az állam fejőstehene lesz, de egyelőre inkább egy feneketlen pénznyelő kútnak tűnik ez a módszer, amit megvalósítottak.

Az elhibázott hulladékreform gyászos tapasztalatai ellenére önök most megint a kukákban kotrásznak egy kis állami pluszbevételért, és létrehozták az állami kukaholdingot, amely magához vonná a lakosság által befizetett szemétdíjakat, majd 20 százalékpont levonása után visszaadná a valós szolgáltatást végzők részére. Nem zavarja önöket, hogy ezzel a települések közötti keresztfinanszírozás, a „szennyező fizet” elve és a piaci szempontok megsértése egyaránt megvalósul. Ez így nem működhet, hiszen az eddig is alulfinanszírozott hulladékgazdálkodásból a pénzühes állam gyakorlatilag kivonja a forrásokat, és az ötödét teljes mértékben zsebre teszi. És nem működhet azért sem, mert a kivéreztetett cégeknek már most fizetniük kellene az állami kasszába, miközben az őket megillető hányadot csak jóval később kaphatják meg. A miniszter úrtól az iránt érdeklődtem volna, hogy tisztában vannak-e azzal, hogy megint egy olyan kísérletre készülnek, amelynek borítékolható az eredménye: újabb tömeges vállalati csődök, fizetéscsökkentések és elbocsátások a hulladékszektorban, a hulladékkezelés sorozatos ellehetetlenítése, az illegális hulladéklerakók mennyiségének növelése és a veszteségek újratermelődése lehet az eredmény.

Kérem, szíveskedjenek tájékoztatni róla, hogy hogyan jutottak arra a következtetésre, hogy amennyiben 20 százalékat lenyúlják a pénznek, abban az esetben a maradvány elegendő lehet arra a szolgáltatásra, amihez már tavaly is százmilliárdot kellett tenni, hogy el tudják végezni a szolgáltatást végző cégek ezen tevékenységüket. És kíváncsi vagyok, hogy az adófizetők pénzéből önök szerint hogyan fog működni ez a legfrissebb hulladékgazdálkodási reform. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tájékoztatom a képviselő urat és a tisztelt Házat, hogy a kérdésre a miniszterelnök úr megbízásából a téma szerint feladat- és hatáskörrel rendelkező Seszták Miklós nemzeti fejlesztési miniszter úr nevében Szabó Zsolt államtitkár úr válaszol. Parancsoljon, államtitkár úr!

SZABÓ ZSOLT nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! A hulladékgazdálkodási közszolgáltatás átalakítása elkerülhetetlen. A közszolgáltatási rendszerek területi felépítése nem a közszolgáltatás szem előtt tartásával alakult ki. A gazdaságos működési értékhatár alatti területen gazdálkodók által végrehajtott beruházások jelentős túlméretezettséggel bírnak. 2009-től a közszolgáltatások kintlévősége folyamatosan növekszik, éves szinten több mint egymilliárd forint érték vesz el azáltal, hogy a hulladék nagymértékben haszonanyag kinyerése és hasznosítása nélkül jut a lerakóba.

A hulladékgazdálkodási közszolgáltatás átalakításának célja elsősorban, hogy költséghatékony működés jöjjön létre, és a rezsicsökkentés eredményeit meg tudjuk őrizni. A beszedett közszolgáltatási díj úgy kerül a jövőben felosztásra, hogy az biztosítsa a hulladékgazdálkodási közszolgáltatás ellátásának teljes közvetlen költségét. A hulladék-közszolgáltatási zártkörűen működő részvénytársaság július 1-jétől a haszonanyag értékesítéséből származó bevételek jogosultja lesz, és ezáltal a teljes költségmegtakarítással az észszerűsítési folyamatok országos szinten megvalósulnak. A teljes rendszer költséghatékony működéséhez, a közszolgáltatás fenntartásához és egyben a fejlesztéséhez visszaforgatható források kerülnek növelésre, és ezáltal meg tud valósulni az a folyamat és feladat, ami szükséges a közszolgáltatás területén. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Kunhalmi Ágnes képviselő asszony, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Mit tesz a kormány azért, hogy a Dél-pesti kórházban megfelelő pszichiátriai ellátást biztosítsanak, illetve azért, hogy az a Pestszentlőrinc, Pestszentimre és egész délpest lakosai számára is elérhető legyen?”** címmel. Kunhalmi Ágnes képviselő asszonyé a szó. Parancsoljon, képviselő asszony!

KUNHALMI ÁGNES (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Rossz munkakörülmények, a szakemberek megbecsülésének a hiánya, tömeges orvoselvándorlás - ezek a fő kiváltó okai annak, hogy az utóbbi két évben drámai módon leromlott a XVIII. kerületet is ellátó Jahn Ferenc Kórház pszichiátriai részlegében folyó ellátás színvonala is. Tíz éve még 450 ágygal az ország második legnagyobb pszichiátriáját működtették, napjainkra csak 300 maradt, de ebből is 75 ágyat kényszerből elzártak a betegek elől, mert nincs hozzá sem orvos, sem nővér. A súlyos pénzhiányra hivatkozó kórházi vezetés nem tudja megoldani a problémát.

A helyzet kezelhetetlenségét jól mutatja, hogy március 15-ével a Jahn Ferenc Kórház megszüntette az akut betegfelvételt. Ennek következtében a jövőben a XVIII. kerületiek a lerobbant és a magatehe-

tetlen betegek kikötése miatt eljárás alá vont Merényi kórházba irányítják.

Tisztelt Államtitkár Úr! Mindezek után kérdezném: mit tesz a kormány azért, hogy a Dél-pesti Kórházban megfelelő pszichiátriai ellátást biztosítsanak, illetve azért, hogy az a Pestszentlőrinci lakosok számára is elérhető legyen? Köszönöm megtisztelő válaszát. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A választ Rétvári Bence államtitkár úr fogja megadni. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENECÉ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen. A pszichiátriai ellátás területén, azt hiszem, országosan is és nyilván Budapesten is a legnagyobb problémát az okozta, amikor 2007-ben döntött az akkori szocialista-liberális kormány az OPNI, az Országos Pszichiátriai és Neurológiai Intézet bezárásáról, hiszen ez önmagában szakembereket engedett el az országból. Ez egy pszichiátriai központ volt. Mind módszertan szempontjából, mind a betegellátás szempontjából óriási csapás volt a magyar pszichiátria számára, azóta sem lehetett pótolni, még ha vannak bizonyos intézetek, amelyek át is vették ezt az akkori feladatot.

Mindemellett, hogy az országos központ megszűnt, egyharmadával leépítették a pszichiátriai osztályok számát, ami szintén szakemberek szélnek eresztésével járt, ami szintén ellátási kapacitások csökkentésével járt.

2010 után igyekeztünk valamit ezeken a káron enyhíteni, éppen ezért indítottuk el az Új Széchenyi-terv keretében a „Rehabilitációs szolgáltatások fejlesztése” elnevezésű pályázatot, amelynek része volt az pszichiátriai és addiktológiai rehabilitációs fejlesztések megvalósítása, illetőleg fekvő- és járóbeteg-ellátást nyújtó intézményekben tudtak gondozóintézeteken túl fejlesztéseket végrehajtani. Ez kifejezetten erre a pszichiátriai célra hozzávetőlegesen 8 milliárd forintos pluszforrást jelentett, és a következő időszakban is szeretnénk összesen 11 milliárd forintot hasonló célokra, a pszichiátriai ellátás fejlesztésére fordítani, 6 milliárd forintot gyermek- és ifjúságpszichiátriai ellátásra, addiktológiai és mentálhigiénés ellátás fejlesztésére, míg 5 milliárd forintot az aktív fekvőbeteg-ellátás fejlesztésére fordítani.

A Dél-pesti Kórházban is - ahogy mondta - ilyen ellátás zajlik, és területi ellátási kötelezettséggel érintett a Merényi Gusztáv Kórház is. A telephelyén lévő, fejújított pszichiátriai osztályon a közelmúltban 69 millió forintos fejlesztés történt, ennek keretében biztonságosabbá tették a kórház pszichiátriai osztályának zárt részlegét, gerontopszichiátriai részleget alakítottak ki, itt elkülönítik az idős betegeket, ezen túl megújult az épület tetőszerkezete, kifestettek kórtermeket, vizesblokkot alakítottak ki, kicserélték a bútort, és biztonsági kamerákat is felszereltek. Bízunk benne, hogy ez is javítja az ellátás színvona-

lát. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Dúró Dóra képviselő asszony, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez: „**Ön szerint is sérti az önkormányzati törvényt Nyírő Józsefről közterületet elnevezni?**” címmel. Dúró Dóra képviselő asszonyé a szó. Parancsoljon, képviselő asszony!

DÚRÓ DÓRA (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Az utóbbi hetekben a Tett és Védelem Alapítvány újra rohamot indított, hogy végképp kitörölje Nyírő József író nevét a magyar közterületek tábláiról. Ezek alapján a Pest Megyei Kormányhivatal is úgy döntött, hogy a szigetszentmiklósi Nyírő József utca elnevezése sérti az önkormányzati törvényt, ezért az utcanev megváltoztatását kezdeményezik.

A Jobbik szerint tisztázni kell, hogy az a személy, aki nélkül nem jöhetett volna létre az az Erdélyi Szépművéses Céh, amely aztán a határon túlra szakadt magyarság egyik szellemi megtartója volt, milyen megítélés alá kell eszen a magyar társadalom és a kormány részéről, szerintünk ugyanis kijár a megbecsülés annak a művésznek, aki a székelység mindennapjainak modern kori krónikása volt.

(13.20)

Fontos továbbá rávilágítani arra a tényre is, hogy a Nyírő Józsefről elnevezett közterületek szervesen illeszkednek az adott városok utcanevhálózatába. Így Kecskeméten a Nyírő József közt a Márton Áron, Koós Károly, Benedek Elek utcák, míg Szigetszentmiklóson a Nyírő József utcát a Tamási Áron és Dsida Jenő nevét viselő utcák ölelik körbe. Az önkormányzatok tehát a névválasztáskor tudatosan kívánták egy területen megjeleníteni az erdélyi kulturális világ jövőteremtő óriásait.

Tisztázni kellene egyszer és mindenkorra, hogy a Fidesz miképpen áll Nyírő József alakjához és munkásságához. Fontos emlékeztetni ugyanis, hogy Kövér László házelnök és akkori kulturális államtitkárként Szócs Géza is személyesen vettek részt Nyírő József szervezett újratemetésén. Kérdezem éppen ezért miniszter urat, hogy ön szerint is sérti-e az önkormányzati törvényt Nyírő Józsefről közterületet elnevezni. Várom érdemi válaszát. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Válaszadásra megadom a szót Lázár János miniszter úrnak. Parancsoljon, miniszter úr!

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A kormányzás ténykérdés, és nem véleménykérdés,

ezért a tényekről tudom tájékoztatni tisztelt képviselőtársamat, az alábbiak szerint.

Először is bizonyos Nánai László polgártársunk 2015. áprilisában azt kérte a szigetszentmiklósi önkormányzattól, hogy hivatkozással a 2011. évi CLIX. törvény 14. § (2) bekezdésére, amely szerint települési önkormányzat közterületen nem viselheti olyan személy nevét, aki a XX. századi önkényuralmi politikai rendszerek megalapozásában, kiépítésében vagy fenntartásában részt vett, erre hivatkozással azt kérte Szigetszentmiklós képviselő-testületétől, hogy Nyírő Józsefről utcát ne nevezzen el, az utca nevét változtassa meg, a Nyírő József nevét tartalmazó utcátáblákat pedig szedje le.

A képviselő-testület, betartva a törvény célját, a Magyar Tudományos Akadémiához fordult. A képviselő-testületek ilyen vitákat vagy eldöntenek saját hatáskörben, vagy pedig tudományos állásfoglalás céljából megkeresik az Akadémiát. A tudományos állásfoglalás kettős. Egyrészt azt mondja, hogy Nyírő József irodalmi munkássága, amelyet képviselő asszony mint bizottsági elnök kiválóan idézett, nem tartozik a törvény hatálya alá, tehát Nyírő József irodalmi munkásságával nem alapozta meg önkényuralmi diktatúrák létezését, fenntartását vagy kialakítását, ellenben újságírói, szerkesztői, lapkiadói, lapszerkesztői tevékenysége igen, és ez nem elválasztható a másik tevékenységétől, tehát az írói tevékenységétől, ezért a Magyar Tudományos Akadémia hivatalos állásfoglalásában arról tájékoztatta Szigetszentmiklós önkormányzatát, képviselő-testületét, hogy igenis a törvény hatálya alá tartozik Nyírő József újságírói munkássága. Ezek után Szigetszentmiklós önkormányzat képviselő-testülete úgy döntött, hogy a Nyírő József utcanevet megszünteti, megváltoztatja. Nem kis szellemességről tanúbizonyságot téve, Uz Bencéről nevezte el a korábban Nyírő Józsefről elnevezett utcát, ezért Uz Bence köz lett Szigetszentmiklóson az a köz, amely ezt a nevet viseli.

Elnézést kérek, elnök úr, csak szeretném jelezni, hogy a kormány nem kívánja megváltoztatni az alkotmányos rendszert, és az utcanevek elnevezése a képviselő-testületek dolga. Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Tisztelt Országgyűlés! Szávay István képviselő úr, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzetpolitikaért felelős tárca nélküli miniszterhez: „**Majdnem egy év eltelt. Semjén Zsolt intézkedett-e?**” címmel. Szávay István képviselő úré a szó. Parancsoljon!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! Az elmúlt évek során számos alkalommal, többek között sajtótájékoztatókon és írásbeli kérdések formájában is felhívtam már a figyelmet a magyar nyelvű külhoni sportközvetítések ügyére, de ezt sajnos újfent itt, a

parlament nyilvánossága előtt is kénytelen vagyok megtenni.

A probléma lényege az, hogy az elszakított országrészekben élő nemzettestvéreink a különböző világversenyeket, világ- és Európa-bajnokságokat, azok selejtezőit és a többi, a műsorok kódolása miatt nem tudják a televízióban magyar nyelven követni. Még rosszabb a helyzet az olimpiai játékok esetében, ugyanis minden ország televíziója azt a versenyt adja éppen, amelyen saját versenyzői érdekeltek, más adások pedig ilyenkor, egyébként a reklámblokkra való hivatkozással, nem foghatóak. Így például erdélyi nemzettársaink a magyar sportolók helyett a románok sikereiért izgulhatnak, ha izgulni akarnak.

A helyzet súlyát felismerve tavaly nyáron egy fideszes pártrendezvényen maga Orbán Viktor miniszterelnök is beszélt az ügyről. Elhíresült mondata így hangzott: „Komoly kérdésnek tartom ezt az ügyet, Semjén Zsolt azonnal intézkedjen.” A Magyar Állandó Értekezlet decemberi ülésén miniszterelnök-helyettes úr hangsúlyozta is, hogy a felszólításnak megfelelően komolyan vette ezt az ügyet, és hosszasan sorolta az eddig megtett erőfeszítéseket, hozzátéve, hogy bízik benne, hogy ez a kérdés hamarosan rendeződni fog. Ezt mi a magunk részéről akkor természetesen üdvözlöttük is. Azóta újabb hosszabb hónapok teltek el, és az ügy most már kezd nagyon sürgető lenni. Jövő hónapban itt az Európa-bajnokság, 1972 után újra magyar részvétellel, augusztusban pedig az olimpia.

Kérem önöket, államtitkár úr, hogy tegyenek meg mindent annak érdekében, hogy valóban az egész nemzet együtt örülhessen a magyar sikereknek. Kérdezem önt a fentiek tükrében, hogy december óta milyen előrelépések történtek az elmondottak megvalósítása érdekében, lesz-e végül lehetősége a külhoni magyarságnak magyar nyelvű sportközvetítéseken keresztül szurkolni sportolóinknak az idei Európa-bajnokságon és az olimpián. Az érintettek nevében is várom szíves válaszát. Köszönöm. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Válaszra megadom a szót Potápi Árpád János államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

POTÁPI ÁRPÁD JÁNOS, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A magyar kormány számára kiemelkedően fontos az indokolatlan területi alapú tartalomkorlátozások, az úgynevezett geo-blocking megszüntetése, illetve annak egy speciális esete, a sportközvetítések határon átnyúló sugárzása korlátozásának felszámolása.

Ahogy képviselő úr is rámutatott arra, többször nyilatkoztunk az ügyben, és mindig azt mondtuk, hogy ezt a problémát megpróbáljuk megoldani, és közel vagyunk a megoldáshoz.

Gyakorlatilag mondhatnám azt, hogy jelen pillanatban is itt tartunk, de így úgy tűnne, mintha azóta

nem tettünk volna semmit. Ez nem így van. Az Európai Bizottság részéről egy olyan felajánlás érkezett, hogy konkrét megoldási javaslatunkat ismertessük a Bizottság képviselőivel, valamint, hogy az Európai Bizottság és a magyar szakértők között kerüljön sor egyeztetésre. Az egyeztetések alapjául szolgáló módosítási javaslatok a Miniszterelnökség európai uniós ügyekért felelős államtitkárságának koordinálásával, az érintett tárcák, valamint az illetékes hatóságok és intézmények bevonásával véglegesítés előtt állnak.

A hazai álláspont leghatékonyabb képviselője érdekében Günter Göttinger digitális gazdaságért és társadalomért felelős biztos úr 2016. május 19-i látogatása keretében fogjuk ezt újra felvetni. Nagyon fontos számunkra az, hogy a 2016-os labdarúgó-Európa-bajnokság és a nyári olimpiai játékok közvetítése kapcsán a hasonló kétoldalú szerződések megkötését tervezzük. Ennek kapcsán megkezdődtek az egyeztetéseket az érintettekkel, és nagyon reméljük azt, hogy mind az Európa-bajnokság, mind pedig a határon túli magyarokat egyaránt érdeklő riói események kapcsán együtt tudunk szurkolni már a magyar sportolóknak, és ezt tudjuk is nézni magyar nyelven. Köszönöm a kérdését. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! 13 óra 28 perc van, a kérdések végére jutottuk. Áttérünk az **azonnali kérdések** órájára.

Harangozó Tamás képviselő úr, az MSZP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnöknek: „Meddig maradhatnak még a helyükön György kinevezettjei, Polt Péter és Matolcsay György?” címmel. Miniszterelnök úr, halaszthatatlan közfeladat-ellátása miatt, válaszára Lázár János államtitkár urat jelölte ki. Kérdezem tisztelettel a képviselő urat, hogy elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy személyesen miniszterelnök úrtól kéri a választ.

HARANGOZÓ TAMÁS (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Szerintem a kérdésemből is kiderül, hogy személyesen Orbán Viktort tartom felelősnek azért, ami a Magyar Nemzeti Bank környékén és a Legfőbb Ügyészség környékén az utóbbi években történik, ezért személyesen fogom tőle várni a választ. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A miniszterelnök úrnak a harmadik **szoron következő** azonnali kérdések órájában kell válaszolnia.

Bárándy Gergely, az MSZP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a Magyar Nemzeti Bank elnökéhez: „Rokonok?” címmel. Elnök úr halaszthatatlan közfeladat-ellátása miatt válaszára Nagy Márton alelnök urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem képviselő urat, hogy elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy személyesen az elnök úrtól kéri a választ. Parancsoljon!

DR. BÁRÁNDY GERGELY (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Mivelhogy nem alelnök úr rokonait stafírungozták ki, hanem Matolcsy úr rokonait (*Derűlség az MSZP soraiban.*), ezért személyesen tőle várom majd a választ. Köszönöm szépen. (*Taps az MSZP soraiban.*)

(13.30)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tájékoztatnom önöket, hogy az elnök úrnak a harmadik **soron következő** azonnali kérdések órájában kell válaszolnia.

Tisztelt Országgyűlés! Tóth Bertalan képviselő úr, az MSZP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a Magyar Nemzeti Bank elnökéhez: „**Független-e Matolcsy György Matolcsy Györgytől?**” címmel. (*Derűlség az MSZP padsoraiból.*) Az elnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Nagy Márton alelnök urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem képviselő urat, hogy elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy megvárja az elnök urat a válasszal.

DR. TÓTH BERTALAN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Elfogadom.

ELNÖK: Elfogadja. Köszönöm szépen, képviselő úr. Ön a válasz. (*Derűlség.*) Ön a kérdés, ön a szó.

DR. TÓTH BERTALAN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Alelnök Úr! Matolcsy György egy 2014-ben készült interjúban azt mondta: „Az MNB az alapítványi tőkét úgy bocsátotta a Pallas Athéné alapítványok rendelkezésére, hogy tett néhány kikötést. Az első és legfontosabb, hogy az alapítványi tőkét nem, csak annak hozamát lehet az alapítványi célokra felhasználni. Ez biztosítja, hogy még három, négy vagy öt évtized múlva is meglesz az alapítványi vagyon. A második kikötés: tartósan csak magyar állampapírban tarthatják az alapítványi tőkét, például aranyban, gyémántban vagy külföldi állampapírban nem. A harmadik: az MNB munkavállalói, ha alapítványi tisztségviselők, nem vehetnek fel tiszteletdíjat az alapítványtól.”

Ezzel összhangban az általam indított adatkiadási pereimben a Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla is hangsúlyozta: „az MNB megőrizte a befolyását a Pallas Athéné alapítványok működése felett”. Ezzel szemben múlt héten az MNB úgy érvelt, hogy az alapítványok a jegybanktól és Matolcsy Györgytől függetlenül hozták meg a döntéseiket. Ma pedig kiderült, hogy ez nem igaz. Kiderült ugyanis, hogy a Matolcsy György jegybankelnök által alapított és vezetett Pallas Athéné Domus Animae Alapítvány esetében a befektetési döntéseket nem a kuratórium, hanem személyesen Matolcsy György és egy általa kinevezett kuratóriumi tag hozta. (*Zaj, közbeszólások az MSZP padsoraiból. - Dr. Schiffer András közbeszólása. - Dr. Szakács László: Igaz ez?*) Így

döntöttek az állampapír-vásárlásokról és a Matolcsy unokatestvérének bankjában történő lekötésekről. Tehát még egyszer: a jegybankelnök döntött arról, hogy a jegybank pénzből létrehozott alapítványok állampapírt vásároljanak, és az MNB így finanszírozta a magyar költségvetést. (*Dr. Józsa István: Felháborító!*)

Tisztelt Alelnök Úr! Kérdezem én: meddig akarunk még hazudozni? Mikor állnak ki és ismerik el, hogy törvénysértő módon használták fel a közpénzeiket, és törvénysértő módon finanszírozták a magyar költségvetést? Mikor állnak ki és ismerik el, hogy ebben a törvénysértésben összejátszottak a kormánnyal? Várom válaszát. (*Közbekiáltás az MSZP padsoraiból: Gyalázat! - Taps az MSZP padsoraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válasza megadom a szót Nagy Márton alelnök úrnak. Parancsoljon, alelnök úr!

NAGY MÁRTON ISTVÁN, a Magyar Nemzeti Bank alelnöke: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselők! Azt gondolom, hogy én csak közgazdaságilag akarom megvilágítani ezt a problémát, mert itt van két dolog, ami nagyon hasonló egymáshoz (*Közbeszólás az MSZP padsoraiból: Inkább válaszolj a kérdésre!*), és ezt jó, ha egymás mellé tesszük. (*Közbeszólás az MSZP padsoraiból: Kezd el előlről!*) Jó?

Az egyik dolog az, hogy ha a Nemzeti Bank befizeti az eredményét az államnak (*Dr. Józsa István: Az törvényes!*), az államadósság ezáltal csökken, és az államadósság csökkenése miatt kisebb a kamatkiadása a költségvetésnek, ebben az esetben önök is azzal jöhetnek, hogy törvénytelenül finanszírozta volna a költségvetést (*Nagy zaj az MSZP padsoraiból. - Dr. Szakács László: Szabatosan beszélj! - Az elnök csenget.*) a Nemzeti Bank. Közgazdaságilag ugyanaz a hatás (*Dr. Szakács László: Az egyik törvényes, a másik meg nem!*), hiszen ebben az esetben is az államadósság, az államadósság szintje és a kamatkiadás változik. (*Dr. Harangozó Tamás: Miről beszélsz te?*) Az alapítványok ezzel szemben, ugye, kaptak egy vagyonjuttatást (*Dr. Józsa István: Közpénzt!*), ebből vásárolták meg az állampapírt (*Dr. Józsa István: Közpénz!*), és az állampapír hozamából gazdálkodnak. Szeretném felhívni a figyelmet, hogy ha arról beszélünk, hogy hogyan segíti a költségvetést a Nemzeti Bank, ez közgazdaságilag teljesen ugyanaz (*Dr. Józsa István: És a haverokat hogyan segíti?*), mint ha befizette volna az eredményét.

A másik dolog, amire szeretném felhívni a figyelmet, hogy a jegybanki társadalomban, ha hívhatom így, kétfajta modell létezik. Az egyik az, hogy azoknál a jegybankoknál, például a német vagy a francia jegybanknál, ahol vannak alapítványok, ott egy vagyonjuttatás történik, és lényegében évről évre ezt a vagyonjuttatást éli fel az alapítvány. Ebben az esetben Magyarországon a hozamból, tehát nem a teljes 260 milliárdnak a feléléséből, hanem annak a hozamából gazdálkodnak. A vagyont meg kell őrizni.

(Gúr Nándor: Tudod, mi az a közpénz?) Köszönöm szépen. (Nagy zaj az MSZP padsoraiból. - Közbekiáltás: Egyes! - Dr. Bárándy Gergely: Olyan modell nincs, ahol szabad ellopni!)

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Egyperces viszonzásra Tóth Bertalan képviselő urat illeti a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. TÓTH BERTALAN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Hát, ez egészen elképesztő! Ha befizették volna a költségvetésbe ezt a pénzt, és abból egészségügyre, oktatásra, egyéb fontos kiemelt állami feladatra fordították volna ezt a pénzt, azzal lenne probléma, és közgazdasági értelemben azzal semmi probléma nincs, hogy az alapítványokon keresztül rokonoknak, haveroknak, barátoknak szétosztogatják.

Tisztelt Alelnök Úr! Rendkívül kíváncsi lennék arra, hogy ha a német és a francia jegybankok mellett működő alapítványoknál az ottani jegybankelnökök a saját unokatestvérük bankjának juttatnának betéteket, amely a betétek jutalékából gazdagodik, akkor szabadlábban lenne-e a német és a francia jegybankelnök. (Közbekiáltások az MSZP padsoraiból: Börtönben, börtönben! - Kunhalmi Ágnes: Itt sem lesz sokáig!) Nagyon kíváncsi vagyok rá! Köszönöm. (Taps az MSZP padsoraiból.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egyperces viszonzás illeti meg Nagy Márton alelnök urat is. Parancsoljon!

NAGY MÁRTON ISTVÁN, a Magyar Nemzeti Bank alelnöke: Köszönöm szépen. Két dolgot azért szeretnék elmondani. (Dr. Szakács László: Tisztelt képviselő úr, és kezd előlről!)

Az alapítványok működését az ÁSZ fogja felügyelni, és az ÁSZ meg fogja mondani remélhetőleg minél hamarabb azt, hogy az alapítványoknak megfelelő a működése. Szerintem addig nem szabad semmiféle következtetést levonni (Harangozó Gábor István: Szerintem az alelnök is bűnrészes!) az alapítványok működése tekintetében. Mi azt gondoljuk, hogy ez megfelelő. A másik dolog, hogy az alapítványok esetében arra törekedett a kuratórium összetételénél az alapító, hogy többségében külsős tagok legyenek a döntéshozatalban. (Dr. Schiffer András: Családtagok!) Azt gondolom, hogy ez megvan. (Harangozó Gábor István: Polt Péterné!) Ugyanakkor felhívnam a figyelmet (Dr. Józsa István: Poltnak a felesége! - Dr. Bárándy Gergely: Szerencsére meg lehetett Poltnét találni mint függetlent!), hogy például a német jegybank alapítványánál többségében jegybankárok ülnek az alapítvány kuratóriumában, és többségében jegybankárok döntenek arról, hogy mire kerül felhasználásra a pénz. Köszönöm szépen. (Zaj az MSZP padsoraiból. - Gúr Nándor: Mondjál le, és vidd magaddal Matolcsy is! - Közbekiáltások: Döbbenet! Gyálázat! - Dr. Szakács László: De fogod még ezt szégyellni!)

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Vona Gábor képviselő úr, a Jobbik frakcióvezetője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnökhöz: „Ön szerint tényleg az van Brüsszelrel, aki Alaptörvényben zárna ki a kvótát?” címmel. A miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Lázár János, Miniszterelnökséget vezető miniszter urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem a frakcióvezető urat, hogy elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy megvárja azzal a miniszterelnök úr jelenlétét.

VONA GÁBOR (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Szeretném **megvárni** a miniszterelnök úr érveit. Köszönöm szépen. (Szórványos taps a Jobbik padsoraiból.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető úr. Novák Előd képviselő úr, a Jobbik képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnökhöz: „A Föld napja alkalmából kifejtene, miért mondta Orbán Viktor miniszterelnök úr Illés Zoltánnak azt, hogy a környezetvédelem a gazdag országok ügye, akadályozza a gazdasági fejlődést, ilyenre mi nem költhetünk?” címmel. A miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Lázár János, Miniszterelnökséget vezető miniszter urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem képviselő urat, elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy a válasza megvárja a miniszterelnök úr jelenlétét. Parancsoljon!

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Köszönöm szépen, de megadnám a miniszterelnök úrnak a személyes magyarázkodás lehetőségét. (Taps a Jobbik padsoraiból.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. (Novák Előd: Nagyon szívesen!) A miniszterelnök úrnak minden esetben a harmadik **szor következ** azonnali kérdések órájában kell válaszolnia.

Dúró Dóra képviselő asszony, a Jobbik képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: „**A Klik már fel is támadt vagy valaki hazudik?**” címmel. A miniszter úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára (Dúró Dóra igent int.) Rétvári Bence államtitkár urat jelölte ki. Köszönöm szépen. Már nem is kell feltennem a kérdést, a képviselő asszony jelzi, hogy elfogadja a válaszadó személyét. Parancsoljon, képviselő asszony! Öné a szó.

DÚRÓ DÓRA (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Ön március 22-én azt jelentette be, hogy megszűnik a KLIK, múlt héten Lázár János miniszter úr pedig azt mondta, hogy nem szűnik meg a KLIK. Most itt le is ülhetnék, és be is fejezhetném a kérdésemet (Dr. Rétvári Bence: A legjobb az lenne!), és megkérdezném, hogy ki az, aki hazudik kettejük közül, de nem teszem. Úgy gondolom, hogy nagyon rossz irány az oktatásról az

elmúlt hónapokban kialakult közéleti vitában, hogy politikai síkra terelték azt mind a kormány, mind pedig a tüntetők vezetői, ezért szeretnék öntől most egy hosszabb távon meghatározó kérdésre választ kapni. Ha a fenntartás kérdését az állam és az önkormányzatok viszonylatában vizsgáljuk meg, akkor az az alapvető kérdés, amit fel kell tennünk, hogy minden iskola állami fenntartásban tud-e jobban működni, mint önkormányzati fenntartásban. Nagyon megtisztelne államtitkár úr, ha válaszolna erre a kérdésre.

(13.40)

Ha önöknek az a válasza, hogy igen, minden iskola állami fenntartásban jobban működik, mint önkormányzati fenntartásban, akkor szerintem ez egy hibás válasz. Ha önöknek az a válasza erre, hogy vannak olyan iskolák, amelyek önkormányzati fenntartásban jobban tudnak működni, akkor pedig önöknek, a kormánynak az lenne a feladata, hogy megteremtse azt a lehetőséget, hogy az önkormányzatok ismételten fenntartóként megjelenjenek ebben a rendszerben. Nem ezt teszik, hanem még működteként is kivonják őket innen.

A tankönyvpiac esetében ugyanez a helyzet, tisztelt államtitkár úr: a tankönyvforgalom 85 százaléka - 85 százaléka! - állami kiadótól származik, államtitkár úr. Ön szerint csak 15 százalék az a tankönyvek esetében, amelyet a nem állami kiadók értéként létre tudnak hozni? Szerintem nem. Sokkal több értéket tudnak létrehozni. Elképzelhető, sőt biztos, hogy eltúlzott volt az a tankönyvpiaci liberalizáció, amit az SZDSZ-es oktatásirányítás vitt végbe, de önök pedig átestek a ló túloldalára, államtitkár úr: értékeket is kigyomláltak a tankönyvpiacról. Ezeket hajlandók-e visszahozni? Várom az érdemi válaszát. *(Taps a Jobbik és az LMP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A választ Rétvári Bence államtitkár úr fogja megadni. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen. Én is igyekszem hosszú távon választ adni önnek, ahogy kérte, hogy ha 25 év tapasztalata mögöttünk áll már a rendszerváltás után, akkor a következő évtizedekben mit várhatunk. De ha ön is egy odaszúrással kezdett, engedje meg, hogy én is ezt tegyem: úgy látom, hogy a 2016-os Dúró Dóra most nagyon vitatkozik a 2010-es Dúró Dórával, és amit akkor leírt még egy nemzeti párt választási programjaként, az most Magyar Bálint-i áthallásokkal bíró másfajta szólamnak tűnik itt a Parlament falai között. *(Derűltség a Jobbik soraiban.)*

De ami a hosszú távú önkormányzati vagy állami finanszírozás kérdését illeti: 1990-ben a központi költségvetés az önkormányzatoknál az iskola fenntartásával és működtetésével járó költségeknek a 82

százalékát fizette ki, és 18 százalékot kellett az önkormányzatnak mellérakni. Utána jött nagyon sokféle kormány Magyarországon, de oda jutottunk 2010-re, hogy ez a 82 százalék 48 százalékra csökkent.

Ha tehát azt nézzük, hogy az önkormányzatoknál vannak az iskolák, és az állam átenged bizonyos bevételeket azért, hogy az önkormányzatok az iskolákat fenn tudják tartani, akkor 25 év tapasztalatával azt látjuk, hogy ez folyamatosan csökken, mert mindig kap többletfeladatot az iskola, mondjuk, fizessen ki egy 13. havi bért, és mindemellett csökkenő finanszírozást kap. Oda jutottak az iskolák, hogy ha megnézzük, hogy 2002 és 2010 között a költségvetésben főszámként, nagy számként mennyivel költött többet vagy kevesebbet a költségvetés 2010-ben, mint 2002-ben, akkor azt látjuk, hogy 143 milliárd forinttal volt kevesebb oktatási célokra 2010-ben, mint 2002-ben.

Ha egy ilyen rendszert fenntartunk, és azt mondjuk, amit ön kér, hogy az önkormányzatok legyenek a fenntartók és a működtetők az iskolák esetében, akkor ugyanígy elindulunk egy ugyanilyen húszéves távon, ugyanígy csődközelbe fognak jutni az önkormányzatok, és megint majd jön egy Fidesz-KDNP-kormány, amelyik 1300 milliárd forintos értékben, ahogy megtette 2010-ben, lehet, hogy 25 év múlva megint kell hogy konszolidálja az önkormányzatokat. *(Közbeszólások a Jobbik soraiból.)*

Amit ön mond, képviselő asszony, az az út a társadalmi különbségek növekedéséhez vezet *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*, és az önkormányzatok folyamatos finanszírozási problémáihoz fog vezetni, ahogy vezetett az elmúlt húsz évben is. Köszönöm. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelettel arra kérem az államtitkár urat, hogy máskor a kettőperces időtartamot szorosabban igyekezzen betartani. *(Dr. Rétvári Bence: Így is csak a felét tudtam elmondani.)*

Egyperces válaszra Dúró Dóra képviselő asszonyé a szó. Parancsoljon!

DÚRÓ DÓRA (Jobbik): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Én is jogosnak tartom azt az igényt, hogy a társadalmi különbségeket az oktatási rendszer segítségével csökkenteni kell, csak hogy éppen az önök minisztériumának a háttérintézményeként működő Oktatáskutató és Fejlesztő Intézet készített egy tanulmányt arról, hogy ebben a formában a KLIK fenntartásával ez nem lehetséges.

Az önök alap-kiindulópontja helyes volt, de a megvalósítást elrontották, tisztelt államtitkár úr. És nem arról beszélek, hogy állítsuk vissza az előző rendszert. Nemcsak végletekben lehet gondolkodni, nemcsak abban lehet gondolkodni, hogy ész nélkül mindent visszaadunk minden önkormányzatnak, vagy ész nélkül mindent elveszünk minden önkormányzattól, hanem ki kellene alakítani azt a szempontrendszert, amely alapján biztosítható, hogy ha

egy iskola önkormányzati fenntartásban tud jobban működni, akkor működjön önkormányzati fenntartásban, amelyik meg államiban, az meg működjön állami fenntartásban. És ez a minisztériumnak a felelőssége, hogy ezt a szempontrendszert a szakmai szervezetek bevonásával alakítsa ki, mert ez az, ami hosszú távon sikeressé teheti a magyar oktatási rendszert. *(Taps a Jobbik soraiban. - Lázár János közbeszól.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Egyperces viszonyválaszra az államtitkár úré a szó. Parancsoljon!

DR. RÉTVÁRI BENECÉ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Megérte fél perccel túllépni az időkeretemet, mert azzal kezdte a képviselő asszony, hogy az alapállásunk helyes. *(Kunhalmi Ágnes: Nem helyes!)* Tehát legalább ezt elismerte két és fél perc után. De ha felelősséggel és hosszú távon gondolkodik, akkor látja, hogy ez az állami fenntartási rendszer lehet az, ami garanciát jelent tényleg egy nehezebb helyzetben lévő diák számára is *(Lázár János: Csak és kizárólag!)* pontosan a felemelkedésre.

És nyitott kapukat döngtet, képviselő asszony, mert ön azt mondja, hogy vannak önkormányzatok, amelyek jól elerestett önkormányzatok, és van pluszpénzük, és az állami pénzen túl még további pénzt be tudnak rakni abba az iskolába, ami ott van náluk.

Mi úgy gondoljuk, hogy mindenkinek egy alapszintet, az egész országban bárhol él, Kelet-Magyarországon, Nyugat-Magyarországon, kis településen, nagy településen, garantálni kell. *(Dúró Dóra: Én is így gondolom! Így van! - Kunhalmi Ágnes: Igen, de ez a szint nagyon alacsony!)* De most is megvan a lehetőség, ott van a nemzeti köznevelési rendszerről szóló törvényben a lehetőség, hogy bármely önkormányzat, amelynek többletforrása van *(Dúró Dóra: Ez nem csak pénzkérdés!)*, pluszforrása van, és rá tud még tenni arra, ami az állami intézményfenntartás rendszerében *(Dr. Schiffer András: Nem erről van szó, Benecé!)* át is fog alakulni, mint ahogy elmondtuk már többször, és az a tanulmány egyébként, zárójelet nyitok, amire ön hivatkozott *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*, a KLIK létrehozatala után közvetlenül jött létre, és nem éves viszonylatban vizsgálta a működését, tehát - visszatérve a fő vonalra - az önkormányzatoknak most is jogi lehetőségük van többlettel hozzájárulni ehhez. Köszönöm szépen a türelmét, elnök úr. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Schiffer András képviselő úr, az LMP képviselője, frakcióvezetője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnökhöz: „Mikor szakad össze ég és föld?” címmel. A miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladata ellátása miatt a

válaszadásra Lázár János, Miniszterelnökséget vezető miniszter urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem a frakcióvezető urat, hogy elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy személyesen a miniszterelnök úrtól kéri a választ.

DR. SCHIFFER ANDRÁS (LMP): Tekintettel arra, hogy transzcendens kérdések megválaszolására csak a miniszterelnök úr rendelkezik kompetenciával, ezért kénytelen leszek őt megvárni. Köszönöm szépen. *(Dr. Rétvári Benecé: Meg a KDNP. És a KDNP sehol nincs?)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető úr. A miniszterelnök úrnak a harmadik **szoron következő** azonnali kérdések órájában kell válaszolnia.

Frakcióvezető úr, ne üljön le, mert ugyancsak önt vagyok kénytelen szólítani a következő azonnali kérdéssel. Schiffer András képviselő úr, az LMP képviselője, frakcióvezetője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnökhöz: „Léteznek-e offshore kommunák?” címmel. A miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladata ellátása miatt válaszadásra Lázár János, Miniszterelnökséget vezető miniszter urat jelölte ki. Kérdezem a képviselő urat, hogy elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy a miniszterelnök úrtól személyesen kéri a választ. Parancsoljon, frakcióvezető úr!

DR. SCHIFFER ANDRÁS (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tekintettel arra, hogy egy hónappal ezelőtt a miniszterelnök úr arról tett tanúbizonyságot, hogy a kommunák és kibucok nagy ismerője, ezért szeretném megvárni őt a válasszal. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető úr. A miniszterelnök úrnak a harmadik **szoron következő** azonnali kérdések órájában kell válaszolnia.

Tisztelt Országgyűlés! Sallai R. Benedek képviselő úr, az LMP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnökhöz: „**Magyarország jobban teljesít: milliárdokat a milliárdosoknak?**” címmel. A miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladata ellátása miatt válaszadásra Lázár János, Miniszterelnökséget vezető miniszter urat jelölte ki.

Tisztelettel kérdezem a képviselő urat, elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy megvárja a miniszterelnök úr jelenlétét.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Ha a miniszter úr megengedi, most elfogadnám; aludtam múlt hét óta rá egyet, és rájöttem, hogy a miniszter úr olyan szakavatottan védte a Mezőgazdasági bizottságban a progresszív támogatási rendszert egy jó évvel ezelőtt, hogy tulajdonképpen tökéletesen tájékozott lehet abban a kérdésben, amit a miniszterelnök úrhoz szerettem volna címezni. Tehát igen, elfogadom.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Öné a szó.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Gyakorlatilag arról van szó, hogy mint az valószínűleg a miniszter úr számára is ismert, 771 milliárd 580 millió forint az az összeg, amit agrártámogatásként 2015-ben a magyar állam kifizetett. Ennek 78,75 százaléka, vagyis több mint 607 milliárd forint uniós forrásból volt, és a maradékot adta hozzá a magyar önrész.

És nyilvánvalóan ennek a támogatásnak az alapvető célja az agrárium helyzetének a javítása, a vidék népességmegtartó erejének az erősítése és annak a lehetőségének a megteremtése, hogy az a négy magyarországi régió, amely az egy főre eső GDP tekintetében az európai uniós statisztikák alapján a végén kullog, valahogy fel tudjon zárkózni. És alapvetően ez a támogatás az, ami engem a leginkább érdekel, hiszen a miniszter úr jelentette be megközelítőleg egy évvel ezelőtt, bocsánat, lehet, hogy már másfél évvel ezelőtt, hogy a progresszív rendszer bevezetésével a nagyoktól szeretnének elvonni támogatásokat, és szeretnék azt, hogy a kicsik helyzete javuljon. Nos, ennek az eredményét ismerhettük meg a 2015. évre, amiből megtudtuk, hogy továbbra is az a helyzet, hogy 2015-ben a felső 10 százalék kapta meg a támogatások 76 százalékát, és a támogatások 12 százaléka fölött osztozott a pályázók 80 százaléka. És ez azt jelenti, hogy továbbra is nagyon-nagyon kevés pályázóhoz jut el nagyon-nagyon sok forrás.

(13:50)

Az önök átalakításának eredményeként Leisztinger Tamás vezeti most a listákat 4,8 milliárd forinttal, mint a legtöbb támogatást kapó. Ebből 1,2 milliárd az, ami tisztán területalapú támogatás. A második Csányi Sándor 4,4 milliárd forinttal, amiből több mint 1 milliárd az, ami tisztán területalapú. Ezt követően sorakozik Simicska és Nyerges vállalkozási érdekeltisége, a Bódi család, Mádl Istvánék családja, a Hódmezőgazda és Mészáros Lőrinc is.

A helyzet nyilván a politikai viszonyokra nagyon picit rámutat, hiszen az látható, hogy Simicska Lajos 30 százalékkal kevesebb, Mészáros Lőrinc viszont 65 százalékkal több támogatást kapott, mint az előző évben. Az a kérdésem, hogy ön szerint mennyire normális az, hogy Magyarországon az agrártámogatásokat milliárdosoknak adjuk. Mennyire normális az, hogy azok a források, amiket a vidék felzárkóztatására kell szánni, milliárdosokhoz jutnak, és nem pedig a kis- és közepes gazdálkodókhöz? Erre várnám válaszát. Köszönöm szépen. *(Taps az LMP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válasza megadom a szót Lázár János, Miniszterelnökséget vezető miniszter úrnak. Parancsoljon, miniszter úr!

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Azzal kezdeném, hogy ha jól

értem képviselőtársamat, akkor nincs vita közöttünk abban, hogy a 2014-20-as időszakban a rendelkezésre álló agrártámogatásokat lehetőség szerint a közösség érdekeit sokkal jobban szolgáló társadalompolitikai céloknak kell alárendelni, mint akár agráripari érdekeknek. Arra gondolok, hogy a közösség célja mégis az lenne, hogy olyan agrárium legyen Magyarországon, amely minél több munkahelyet teremt, és minél több család ellátásához és megélhetéséhez járul hozzá.

Vannak számítások, amelyek azt mutatják, hogy mindaddig, amíg Magyarországon a közvetlenül a földből élők aránya nem növekszik és nem éri el az 500 ezer embert - most maximum 200-250 ezer emberről beszélünk, és itt ebben már a mellékfoglalkozást űzők is benne vannak; a főállásból élők kevesebben vannak már ennél sajnós -, addig nem lesz igazi társadalmi változás például a falu megmaradása, boldogulási viszonyait illetően.

Mi ennek jegyében először is átrendeztük a birtokpolitikai támogatási rendszert. Azt gondoljuk, hogy kiemelten fontos dolog az, hogy a következő fejlesztési időszakban, amelybe most már belekezdünk, a birtokpolitika arányában 80-20 százalékban kapjanak a kicsik, közepesek agrártámogatást.

Szeretném önt tájékoztatni arról, hogy az AKG most megjelent pályázati eredményei, amelyek kihirdetik a döntést, azt mutatják, hogy 88 százalékban a 300 hektár alatti földterületek kaptak AKG-támogatást, amely a földalapú támogatáshoz hasonló, és a legmagasabb területtel rendelkező támogatott az 1500 hektár, tehát a nagybirtokosok ebbe a körbe nem is eshettek bele a pályázati rendszer kiírása alapján.

Kétségtelen tény, hogy a 2014-ig hatályban lévő, korábbi AKG- vagy földalapú támogatás a nagyokat preferálta. Szerintem ezekben a számokban a degresszió, a degresszivitás, az, hogy 1200 hektár fölött lényegében nem kap semmit sem, 1800 hektárnál pedig valóban nem kaphat semmit sem, ez még nem érvényesült.

Ráadásul szeretném figyelmébe ajánlani, hogy az ön által itt megidézett cégek jó része a 2015-16-ban lezajlott földárverésekkel *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*, majd korábbi földbérletiszerződés-módosításokkal elveszíti a földhasználati jogát. Tehát a nagytámogatotti listából részben ki fognak esni. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Egyperces viszonzválaszra Sallai R. Benedek képviselő úré a szó, parancsoljon!

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm, elnök úr. Miniszter úr, tökéletesen egyetértünk abban, hogy a támogatásoknak milyen célt kellene szolgálniuk. Amiben nem értünk egyet, az az, hogy én állítom, hogy a Fidesz kormányzása idején nem ezt a célt szolgálja. Jelen pillanatban ugye az a 200-220

ezer alkalmazott azért nem fog növekedni, mert a támogatási rendszer és a földpolitika abszolút nem kapcsolódik a foglalkoztatáshoz. Felvehetik a milliárdosok úgy a támogatást, hogy alacsonyan tarthatják a foglalkoztatást. És ez az eredménye ennek.

Bocsásson meg, miniszter urat nem szeretném csúsztatással vádolni, de nem véletlen az, hogy ön csak az agrár-környezetgazdálkodási támogatásokat idézte válaszában, hiszen nem erről van szó; hanem a lényegesen nagyobb, 771 milliárdos agrárbüdzsének ez egy picike szegmense, és a területalapúak és az összes egyéb támogatás, amit ágazatonként kifizetünk, az a túlnyomó része. Ez okozza azt a statisztikát, amiről beszélünk. És az, hogy az AKG-ban ön tudja bizonyítani azt, hogy 1500 hektár alatti támogatásokhoz jutott, nem jelenti azt, hogy az ösztönös támogatásfizetésnél az előbb elmondott statisztika - amikor gyakorlatilag Csányi Sándor érdeklősége, Leisztingerék visznek el milliárdokat - ne lenne igaz. Továbbra is az az állításom, hogy a milliárdos támogatásokat *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* milliárdosoknak adjuk Magyarországon. Köszönöm. *(Taps az LMP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egyszeres viszonzás illeti meg Lázár János miniszter urat is, parancsoljon!

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Tisztelt Képviselőtársaim! Részben kész vagyok részletes adatokat az ön rendelkezésére bocsátani, másrésztől torzítanak a számok. A földalapú támogatásnál nem lehet igaz az ön állítása, hiszen 2015-ben új földbérleti szerződések vannak. Az ön által idézett listából mindjárt mondom, hogy akár a Hódmezőgazda Zrt., akár a Leisztinger-érdeklőségek elveszítették a földterületeiket, hiszen először bérletbe kapták, majd mások meg is vásárolták most a földárverésekkel. Tehát a 2016-os támogatási számokban és a '17-esekben ezek a számok már nem lehetnek így.

Másrésztől, képviselő úr, ön idekavarja nemcsak a földalapú támogatást - ami degresszió alá esik, tehát 2016-ban a földalapú támogatás nem ilyen módon kerül elosztásra, mint amit ön mondott -, hanem az állatalapú támogatást. Amikor mi bevezettük a földalapú támogatásnál és az AKG-nál a degressziót, óriási gazdaságpolitikai támadásokat kivédve és tiltakozást elhárítva - hiszen az agráripari érdekek azt mondják, az ország versenyképessége azt mondaná, hogy ezeket a nagyvállalatokat kell támogatni -, akkor azt vállaltuk, hogy aki jószágot tart, állatot tenyészít *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*, állatalapú támogatásban részesítjük. Ha ettől megfosztanánk a tehéntartó telepeket, akkor a tejágazat teljes egészében megszűnne Magyarországon, ami újabb 50 ezer munkahely megszűnését jelentené. Kérem, ezt mérlegelje! *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. *(Lázár János Sallai R. Benedekhez: Azokban a számokban benne van! Küldök egy elemzést.)* Tisztelt Országgyűlés! Kedves Képviselőtársaim! Dankó Béla képviselő úr, a Fidesz képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a földművelésügyi miniszterhez: **„Mennyire hatékony hazánk GMO elleni védekező rendszere?”** címmel. A miniszter úr halaszthatatlan közfeladata ellátása miatt válaszára Zsigó Róbert államtitkár urat jelölte ki. Tisztelettel kérdzem a képviselő urat, elfogadja-e a válaszadó személyét. *(Jelzésre:)* A képviselő úr bólintással jelzi, hogy elfogadja, így Dankó Béla képviselő úr a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

DANKÓ BÉLA (Fidesz): Tisztelt Államtitkár Úr! Ellenzéki képviselőtársaim amikor hangosan firtatják, hogy egyáltalán lehetséges-e hazánk Alaptörvényben is rögzített GMO-mentességének megőrzése a világszinten tapasztalható politikai és gazdasági nyomás ellenére, akár megnyugtatónak is nevezhetném, hogy az ellenzéki frakciók a kormányzathoz hasonlóan fontosnak tartják hazánk GMO-mentességét, de meg kell jegyeznem, hogy képviselőtársaim politikai érdekből hajlamosak elfordítani tekintetüket a valóságtól, és ebben a témában is alulértékelik a kormány nemzetközi téren tett erőfeszítéseit.

Pedig tagadhatatlan, hogy Magyarország az egyik motorja az Unión belül a GMO-mentesség ügyének. A kormány igyekszik minél szorosabb szövetségre lépni a hasonló érdekeltségű tagállamokkal, így jó eséllyel szállunk síkra az érdekeink védelmében. Például óriási siker és jórészt a mi munkánk érdeme, hogy Brüsszel hozzájárult ahhoz, hogy tagállami hatáskörbe kerüljön a genetikailag módosított növényfajták tiltásának vagy engedélyezésének kérdése. Hazánkhoz hasonlóan több tagállam is élt a moratórium lehetőségével. Elindítottuk a Szövetség a GMO-mentes Európáért kezdeményezést, amelyhez több ország is csatlakozott. Mondhatjuk úgy, hogy ez a politika színtere, az elmélet - de hogyan néz ki a gyakorlat?

Kérdzem a tisztelt államtitkár urat: a kormány milyen ellenőrzési rendszerrel garantálja Magyarország GMO-mentességének fenntartását? Milyen mennyiségben szűrnek ki GMO-val való szennyezettséget a laborok? Milyen a kapcsolat a hatóságok és a piaci szereplők között? Egyszóval milyen hatékonysággal tudjuk ténylegesen őrizni a GMO-mentességünket? *(Taps a kormánypárti padsorokban. - Dr. Schiffer András: Sehogy!)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válasza Zsigó Róbert államtitkár úrnak adok szót, parancsoljon, államtitkár úr!

ZSIGÓ RÓBERT földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Az élelmiszerbiztonság a szántóföldön kezdődik. A Nemzeti Élel-

miszerlánc-biztonsági Hivatal egy egységes, magasan fejlesztett központi laboratóriumi vizsgálatokon alapuló ellenőrzési rendszert működtet, amely garantálni tudja, hogy csak GMO-mentes vetőmagtétel kerüljön felhasználásra.

A GMO-vizsgálatra történő kiválasztás kockázatelemzés alapján történik. Az egyik legfontosabb kockázati tényező a vetőmag származása, hiszen nagy részük olyan országból érkezik, ahol engedélyezett a GMO-k használata. A vizsgált vetőmagtétel mindössze 2-3 százaléka volt az elmúlt években GMO-val szennyezett. Ki kell emelni, hogy a laboratóriumi vizsgálatok eredménye előtt nem lehet forgalomba hozni ezeket a tételket. Több cég a Magyarországon forgalmazni kívánt tételket előzetesen megvizsgálta, így csak GMO-mentes vetőmagtétel kerül be az országba.

A 2016-ban vizsgált tétel közül csak egy olyan volt, amelynél GMO-pozitív vizsgálati eredmény született, és ez a tétel már beérkezett az országba; ez a tétel is természetesen megsemmisítésre került.

A csemege- és pattogatottkukorica-vetőmagok GMO-tartalmának fokozott ellenőrzését indokolja, hogy az ezekből termelt termék közvetlenül a vásárlók asztalára kerül. A Nébih 2015-ben összesen 144 kukoricatételt jelölt ki GMO-vizsgálatra, ebből 8 csemegekukorica-minta esetében állapított meg GMO-szennyezettséget.

(14.00)

2016-ban pedig eddig 110 csemege- és 21 pattogatottkukorica-tétel vizsgálatát végezte el a hatóság. Idén 6 csemege- és 1 pattogatottkukorica-mintában mutatott ki GMO-szennyezettséget a Nébih laboratóriuma. Természetesen mindegyik tétel megsemmisítése megtörtént.

Tisztelt Képviselő Úr! Mint a válaszból is kiderül, Magyarország GMO-mentességének megelőzése érdekében a vetőmagok felügyelete kiemelt szerepet kap. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Egyperces viszontválaszra Dankó Béla képviselő úré a szó. Parancsoljon!

DANKÓ BÉLA (Fidesz): Köszönöm a tájékoztatást, államtitkár úr. Azt gondolom, hogy az Amerikai Egyesült Államok és Európa között zajló szabadkereskedelmi egyezmény tárgyalásairól nyilvánosságra került információk alapján különös aktualitása van újra ennek a kérdésnek. Megnyugtató, hogy a hazai ellenőrzési rendszer ilyen magas szintű garanciát jelent számunkra. A kockázatos pontok mindegyikén szigorú ellenőrzés zajlik. Az, hogy hazánk ilyen élelmiszer-biztonsági ellenőrzési rendszerrel rendelkezik, jól mutatja, hogy a kormány célja az, hogy megvédjük az országot. Egyre nyilvánvalóbb jelei vannak annak, hogy a génmódosított növények széles körű

termesztése komoly kockázatokat hordoz az ökoszisztémára nézve, így helyes az a stratégia, hogy magas összeggel finanszírozzuk az ellenőrzést.

Államtitkár úrhoz fordulva még arra szeretnék kitérni, hogy Magyarország szilárd tartása ebben az ügyben hosszabb távon nemzetgazdasági szempontból is előnyöket hordoz. A GMO-termesztéstől mentes Kárpát-medence fenntartása, vetőmag-termesztés vagy akár a takarmánynövények (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.*) termesztése szempontjából stratégiai fontosságú, milyen hazánk külföldi stratégiai megítélése a GMO-mentesség érdekében tett erőfeszítéseink nyomán. Szemponttá válhat-e, hogy a magyar mezőgazdaság megbízhatóan képes GMO-tól mentes termékek előállítására? (*Taps a Fidesz soraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egyperces viszontválaszra államtitkár úré a szó. Parancsoljon, államtitkár úr!

ZSIGÓ RÓBERT földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! A Nébih központi adatbázist vezet minden hazai kis-, közepes és nagykereskedőről, beleértve azt, aki nem magyarországi előállítású vetőmagot forgalmaz vagy használ. A Földművelésügyi Minisztérium által elrendelt, március 21. és 24. között lezajló országos tavaszi ellenőrzés célja az volt, hogy kiszűrjék a hatóságok a be nem jelentett külföldi származású tételket, illetve forgalomban lévő esetleges GMO-szennyezett tételket. Azt is meg kell jegyezni, hogy a szakemberek nem csupán a vetőmag-forgalmazóknál, hanem a teljes élelmiszerláncban vizsgáldtak, gazdaboltokban, áruházakban is.

A következő és rendszeres ellenőrzéseknek és a hatékony hatósági fellépésnek köszönhetően még az országba érkezés előtt, illetve a vetés előtti időszakban szűrhetők a vetőmagtétel, ezzel biztosítható a GMO-mentes státuszunk megtartása, valamint a magyar lakosság egészségének védelme. Köszönöm képviselő úr kérdését. (*Taps a Fidesz soraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Szakács László képviselő úr, az MSZP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez: **„Zsolnay: Hogyan védik meg a pécsiek érdekeit?”** címmel. Szakács László képviselő úré a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Miniszter Úr! Miniszter úr, a Zsolnay Manufaktúra elmúlt egyéves története eléggé kacifántos kálvária, hogy így mondjam. Nagyon sok minden megtörtént ott, viszont az a baj, hogy nagyon sok minden nem történt meg, hiszen a kormány mulasztásai, illetve a pécsi önkormányzat rossz döntései alapján eljutottunk egy olyan pontra, ahonnan - úgy gondo-

lom - megnyugtató megoldás nagyon-nagyon nehezen lehet.

De vegyük szépen sorjában! Többször interpelláltunk itt a parlamentben is, és kértük önöket a szindikátusi szerződés alapján, amelynek a kormány is aláírója, hogy védjék meg a Zsolnay-gyárat, ne engedjék, hogy a Zsolnay védjegyét a többségi tulajdonos elvigye, kivigye az országból, levédje akár az egész Európai Unióra, akár Ázsiára és azzal ott kereskedjen. Nem tettek semmit. Azzal nyugtattak bennünket, nem lesz baj, higgyük el, jogászok hada dolgozik ezen az ügyön.

Kértük önöket, tegyenek azért is valamit, ha már a pécsi önkormányzat nem tesz semmit, hogy a szindikátusi szerződést a többségi tulajdonos tartsa be, a pénzbeli hozzájárulást vagy az apportot megfelelőképpen tudja a társaság rendelkezésére bocsátani. Ebben sem történt semmi, de kötbért sem kértek, pedig megszegte a szerződést. Ezzel együtt eljutottunk odáig, mi feljelentést tettünk, ellenzéki képviselők, és most eljutottunk odáig, hogy a múlt héten kiment a NAV, több mint 40 munkatársát a Zsolnaynak kihallgatta, meghallgatta, majd ezek után egy botrányos közgyűlésen Pécs megyei jogú város kisebbségi tulajdonos kizárását kezdeményezték a Zsolnay Manufaktúrából.

Vannak mindenfajta kérdések természetesen, de szeretném megkérdezni, hogy mik a kormány tervei. Igazak-e azok, amiket hallunk, hogy megvan már a vevő a Zsolnay-gyárra? Igazak-e azok a hírek, hogy kiköltözik a Zsolnay-gyár Pécsről, Pécs belvárosából kiköltözik a Déli Ipari Parkba? *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* Igaz-e, hogy Pécs el akarja adni a saját üzletrészét? Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válaszra megadom a szót Lázár János miniszter úrnak. Parancsoljon, miniszter úr!

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Tisztelt Képviselőtársam! Tisztelt Képviselőház! Tisztelt Elnök Úr! A Zsolnay nemzeti kincs, megmentése mindannyiunk felelőssége, feladata és érdeke is, még akkor is, ha azok közé az emberek közé sorolom magam, aki értékeli a szép asztali porcelánt. Tudniuk kell képviselőtársaimnak, hogy a világ egyik legnehezebb üzleti vállalkozásai közé tartozik. Nem véletlen, hogy a legnagyobb brit házak is csődbe mentek az elmúlt 15 esztendőben. Talán beszédes az, hogy milyen kőkemény munkát kellett végezni a Herendi talpon tartása érdekében, és milyen átstrukturálásra, munkára volt szükség ahhoz, hogy a Herendi talpon tudjon maradni. Jól mutatja ennek az üzletágnak a nehézkességét, hogy - az ön kérdésére készülve most visszaneztem - lényegében 1999 óta, ekkor volt az első 506 milliós hitel, a Zsolnay-porcelángyártás állami lélegeztetőgépen van. Ha az állam nem hitelezte volna '99-ben, 2004-ben, 2008-ban, 2010-ben, 2011-ben, 2014-ben és most, akkor nem lenne már lassan 17 éve

Pécsen porcelángyártás, mert a saját lábán a cég nem tudott megállni.

Érdemes volna végiggondolni - a márka elkötelezett híveként is ezt vallo - , érdemes volna a reorganizációt végiggondolni. Állami lélegeztetőgépen tartani valamit a város, a márka, a hagyomány a munkavállalók szempontjából nyilván fontos, de felveti az adófizetők pénzének az elégetése című kérdést is, hogy adófizetők pénzéből állami bank segítségével, a Magyar Fejlesztési Bank segítségével tartunk fenn valamit 15-17 éve, és akkor meg kell kérdezni, hogy mit tetszettek tenni annak érdekében, hogy a helyzet javuljon vagy jobb legyen.

Most azt tudom önnek mondani, hogy a Magyar Fejlesztési Bank magyar tulajdonba fogja adni a követeléseit. Erről már döntés van. A gyár ismét megmenekül. Készek vagyunk újból hitelezni, de ez nem oldja meg a márka problémáját, és nem oldja meg az eladhatóság kérdését. Piac nélkül nincs üzleti vállalkozás, mert amit gyártanak, azt nehezen lehet eladni, ha nincs, aki megvegye.

Ezt az alapvető összefüggést kellene orvosolni. Mi támogatjuk *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* a pécsiek törekvését, a pécsi önkormányzat nevében viszont nem tudok nyilatkozni. A magyar állam megnyugtató megoldást dolgozott ki. *(Taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Egyperces viszonzásra Szakács László képviselő úré a szó. Parancsoljon!

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Innen is köszönöm minden egyes kormány támogatását, ami akár legalább a Zsolnay Manufaktúrát megmentette Baranyában, ha már a bányászkodást nem sikerült, akkor legalább egy ilyen céget sikerül az adófizetők pénzéből, ha nem is elégetve, de azért megmenteni. Örülünk neki, ha magyar tulajdonba adja. Kinek? Úgy gondolom, hogy ezt okkal kérdezzük mi. Hiszen azok a példák, amelyeket látunk, a taggyűlésen egymás kizárása, egymás feljelentgetése, látszik, hogy nem tudnak normálisan egymás mellett dolgozni a tulajdonosok, amelyből az egyik Pécs megyei jogú város önkormányzata.

Akkor úgy gondolom, nyugodtan várhatjuk mi a kormánytól a megoldást, és ezért kell megkérdeznünk, hogy kinek, és hogy tényleg elköltözik-e a Zsolnay-gyár, a belvárosból tényleg kimegy-e az ipari parkba. Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egyperces viszonzás az illeti meg Lázár János miniszter urat is. Parancsoljon!

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Tudunk nyilatkozni Páva Zsolt polgármester úr törekvéséről, ami a pécsi Zsolnay márka megmentésére vonatkozik, és aminek érdekében a pécsi

adófizetők vagyonát és pénzét folyamatosan kész szolgálatba állítani. Szerintem ez a pécsi képviselő-testület és a polgármester érdeme, törekvése támogatásra érdemes.

Azt nem értettem, hogy önök miben tettek feljelentést. (Dr. Szakács László: *A márkanév lopása miatt.*) Remélem, hogy a NAV költségvetési csalás ügyében indított nyomozásában nem önök tettek feljelentést, mert nem hiszem, hogy az az ügy megoldását szolgálja, képviselő úr, ha önök feljelentik az ön által védelmezendő céget. A mondandójából az derül ki, hogy önök rajtunk kérnek számon, hogy mi történik, a kormányon meg az önkormányzaton, miközben önök az feljelentésekben merülnek ki. A feljelentés helyett érdemes volna egy asztalhoz ülni és megbeszélni, hogy hogyan lehet a céget talpra állítani.

Még egyszer mondom, nem az önkormányzat támogatása a kérdés. Nem a magyar állam bankjának vagy az adófizetők támogatása a kérdés. A piac a kérdés, hogy hogyan lehet olyan márkát építeni, segíteni, újraépíteni, amely eladható, mert hosszú távú megoldást csak ez jelenthet. A pillanatban sikerül megoldást találni, de kérdés, hogy hosszú távon sikerül-e. Kérem ehhez a segítségét. (Dr. Szakács László: *Nagyon szívesen.*) Köszönöm. (Taps a Fidesz soraiból.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Tisztelt Országgyűlés! Gyöngyösi Márton képviselő úr, a Jobbik képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a külgazdasági és külügyminiszterhez: **„Kikkel és milyen külpolitikát épít az Orbán-kormány?”** címmel. A miniszter úr halaszthatatlan közfeladat-ellátása miatt válaszára Szabó László államtitkár urat jelölte ki. (Jelzésre:) A képviselő úr jelzi, hogy elfogadja a válaszadó személyét. Gyöngyösi Márton képviselő úr a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

(14.10)

GYÖNGYÖSI MÁRTON (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! A külpolitika és a nemzetpolitika tekintetében az elmúlt 25 év a gesztuspolitizálás jegyében telt és olyan naiv és időnként ostoba illúziók kergetésével, miszerint az európai uniós csatlakozás, Schengen automatikusan egyfajta gyógyírt fog jelenteni Trianon sebeire. A Jeszzenszky Géza, Kovács László, Martonyi János nevével fémjelzett diplomácia ennek a jegyében telt, és sajnos Sziijártó Péter sem jelentett minőségi előrelépést e tekintetben, hiszen miután stratégiai partnerséget hirdetett Romániával, 2016 januárjában elfogadva Comănescu külügyminiszter meghívását, egy zárónyilatkozatban azt nyilatkozta, hogy a nehéz, alapvetően a nemzeti közösséghez kapcsolódó kérdések lekerülnek a kétoldalú kapcsolatok napirendjéről, és a hangsúlyt ezentúl a sikertörténetekre fogják helyezni.

Most az a helyzet, hogy én nem ismerek 1920. június 4-e óta túl sok magyar sikertörténetet ebben a

relációban, az kizárólag a románok sajátja, és ez többek között a magyar diplomáciának is a szégyene. De ha megnézzük azt, hogy kikkel építi a külpolitikai stratégiáját a kormány, akkor megtalálunk olyan neveket, mint például Kóka János, aki diplomata-útlevelel kíséri Orbán Viktor miniszterelnököt hivatalos útjaira, Kovács László pedig Németországban hivatalosan képviseli a magyar államot egy Fidesz-kormány idején Guido Westerwelle temetésén. Az a Kovács László, aki a „merjünk kicsik lenni” politikáját és diplomáciáját meghirdette Magyarországon, s aki 2002. december 1-jén Năstăsescuval koccintott a Kempinszki-ben; vagy az a Medgyessy Péter, akit Sziijártó Péter nemrégiben kitüntetett, aki ugyancsak ott volt azon az ominózus koccintáson, és aki a befolyással üzérkedést üzletszerűen végzi az Alstomnak például 600 ezer euróért, és a Gresham-palota ügyében is ő járt el. Nem tudom, hogy a Külügyminisztérium nem akar-e esetleg érmet veretni Gyurcsány Ferencnek.

Kikkel és milyen stratégiát épít a Külügyminisztérium? (Taps a Jobbik soraiban.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válasza megadom a szót Szabó László államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. SZABÓ LÁSZLÓ külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Először is szeretném leszögezni, hogy a magyar kormány nemzetársainkért és a külföldi magyarokért felelősséget vállalt, és mindenben segítjük őket, hogy a szülőföldjükön boldogulni tudjanak. Nagyon komoly külpolitikai, külgazdasági folyamatok indultak el az elmúlt években, és úgy érzem, hogy ennek már látszanak az eredményei.

Sorolhatnánk itt a különböző relációkat, engedje meg, hogy csupán két adatot mondjak. Kárpátalján például nemrégiben dolgoztuk ki a gazdaságfejlesztési programot, a kormány 2 milliárd forintnyi támogatást ad azoknak a vállalkozóknak, akik magyar vállalatokkal együttműködve segítik az ott lakó magyarok ott maradását, szülőföldjükön maradását és boldogulását. A Vajdasági Magyar Szövetség segítségével egy olyan stratégia, gazdaságfejlesztési és területfejlesztési stratégia alakult ki, amelynek a keretén belül 20 milliárd forint vissza nem térítendő támogatást, 30 milliárd forint kedvezményes hitelt adunk a régióknak a 2016-18-as fejlesztésben.

A párbeszéd folyamatosak, folyamatosan védjük a magyar álláspontokat, és a magyar kisebbségek érdekeit úgy képviseljük, hogy a külpolitikánk folyamatosan egyeztetve van a magyar kisebbségekkel, és gyakorlatilag amit a magyar kisebbségek jónak látnak, mi azt a politikát folytatjuk.

Úgy érzem, hogy ez az együttműködés előremutató, sikeres. Az, hogy esetleg más pártbéli politikussokkal is együttműködik időnként a Külgazdasági és Külügyminisztérium, szerintem teljesen természetes. Magyar éveket szolgálunk, magyar cégeket próbálunk exportban segíteni, és próbáljuk idevonzani a

külföldi befektetéseket. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Egyperces viszonzásra Gyöngyösi Márton képviselő úré a szó. Parancsoljon!

GYÖNGYÖSI MÁRTON (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Államtitkár úr, szerintem önök alapvetően értik félre a helyzetet. A magyarok innen és határon túl nem azt várják el önöktől, hogy önök a kétoldalú kapcsolatokat javítsák és ápolgassák. Azt várják, hogy a magyar nemzeti érdekekért következetesen kiálljanak, még akár konfliktusok felvállalása árán is. Úgyhogy ezt várják a magyar emberek, nem azt, hogy a kétoldalú kapcsolatok megfelelőek legyenek itt a szomszédos országokkal. Azt várják önöktől, nemcsak a székelyek, hanem a kárpátaljai magyarok is, ha már szóba hozta államtitkár úr, hogy az autonómia tekintetében önök következetesen képviseljék a magyar érdekeket, álljanak ki még konfliktusok felvállalása árán is, különben az a helyzet lesz, hogy nemcsak Tótkés László nem fogja érteni a magyar külpolitikát és a magyar nemzetpolitikát, hanem egyre többen lesznek ebben az országban.

Nem ez a dolguk, térjenek le erről az útról, és a magyar érdekeket képviselje a Külügyminisztérium! Köszönöm. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egyperces viszonzásra államtitkár úré a szó. Parancsoljon!

DR. SZABÓ LÁSZLÓ külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Képviselő úr, úgy érzem, hogy a célokban teljes mértékben egyetértünk. Az, hogy a megvalósítás hogyan zajlik, érzésünk szerint sikeres és megyünk előre. Természetesen vannak megoldandó problémák, de nem tudjuk úgy a határ menti magyarság érdekeit képviselni, ha nem folytatunk konstruktív, normális, előremutató és jövőbe tekintő politikát. Csak így tudunk olyan élethelyzetet teremteni a magyar kisebbségeknek, hogy ők valóban boldogulni tudjanak, és egy olyan környezetben tudjanak élni és boldogulni, ami aztán számukra és a gyerekeik számára is az ott maradás lehetőségét biztosítja.

Tehát úgy érzem, hogy a célokban egyetértünk, és bízom abban, hogy önök is tudnak nekünk ötleteket adni, segítséget adni, hogy hogyan lehet ezt még jobban csinálni. Szerintem jó úton vagyunk. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Móring József képviselő úr, a KDNP képviselője, az Országgyűlés jegyzője azonnali kérdést kíván feltenni a földművelésügyi miniszterhez: **„Van-e lehetősége a magyar kormánynek a magyar méztermelés növekedésének elősegítésére?”** címmel. Miniszter úr halaszthatat-

lan közzeladat ellátása miatt válaszadásra Nagy István államtitkár urat jelölte ki. Nem kell megkérdezniem képviselő urat, már jelzi is, hogy elfogadja a válaszadó személyét. Móring József Attila képviselő úré, jegyző úré a szó.

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! A becslések szerint az elmúlt hat év alatt 2 milliárd amerikai dollárnak megfelelő eszmei értékben 10 millió kaptárnak megfelelő mézelő méh pusztult el világszerte. A tudósok először 2006-ban jelezték a nyilvánosság felé, hogy a rendelkezésre álló adatok szerint a világon a méhpopuláció mértékében folyamatos és jelentős csökkenés figyelhető meg. Az utóbbi évek során ez a csökkenés már drasztikus mértékűvé vált. 2010-re már globális problémává nőtt ki magát a méhek pusztulása.

A méhek jelenléte nemcsak a méztermelés miatt fontos a világban, de mi lesz az emberiség létfenntartásához szükséges élelmiszerláncsal, ha nem lesz, aki beporozza a növényeket? A tavalyi évben jelentős mézhamisítási botrány érte el Európát, amelynek következtében Magyarországon már jelentősen csökkent az importméz aránya. Két héttel ezelőtt eredményes egyeztetés zajlott le a hazai mézpiac védelméért, amelyen részt vett az Országos Magyar Méhészeti Egyesület, a Magyar Mézkereskedők és Mézcsomagolók Egyesülete és mint szervező a Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal mellett a jogalkotói és hatósági oldal, azaz a Földművelésügyi Minisztérium és a Nemzeti Adó- és Vámhivatal is. Az ülésen szóba került az adatszolgáltatási kötelezettség kiterjesztése a tagállamokból érkező méztételekre, valamint az előállítással, forgalmazással kapcsolatos adatszolgáltatásokra és a nyomkövethetőségre vonatkozó előírások módosítása. A résztvevők megfogalmazták észrevételeiket az Európai Unió mézvizsgálatokra irányuló monitoringprogramjával kapcsolatban is.

Tisztelt Államtitkár Úr! A jogalkotók, a hatóság és az ágazati szereplők közös célja a kiváló minőségű magyar méz hírnevének megóvása. Éppen ezért kérem államtitkár urat: milyen segítséget tud adni a kormányzat ezen cél eléréséhez, valamint a magyar méhpopuláció megóvásához? Várom államtitkár úr válaszát. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válasza Nagy István államtitkár úrnak adok szót. Parancsoljon, államtitkár úr!

(14.20)

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Kedves Képviselőtársam! A magyar méhészeti ágazat az állattenyésztésen belül egy kicsi ágazat, hiszen mintegy 1 százalékot tesz ki. Húszezer méhész tart 1 millió 200 ezer méhcsaládot

Magyarországon. S azt kell mondjam, hogy az ágazat kicsisége, 1 százalékos volta ellenére ökológiai voltában mégis óriási jelentőséggel bír, hiszen pénzben szinte nem kifejezhető az az előny és az a haszon, amit maguk a méhek jelentenek nemcsak a méz termelésével, vagy a virágpór, a propolisz, a méhpempő termelésével, hanem a beporzásnak van óriási jelentősége. A beporzás elmaradásával helyrehozhatatlan gazdasági károk milliárdjai keletkeznének Magyarországon.

A mézpiacot azonban számos probléma terheli napjainkban. Az egyik legjelentősebb a harmadik országokból, különösen Kínából beáramló nagyon silány minőségű vagy egyenesen - ki kell mondani - hamisítottméz-dömping. Ez közel 200 ezer tonna importméz jelent az OMME 2015-ös adatai szerint. Az Unió mézforgalmának - és ez egy szörnyű szám - egyharmada vélhetően hamisított, a forgalmazott méz mennyisége nő, amit a méhcsaládok száma, kiemelten a kínai méhcsaládoké nem indokol. Ez is bizonyítja, hogy itt zömmel technológiai mézről beszélünk.

A Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal szervezésében a mézágazat aktuális helyzetéről tartottak kerekasztal-beszélgetést 2016. április 19-én a jogalkotók, a hatóságok és a hazai méhészeti ágazat képviselői. A kerekasztal-beszélgetésen az OMME elnöke kiemelte, az elmúlt időszak eredményes hatósági munkájának, a szigorú ellenőrzéseknek köszönhetően az importméz aránya jelentősen csökkent a kereskedelemben. Mindez a hazai mézpiac látványos, a silány minőségű mézektől és a hamisított termékektől való tisztulását eredményezte.

A fokozott ellenőrzések és a transzparens kommunikáció hatására a kiskereskedelmi forgalomban jelentősen nőtt a magyar mézek aránya. Az országba 2016 januárja óta közvetlenül már gyakorlatilag nem hoznak be kínai mézet.

Köszönöm a szót, elnök úr. *(Taps a kormány-pártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Egyperces viszonzásra megadom a szót Móring József Attila képviselő úrnak. Parancsoljon!

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Örömteli hallani, hogy a méhpopuláció és az intézkedések tekintetében is Magyarország ilyen előkelő helyet foglal el. Azt gondolom, fontos hangsúlyozni, hogy a Fidesz-KDNP-kormányzat, felismerve az ágazatot sújtó problémákat, mindent megtesz a problémák csökkentéséért, valamint szem előtt tartja a hazai méhpopuláció fennmaradását és a hazai méztermelők megélhetését is. Köszönöm szépen a választát. *(Taps a kormány-pártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egyperces viszonzás illeti meg államtitkár urat is. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Tisztelt Elnök Úr! Kedves Képviselőtársam! Az az igazság, hogy Magyarország érdeke az, hogy a legszigorúbb eljárás legyen a mézek minősítésének szabályaiban. Nem véletlenül kérjük magyar kezdeményezésként a Mezőgazdasági és Halászati Tanácson Brüsszelben, hogy az uniós jogban szigorítani kell a harmadik országokból származó mézek eredetét, és annak megjelölési szabályait felül kell vizsgálni. Ugyanezen a fórumon kérjük a Bizottság fokozottabb szerepvállalását a már létező hatékony laboratóriumi módszerek szélesebb körű használatának elősegítésében, és segítségét a hatékony ellenőrzéshez szükséges pénzügyi és technikai feltételek biztosításában.

Rend csak akkor lesz a piacon - és ez az alapvető érdek -, ha minőségi méz kerül a piacra, és a minőséget meg tudjuk védeni Európa határainál. Ez mindnyájunk közös érdeke, és ehhez a legszigorúbb technológiai, legszigorúbb jogi rendszert be kell vetnünk ebben a küzdelemben. Köszönöm szépen. *(Taps a kormány-pártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Sallai R. Benedek képviselő úr, az LMP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a földművelésügyi miniszterhez: „**Ez így normális?**” címmel. Miniszter úr halaszthatatlan közfeladata ellátása miatt válaszára Nagy István államtitkár urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem képviselő urat, hogy elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy a válasszal megvárja a miniszter úr jelenlétét.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Ha államtitkár úrnak nem kínos más disznóságát leplezni, akkor elfogadom, hogy ő válaszoljon.

ELNÖK: Most figyelmeztetnem kellene, mert igazából igennel vagy nemmel kell válaszolni. Gondolom, hogy ezt a figyelmeztetést a következőkben meg is fogadja. Sallai R. Benedek képviselő úré a szó. Parancsoljon!

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Az FM-ben talán figyelemmel kísérik a sajtóhíreket. Április 26-án délelőtt adott hírt a média arról képfelvétellel, hogy egy luxusétterem kávézójában Bitay Márton Örs, az állami földekért felelős államtitkár és Mészáros Lőrinc felcsúti nagyvállalkozó véletlen összefutott, a hírek szerint ott véletlenül kávéztak és elbeszélgettek a futballról. Így szóltak a hírek, és talán ennyiben is maradt volna a dolog, hogy megcsóváljuk a fejünket, ha ugyanannak a napnak a délutánján a Nemzeti Földalapkezelő Szervezet nem hoz ki egy döntést árverési hirdetmény részleges visszavonásáról. De kihozta ezt a döntést, 31 tételt vontak vissza az árverésről, és mit ad a Jóisten, ebből 11 tétel a Mészáros Lőrinc érdekeltiségébe tartozó Búzakalász 66 Felcsúti Mezőgazda-

sági Kft.-hez tartozik, további három tétel pedig Mészáros Jánoshoz, a nagyvállalkozó testvérehez.

Ha ez nem lenne elég, akkor megnézhetjük a többi tételt is, ugyanis másik 16 tétel viszont szorosan kapcsolódik a Mezőfalvai Mezőgazdasági Termelő és Szolgáltató Zrt.-hez, amely a Zászlós Tibor nevével fémjelzett, kormányhoz közel álló agrárkamaraai tisztségviselőnek, a Kishantost tönkretévő vállalkozásnak az egyik zászlóshajó-vállalkozása. Nyilvánvalóan szembevetendő az a párhuzam, hogy délelőtt találkozik valaki egy nagyvállalkozó milliárdossal, délután pedig azokat a földeket, amiket a milliárdos már nem tud megvenni, mert, mint tudjuk, összes családtagja elérte a szerzési maximumot, a 300 hektáronkénti személyenkénti maximumot, ezért az állam megtartja azokat, hogy kedvező bérleti joggal továbbra is biztosítsa a nagyvállalkozónak.

Én a magam részéről mindig örülök, ha nem ad el valamit az állam, ezzel nem is lenne gond, viszont az a kérdés, hogy mégis milyen döntéshozási mechanizmus, milyen érvek szóltak amellett, hogy az árverések megkezdése előtt az utolsó pillanatban egy olyan lépést hozzanak, amivel újfent csak azt bizonyítják, hogy hogyan kötődnek önök a milliárdosokhoz, a nagybirtokosokhoz, és hogyan szolgálják azok érdekét a magyar kis- és közepes vállalkozókkal szemben. Ha erre tudna valamilyen értelmes magyarázatot adni államtitkár úr, azt megköszöném. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az ellenzéki oldalon.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válasza Nagy István államtitkár úrnak adok szót. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Kedves Képviselőtársam! Hogy ki kivel kávézik, azt hiszem, ez ebben az esetben a politika legendagyártásának egyik folyamata lett. Azt meg, hogy miről beszéltek, Bitay és Mészáros urak majd nyilván elmondják. Bitay államtitkár úr ezt nyilatkozta is.

Ugyanakkor azzal nagyon komolyan szeretnék foglalkozni, amit e találkozó következtében teljesen hamisan, azt kell mondani, hogy hazug módon állítanak és próbálnak előtérbe helyezni. A tények ugyanis a következők, és nagyon szeretném, ha ezt figyelembe vennék. Az atlatszo.hu valótlannul állította, hogy Mészáros Lőrinc és Bitay Márton államtitkár földügyekről egyeztettek volna. A portál azt sugalmazta, mintha összefüggés lenne rövid és véletlenszerű találkozójuk és aközött, hogy a Mészáros Lőrinc haszonbérletében lévő földeket a Nemzeti Földalapkezelő Szervezet aznap kiemelte volna az értékesítendő birtoktestek köréből.

Mindebből egy szó sem igaz! Ugyanis az NFA a 2016. május 19-i árveréseket pusztán technikai okok miatt átütemezte 2016. május 30-ára. A sajtóban megjelent spekulációkkal ellentétben tehát a visszavont területek mindegyike kalapács alá kerül. Az

NFA és a földárverések lebonyolításában közreműködő kormányhivatalok észlelték, hogy egyes hirdetések közzététele és a tervezett árverési napok között nem telik el a törvényben előírt 30 nap, így a liciteket későbbi időpontra kellett átütemezni. Országosan összesen 699 darab földrészlet vonatkozásában módosította az árverés napját az NFA. Kérem válaszukat tudomásulvételét. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Egyperces viszonzválaszra Sallai R. Benedek képviselő úré a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Államtitkár úr azt állítja, pusztán véletlen az összefüggés a tekintetben, hogy délelőtt találkoznak, és a délutáni részleges visszavonásban pont az ő érdekeltségeihez tartozó földek szerepelnek. Ez minden bizonnyal véletlen! Azért esik ez nekem rosszul, mert gyakorlatilag mindenkit hülyének néznek. Arról van szó, hogy a magyar társadalom önök szerint minden további nélkül megvezethető. Ez az az eset, amely rámutat arra, hogy az a fajta hivatali visszaélés, amit a Btk. 305. §-a, illetve az a közfeladati helyzettel való visszaélés, amit a 306. §-a megfogalmaz, hogy jogosulatlan előnyt okoznak bizonyos vállalkozóknak, ez megáll.

Ezért nekem egyetlen kérésem marad: azt hiszem, Fazekas Sándort ideje felállítani, Bitayt megleültetni. Ebben kérem a segítségét. Köszönöm szépen. *(Taps az ellenzéki oldalon.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Egyperces viszonzválasz illeti meg államtitkár urat. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Mindaz, amit képviselőtársam elmondott, csak akkor lenne igaz, ha nem vennénk figyelembe mindazt, amit elmondtam. 699 földrészletet ütemeztek át, mert a 30 napos várakozási idő nem volt meg. Mindebből azt kiszűrni, hogy ez csak a miatt az egy-két földrészletügy miatt történt, teljességgel nettó hazugság, mert 699 érintett földdarabról történt meg az említett átírás.

Arra kérem képviselő urat, hogy ne csak az érzelmek és az indulatok mentén, hanem a jogszerűség és az igazság mentén is tessék haladni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban. - Lázár János: Jogot és igazságot!)*

(14.30)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! 14 óra 30 perc van, az azonnali kérdések végére értünk.

Most soron következik a **2007-2013 közötti időszakban Magyarországnak járó uniós for-**

rások felhasználásáról című politikai vita, amelyet a kormány kezdeményezett. A politikai vita kezdeményezésére irányuló indítványt V/10090. számon, továbbá az Állami Számvevőszék tájékoztató anyagát az informatikai hálózaton valamennyien megismerhették. Bejelentem, hogy a Házbizottság múlt heti döntésének megfelelően az előterjesztést uniós napirendi pontként tárgyalja az Országgyűlés.

Tisztelt Országgyűlés! Most felkérem Mirkóczki Ádám képviselő urat, az Országgyűlés jegyzőjét, hogy ismertesse a **politikai vita menetét**.

MIRKÓCZKI ÁDÁM jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Elsőként a kormány képviselőjének nyilatkozatára kerül sor, összesen 40 perces időtartamban. Ezt követően az egyes képviselőcsoportok vezérszónokainak felszólalása következik, 15-15 percben, majd az elsőként jelentkezett független képviselő szólhat. Ezután a további képviselői felszólalásokra van lehetőség a hátralévő időkeretben. Tájékoztatom önöket, hogy a frakcióháttérrel rendelkező európai parlamenti képviselők, amennyiben az adott frakciónál jelezték felszólalási szándékukat, a frakciók időkeretének terhére szólhatnak fel. A frakcióháttérrel nem rendelkező és a közvetlenül bejelentkező európai parlamenti képviselők az egy független képviselőre jutó felszólalási idővel megegyező felszólalási időt használhatnak fel. Végül a kormány képviselője 20 percben válaszol a vitában elhangzottakra.

ELNÖK: Köszönöm szépen, jegyző úr. Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy emlékeztessem önöket az időkeretes vita fontosabb szabályaira. A vita közben felszólaló kormánytag beszédideje a kormánypárti frakciók idejébe számít be. Vita közben a kétperces felszólalásokat, a személyes érintettségre történő reagálás kivételével, bele kell számítani az időkeretbe. Az ügyrendi felszólalásokat nem számítjuk be az időkeretbe. Az üléstermi információs táblán az érdeklődők folyamatosan figyelemmel kísérhetik majd az időkeretek felhasználását.

Mielőtt megkezdénénk a vitát, ismét felkérem Mirkóczki Ádám jegyző urat, ismertesse az egyes **időkereteket**.

MIRKÓCZKI ÁDÁM jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Bejelentem, hogy öt független képviselő kezdeményezte a rendelkezésükre álló időkeret kétszeresére emelését, így az időkeretek megoszlása a következő. Az időkeret a Fidesz képviselőcsoportjának 82 perc, az MSZP képviselőcsoportjának 46 perc, a Kereszténydemokrata Néppárt képviselőcsoportjának 38 perc, a Jobbik képviselőcsoportjának 41 perc, az LMP képviselőcsoportjának 24 perc, a független képviselőknek pedig 18 perc áll rendelkezésre. A frakciók részére biztosított időkeretek magukban foglalják a 15-15 perces vezérszónoki felszólalások idejét is.

ELNÖK: Köszönöm szépen, jegyző úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Először a

kormány vitaindítójára kerül sor 40 perces időkeretben. Ennek megfelelően megadom a szót Lázár János Miniszterelnökséget vezető miniszter úrnak. Parancsoljon, miniszter úr!

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen. Igen tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Ha megengedik, először is szeretném megköszönni az Országgyűlésnek a lehetőséget, hogy miniszterelnök úr kezdeményezésére a mai politikai vitanapot kitűzte. Ritkán fordul elő, hogy a kormány maga politikai vitanapot kezdeményez egy fontos kérdés parlamenti áttekintésére, a végrehajtó hatalom által javasolt kérdés törvényhozásbeli megvitatására. Tettük ezt azért, mert 2015 végén, például decemberben éles vita bontakozott ki arról, hogy a 2007-2013 közötti fejlesztéspolitikai ciklust hogyan és miként kell értékelni.

Ennek több szempontból is jelentősége van. A vita metódusa vagy a formai és célbeli kérdések is említést érdemelnek, de az első és legfontosabb az, hogy Magyarország nem vonhatja ki magát az alól, és nem kerülheti el, hogy az első fejlesztéspolitikai ciklus és időszak társadalompolitikai tanulságait megvonja. Tartok tőle, hogy a mai nap részben kevés, részben meg sok arra, hogy erről a kérdéstről beszéljünk. Kevés azért, mert a kormány politikai szövetségesei, támogatói itt a parlamentben és a kormány politikai ellenfelei velünk szemben ülve nyilván arra készülnek, hogy egyik oldalról megdicsérjék a kormány teljesítményét, másik oldalról pedig górcső alá vegyék a kormány teljesítményét és megkritizálják.

Azt gondolom, a parlamenti törvényhozói felelősség több annál, mint hogy a végrehajtó hatalom képességét, fölkészültségét vagy lépéseit önmagában kritika alá vegye. Az igazi feladat az lenne, és azt kéri a törvényhozástól a kormány - hogy meghatározzam a politikai vitanapnak a javaslattevő részéről megfogalmazott célját -, hogy értékelje a törvényhozás, a megválasztott parlamenti képviselők közössége, hogy vajon a rendelkezésre álló felhasznált 8600 milliárd forintos keret, ami 9223 milliárd forint kifizetett összegre módosult - 8600 milliárd volt az eredetileg leszerződött összeg, ami az árfolyamnyereség hatására 9223 milliárd forintra módosult -, tehát ez az összeg hogyan használta az ország boldogulását, vajon hazánk javát szolgálta-e.

Azt gondolom, ennek a kérdésnek a tisztázása azért fontos, mert részben tanulságul szolgál a 2014 és '20 közötti időszakra, másrészt egy nagyon fontos, nem csak szemantikai vitára vezet: kinek a pénzéről beszélünk? Vajon az európai adófizetők pénzéről beszélünk, vagy a magyar adófizetők pénzéről beszélünk? Ugyanis, ha a magyar adófizetők pénzéről beszélünk, akkor rendszeressé kell tenni azt, hogy a törvényhozás keretei között számot adunk arról, hogy ezt a pénzt hogyan költjük el. Ha az európai választók, az európai adófizetők pénzéről beszélünk, akkor nyilván más keretek között kell megejtenünk

az elszámolás rendjét. De a demokrácia rendelt küldetése mégiscsak az, hogy a választópolgároknak számot adjunk az elköltött forrásokról. A kormány meggyőződése az, és ezért kezdeményezte ebben a Házban ennek a vitának a lefolytatását, hogy ez a 8600 milliárdnak indult forráskeret, ami 9223 milliárd forintban valósult meg, egyébként összességében 9560 milliárd forintnyi szerződéstömeget jelent, ez alapvetően a magyar választópolgárok pénze. Tehát szeretném először is arra felhasználni a politikai vitanapot, és ebben az irányban a közvélemény tájékoztatását megragadni és az önök gondolkodását biztatni, hogy ez a pénz nem az Európai Unió pénze, nem ajándék Magyarország számára, hanem a magyar választópolgárok pénze.

Miért is? Először is, Magyarország nettó befizetője ebben az időszakban az Európai Uniónak, több mint 3000 milliárd forinttal járultunk hozzá az Európai Unió működéséhez és boldogulásához. Másrésztől nem szabad elfelejtenünk, érdemes lenne ennek a politikai vitanapnak a végén abban konszenzust kötnünk, a gazdasági minisztériumnak igenis kellene egy olyan nyilvántartást vezetnie, hogy a 2004-es Európai Unióba való belépéssel milyen gazdasági előnyökről mondott le Magyarország, amiért cserébe ezeket a forrásokat kapta. Gondolok itt azokra a vámokra, gondolok itt azokra az adókra, amelyek összevezetése elengedhetetlenül szükséges.

Örülök, hogy Balczó képviselő urat a teremben köszönhetjük, és köszönöm, hogy megtisztel figyelmével, és türelmét is kérem ezzel együtt. *(Balczó Zoltán és dr. Staudt Gábor közbeszól.)* Türelmét is kérem a képviselő úrnak. *(Az elnök csenget.)* Tehát azt gondolom, ha ezeket a számokat egymás mellé tesszük, akkor világos, hogy ez nem az európai adófizetők pénze, hanem Magyarország megpróbálja visszaszedni azt a pénzt, amit befizetett, és megpróbálja visszaszedni azokat a gazdasági előnyöket, amelyeket az Európai Unió számára nyújtott. Természetesen van olyan forrásrész, amit Magyarország kapott, úgy gondolom, ez jóval kevesebb, mint azt választópolgártársaink egy része vagy az európai közvélemény gondolja, hiszen az Európai Unió gazdasági közösségének is alapvető érdeke volt ezeknek a régióknak a fölzárkóztatása, a gazdasági-piaci előnyök kiaknázása.

Azt gondolom, 2004-ben az utóbbi tíz év jogalkotása, mármint európaijog-alkotása külön értékelendő. 2004-ben igenis megvolt az Európai Közösség, a korábbi Közös Piac érdeke abban, hogy a kelet-közép-európai régió, amely egy hatalmas piac, csatlakozzon a nyugati zónához, a nyugati maghoz, és ennek a kölcsönös gazdasági előnyei meglegyenek. Tehát értékelnünk kell azt, hogy gazdaságilag előnyösebb helyzetbe vagy hátrányosabb helyzetbe kerültünk. Ágazatonként is érdemes volna értékelnünk, hogy melyik ágazat nyert ezzel a csatlakozással, akár a fejlesztéspolitikai támogatásokat is igénybe véve, és melyik veszített.

Csak megjegyzem, hogy mindaz, amin Magyarország ebben a hét évben átment, kormányoktól

függetlenül egyébként, azt a megközelítést is legitimmé teheti, hogy az európai uniós források hozzájárulása nem véletlenül ilyen nehéz; Magyarország számára a pályázati rendszer bonyolultsága okán, a bürokrácia okán pedig a potenciális célközönség számára.

(14.40)

Ha arra gondolok, hogy a kifizetett 9223 milliárd jelent 150 ezer pályázatot, jelent 70 600 nyertes, és a 70 600 nyertesből akár alig 44 ezer a vállalkozás, és ha megnézem, hogy hány magyar vállalkozás egyáltalán nem is pályázott európai uniós forrásra, tehát eleve lehetetlen volt őt támogatásban részesíteni, akkor jól látszik az, hogy az Európai Unióban - meggyőződésem szerint nem véletlenül, sőt az Európai Unió gazdasági érdekeinek, sőt a régi tagországok gazdasági érdekeinek, sőt a nettó befizetők gazdasági érdekeinek megfelelő formában - egy forrásvédelem zajlik. Az Európai Bizottság szándékosan és tudatosan bürokratikus akadályokat állít az elé, hogy a kohéziós alapon megcímezett és kedvezményezett országok minél könnyebben jussanak a forrásokhoz hozzá.

Tehát mérlegelni kell azt is, hogy az európai bürokrácia lebontása területén milyen tennivalója van azoknak az európai parlamenti képviselőknek, akiket mi küldtünk, magyar választók az Európai Parlamentbe érdekeink képviselése céljából, mert meggyőződésem szerint van bőségesen.

Az, hogy Közép-Európa országai, különösképpen Lengyelország, Magyarország, Csehország és Szlovákia, tehát a V4 kedvezményezett országok nagyjából-egészében - Magyarországgal kiváló eredményt elérve Lengyelországgal együtt - le tudták hívni a pénzt, egy óriási eredmény, tekintettel arra, hogy 2013-ban mindannyian, törvényhozók és a végrehajtó hatalom részesei jó néhány olyan megbeszélésnek voltunk részesei, és jó néhány olyan riport, jelentés, agenda jelent meg az Európai Bizottság közleményeiben, amely világosan leírta, hogy Magyarország 2-3 milliárd eurót fog veszíteni a rendelkezésre álló keretből, nem kis kárörömmel nyugtázva ezt a tényét. Ehhez képest fordítani, átlépni ezeken a bürokratikus akadályokon, a saját pénzünket visszaszerezni és gazdaságot fejleszteni, meggyőződésem szerint ezt a teljesítményt értékelni kell.

Most lehetne nyitni egy olyan vitát is, ha a tartalmi kérdéseknél tartunk először, hogy vajon a 2004-es megállapodás, majd a partnerségi megállapodás, amely alapján a fejlesztési ciklus elindult, helyes volt-e vagy sem. Itt áttevünk egy ideológiai vitába, hiszen felmerül először is az a kérdés, hogy az akkori kormányok milyen megállapodást kötöttek, hogyan címkézték meg ezeket forrásokat. Én nem vonom kétségbe, hogy lelkiismeretük szerint mindent megtettek, amit szerintük megtehettek - én más politikustársaimmal ellentétben az eleve gonoszság vagy az elrendelt gonoszság intézményében nem

hiszek feltétlenül -, tehát azt gondolom, meggyőződésük, hitük szerint osztották fel ezeket a pénzeket vagy próbálták megcímkézni. Az egy nagyon fontos és alapos vizsgálat tárgya kell hogy legyen, hogy vajon jól mérték-e fel az ország nehézségeit vagy problémáit, jól küzdöttek-e Brüsszelben, hogy a forrásokat allokálni tudják.

Azért hozom ezt szóba, mert az első fejlesztési ciklus forrásainak 90 százaléka közkezdvezményezett volt, ami azt jelenti, hogy a forrás döntő hányada a magyar állam és a magyar önkormányzatok intézményrendszerébe került. Az első kérdés az, hogy ez helyes lépés volt-e, különös tekintettel arra, hogy most a rendelkezésre álló forrás célja szerint 60 százalékában a kis-, mikro- vagy középvállalati szektort kell hogy erősítse. Ha arra gondolok, hogy a rendelkezésre álló keret 80-90 százalékát költöttük a magyar állami kezelésben lévő infrastruktúrára, legyen szó reál-infrastruktúráról, legyen szó humán-infrastruktúráról, meggyőződésem szerint megkerülhetetlen az a mérce, hogy vajon ezzel az ország mennyit fejlődött, és társadalmi, gazdasági céljainknak vagy az ország érdekének megfelelő módon fejlődött-e.

Még egyszer mondom: nem vonom kétségbe, és nem akarok parázs vitát indukálni - ezt majd a fideszes és KDNP-s képviselőtársaim megteszik -, hogy az akkori baloldali kormányoknak a szándékuk szerinti meggyőződés vezette a kezüket, de meggyőződésem szerint súlyos hibákat követtek el az ország helyzetének felmérését illetően. A társadalmi mérnökösködés céljából osztották fel ezeket a forrásokat, úgy gondolták, felülről elsősorban, a nagy európai értékeknek megfelelően lesz a magyar közösség, a magyar nemzeti érdek, és meggyőződésem szerint olyan, Magyarország nemzeti érdekeivel ellentétes európai integrált érdekeket és értékeket próbáltak megjeleníteni, amelyek eleve kizárták a források gyors és ütemes felhasználását. Véleményem szerint a pénzek azért nem kerültek elköltésre a szocialisták szándékának megfelelő módon, mert a magyar társadalom ezt nem tudta implementálni, mert meggyőződésem szerint ellentétesnek tartotta. Nagyon jó példákat tudnánk sorolni gazdaságfejlesztésből, társadalmi felzárkózásból, oktatásból, társadalmi integrációból, ahol egyszerűen a pedagógusközösség, az akkori iskolafenntartó önkormányzat vagy a kis- és középvállalkozás nem értette, hogy mit akar a pályázat kiírója, mert az köszönőviszonyban nem volt a szabolcsi, a Baranya megyei vagy a Győr megyei társadalmi valósággal és viszonyokkal.

Ez azért intő jel, mert most, amikor egy fejlesztési ciklus elején vagyunk, nagyon fontos dolognak tartom azt, hogy a magyar társadalmi igényeknek és a nemzeti érdekeknek megfelelő formában kerüljenek a pályázatok kiírásra. Úgy gondolta a szocialista kormány, az akkori rezsím, hogy nem baj, ha elsőre majd nem fog a pénz elfogyni, majd szépen hozzá szoknak a magyar választópolgárok és a magyar pályázatok címzettjei, hogy erre lehet pályázni, és majd alkalmazkodnak a pályázati kiírásokhoz, megváltoz-

tatják az életformát, megváltoztatják a gondolkodásmódjukat, megváltoztatják az értékeiket. Oldalszám, talán könyvtárnyi irodalma volna annak a töméntelen mennyiségű hülyeségnek, amit le kellett dokumentálnia egy-egy pályázati nyertesnek az Európai Uniónak és a kormányzati apparátusnak való megfelelés céljából. Ha lehet, és amennyire lehet, mindent el kell követnünk, ezt a metódust szerintem érdemes elfelejtenünk.

A képviselőtársaim és a választópolgárok nem fogják elmulasztani, hogy számonkérjék a baloldali kormányokon a létrehozott, az ehhez rendelt intézményi infrastruktúrát. Az mégiscsak egy elgondolkodtató kérdés - még egyszer: nem vitatva az akkori kormányok döntéshozóinak jó szándékát és hitbéli meggyőződését vagy ateista hitbéli meggyőződését, tehát nem vitatva ezt a céljukat -, az mégiscsak egy megdöbbentő dolog, hogy miközben 90 százaléka közkezdvezményezett a forrásjogosultaknak, létrehoznak egy, az államból félig kiszervezett ügynökséget a források leközvetítésére. Nem bízzák az önkormányzatokra, nem bízzák a minisztériumokra, nem bízzák az állami cégekre, nem bízzák az állami intézményekre, hanem valamiféle rosszul értelmezett modernizmus jegyében létrehoznak egy fejlesztési ügynökséget, mondván, hogy az majd megoldja a problémákat.

Erről annyit szeretnék csak egy számmal illusztrálni, hogy 2011-re a rendelkezésre álló 8600 milliárd forintból 973 milliárdot fizettek ki. Elkezdik a ciklust, a fejlesztési időszakot tervezni már a társulási megállapodás idején, majd a partnerségi megállapodással 2004-2005-2006-ban, elindul a fejlesztési ciklus papíron 2007-ben, van egy 8600 milliárdos keret - még akkor nem lehet látni, hogy mennyi lesz az árfolyamnyereség -, a 8600 milliárdból kifizetnek 973 milliárdot, és erre létrehoznak egy hatalmas bürokráciát, egy átláthatatlan bürokratikus jogszabálytömeget és egy külön ügynökséget. Ebben az értelemben egészen biztos vagyok abban, hogy a bürokrácia a korrupció melegágya. Ebben az összehasonlításban biztos vagyok abban, hogy ez a korrupció a bürokráciából fakad, ami tapasztalható volt.

Szeretnék egy számot a figyelmükbe ajánlani, ami nagyon beszédes és nagyon sok tanulsággal szolgál, még akkor is, ha az európai jogalkotás és az Európai Bizottság ezzel nem mindenben ért egyet: 2007 és 2013 között egy megnyert pályázat 45,7 százalékát lehetett a pályázat lebonyolítására fordítani. Tehát nyer valaki 100 euró támogatást, és a 100 euró támogatás lehívására a 100 eurón belül el lehetett költeni 45 eurót, tehát a 45 eurót arra használok, hogy megszervezzem a maradék 55 euró lehívását. Mi ez, ha nem korrupció? Mi ez, ha nem bűnözés? Ma ez 12 százalék, tehát a mostani rendszerben 100 euró lehívása után 12 eurót tudok elkönyvelni a 100 euróra fordított lehívási költségként, többet nem. Ez 45,7 százalék volt szélsőséges esetben.

Ezt azért mondom el, és hozzáteszem, mert vannak olyan számításaink, hogy az első fejlesztési

ciklusban - úgy, hogy 90 százalék közkezdvezményezett volt, úgy, hogy egy önálló Nemzeti Fejlesztési Ügynökséget létrehozta - 1000-1200 milliárdot minimum, de vannak olyan belső számítások, hogy akár 1500 milliárd forintot is lekönnyveltek a pályázatok bonyolítására, miközben az állam magának adta a források nagy részét, miközben saját ügynökséget hozott létre, és miközben egyébként a pénz egy jó része a program bonyolítására elkönnyvelhető volt.

Ezeket meggyőződésem szerint mind mérlegelni kell, de ezenfelül a legfontosabb cél az lenne, és ezt kérem önöktől, hogy a társadalompolitikai valóságot mérjék fel, hova jutott az ország hét esztendő alatt. Tudtuk-e a társadalmi különbségeket csökkenteni, ami ezeknek a forrásoknak a célja? Tudtuk-e a társadalmi infrastruktúrát vagy a közlekedés-infrastruktúrát, a réal-infrastruktúrát javítani, és az országot tudtuk-e versenyképesebbé tenni? Hogyan fordulhat az elő, milyen tervezési hiba eshetett meg vagy milyen lebonyolítási hiba eshetett meg, hogy ha elköltöttünk 9223 milliárd forintot, ezt kifizettük, ez ki van fizetve, és ehhez képest Magyarország versenyképessége egy tapodtat nem nőtt?

(14.50)

Elköltünk 9223 milliárdot erre az országra, és az ország versenyképessége nem nő semmivel sem. Románia versenyképessége az adott időszakban jobban nőtt, mint a magyar versenyképesség. A V4-en belül pedig a mi versenyképességünk, gazdasági versenyképességünk, társadalmi versenyképességünk növekedett a legjobban. Ezek nem figyelmen kívül hagyható szempontok és nem mérlegelésen kívül hagyható számok.

Engedjenek meg még néhány adatot - ha már versenyképesség. Elköltöttünk közlekedésfejlesztésre 3364 milliárd forintot. Soha ennyit meggyőződésem szerint hét év alatt Magyarország nem költött közlekedési infrastruktúrára. Elköltöttünk környezetfejlesztésre 1570 milliárd forintot. Elköltöttünk oktatásra 765 milliárd forintot. Elköltöttünk foglalkoztatásra 605 milliárd forintot. Elköltöttünk vállalkozásfejlesztésre 593 milliárd forintot. És elköltöttünk 458 milliárd forintot egészségügyi kiadásra.

A vasúti pályák hosszát összesen - új és felújított vasútvonalak tekintetében - 236 kilométerrel növeltük. Tehát 236 kilométernyi vasútvonalnak újítottuk fel a pályaszakaszát, vagy építettünk újat. Megépült 1066 kilométer kerékpárút. 537 kilométer új út épült az országban, és megújult 2849 kilométer, ami felújításra került. Hat jelentős villamosfejlesztési projekt is megvalósult, illetve a közlekedésfejlesztés keretében járműpark, buszok és villamosok beszerzése is megtörtént.

Megújult 521 iskola, és volt 20 egyetemi nagy kiemelt fejlesztés az 521 iskolai fejlesztésen túl. 163 egészségügyi ellátó intézményben - ennek döntő része kórház - felújítás, bővítés, fejlesztés 330 milliárd forint értékben. 1,3 millió ember képzéséhez

járult hozzá ez a forrás. Értem ez alatt azt, hogy a munkaerőpiacra való visszajutás vagy másod-, harmadképzési minősítés megszerzését támogatta az Európai Uniótól visszaszerzett forrás.

3 millió embernek elvileg meg van oldva az ár- víz- és a belvízvédelme, legalábbis a dokumentáció és az elszámolások szerint. És 7,9 millió olyan honfitársunk van, akit megfelelő ivóvízzel tudunk ellátni. 28 ezer kis- és középvállalkozás kapott támogatást. Minimum százezer új munkahely jött létre.

Az innovációt támogató beruházások 366 milliárdot tettek ki. Ha azt nézem, hogy ebben az időszakban a kutatás-fejlesztésre fordított összegek a GDP kevesebb mint 1 százalékára estek vissza, most 1,5 százalék.

A turisztikai fejlesztések 314 milliárdot, a csak településfejlesztésre fordított források 259 milliárdot tettek ki. A közigazgatás korszerűsítésére - bár ez időnként nem látszik - 197 milliárdot költöttünk el. A vállalkozásoknak összesen 1651 milliárd forint jutott. A kis- közepes, mikro- és nagyvállalkozások összesen 43-44 ezer támogatási szerződést kaptak. Több mint 5000 milliárd forint került a központi költségvetési szervekhez, illetve a költségvetési szervek intézményeihez, állami cégek kedvezményezettjeihez. Az a kérésem a tisztelt Országgyűléshez, hogy ezt mindenféleképpen tegye mérlegre.

Az előbb idéztem, hogy hogyan értékelhetjük a 2007-es döntéseket. Meggyőződésem szerint, vagy a kormány tagjaként és parlamenti képviselőként az a meggyőződésem, hogy ezek nem voltak jó döntések, nem voltak jó társadalompolitikai elképzelések, mert nem álltak összhangban az ország érdekeivel, és nem nyilvánult meg bennük a magyar valóság. De azt is szeretném elmondani, hogy nagy szerencséje volt Magyarországnak, hogy ezeket az elképzeléseket nem tudták megvalósítani. Említettem, hogy 2011-re 975 milliárd forintnyi forrás kifizetésére került sor, és lényegében 7500 milliárdnyi forrás ott állt benn, ami nem került kifizetésre.

Most felmerül a kérdés, hogy 2011-ben a kapott választói bizalommal és felhatalmazással mit tudott tenni a kormányzat. Óriási dilemma volt - frakcióvezetőként jól ismerem ezeket a belső dilemmákat, és van itt több, akkor is kormányzati szolgálatot végző képviselőtársam -, hogy vajon a kormány megkísérelje, újabb leállást kockáztatva, akár még másfél-kétéves vitákat megnyitva a partnerségi megállapodás megváltoztatását és az operatív programok célját, társadalompolitikai célokat megváltoztatni, vagy hagyja így az intézményrendszert, és bizonyos esetekben korrekciókkal próbáljon segíteni a vállalkozásoknak, önkormányzatoknak, közkezdvezményezetteknek, tehát próbálja a föltételrendszert módosítani, a nagy célokat azonban hagyja így.

A kormány- és hogy helyes döntést hozott-e Magyarország és a magyar kormány, azt majd az idő fogja eldönteni, ezzel kapcsolatban azért vannak belső viták, ezt megosztom önökkel - úgy döntött, hogy az óvatosabb és kevesebb kockázattal járó utat

választja. Azaz nem változtatott az alapvető társadalmpolitikai célokon, nem írta újra a partnerségi megállapodást, még a meghatározott keretek között sem, új intézményrendszer is csak 2013-ban lett, és bizonyos társadalmpolitikai korrekciókat valósított meg, ami azt jelenti, hogy kis lépésekkel próbálta hozzáférhetőbbé tenni a forrásokat, a pénzeket. Ennek jegyében szüntette meg az NFÜ-t, ennek jegyében indította az Új Széchenyi-tervet programszinten, és ennek jegyében próbálta meggyorsítani a kifizetéseket és a célokat jobban fókuszálttá tenni.

Az első számok a kormányt igazolják. Tekintettel arra, hogy mi a rendelkezésre álló keret 108 százaléka vállaltunk kötelezettséget, az előbb mondtam önöknek, 9600 milliárdnyi megkötött szerződése van ma Magyarországnak, ez azt jelenti, hogy a viták rendezésére van egy 400-500 milliárd forintos szabad keret adott esetben.

De hogy volt-e bennünk elég bátorság, ez egy örök vita marad, mert nyilvánvaló, hogy a kifizetéshez sokkal nagyobb érdek fűződött, mint ahhoz, hogy a célokat megváltoztassuk. És ez a kifizetési nyomás ma valakiket triumfálásra ösztökél, mondván, hogy Magyarország teljesítménye fantasztikus, tekintettel arra, hogy nem veszítettünk egy eurócentet sem, minden pénzt visszaszereztünk, mindent kiosztottunk, minden pénz ki van fizetve, teljesen rendben vagyunk. Én ennél nem pesszimistább, csak jobban tájékozott optimista vagyok ebben a kérdésben, ahogy Isépy Tamás mondta, mert azt gondolom, hogy nem választhatjuk el a kifizetés sikerét a társadalmi programok célszerűségétől. És itt rengeteg olyan projekt valósult meg, amelynek nem világos a célszerűsége, korántsem világos a fenntarthatósága, egyelőre nem látjuk, hogy a nagyberuházások, amelyek az egészségügy, oktatás, közintézmények fenntartása területén folytattunk, milyen fenntartási költségeket indukálnak, holott arról volt szó, hogy a fenntartási költségek majd csökkenni fognak, folyamatosan fognak a következő költségvetésben jelentkezni azok az igények, hogy az új intézmények fenntartására pénzt szeretnének a fenntartók.

Persze hozzátartozik az igazsághoz, hogy ha megnézem a 2004-es, '05-ös '06-os kormányzati dokumentumokat, akkor az intézményi reform mellett, az intézményi felújítások mellett óriási leépítéseket ígértek a szocialisták, kórházbezárásokat, iskolabezárásokat, a szociális intézmények leépítését. Magyarul, az volt a deal, hogy az európai uniós forrásokat az állami eszközök felújítására kell használni, cserébe az állami eszközök méretét le kell csökkenteni, fenntarthatósági, hatékonysági szempontok mérlegelése mellett. Ez a választópolgárok akarata miatt nem így történt, mert a választópolgárok teljesen másként döntöttek 2010-ben és '14-ben, ellenálltak a reformkísérleteknek, nem akarták önmagukat megreformálni, és 2010-ben és '14-ben más politikai következményekkel járó döntést hoztak. Magyarul, itt van egy jelentős mértékben felújított intézményrendszer, többlet működési költségekkel, és semmi-

féle olyan döntés nem született, amely adott esetben megteremtette volna a politikai feltételét a hatékonyság és az üzemeltethetőség vizsgálatának. Az Állami Számvevőszék számos jelzése mutat ebbe az irányba, hogy ez egy dolog, hogy az ország fejlesztett, mibe fognak a fejlesztések a fenntartás oldalán majd nekünk kerülni, amihez természetesen már nincsen európai uniós támogatás.

Szeretném azt is a figyelmükbe ajánlani, hogy 2012-13-ban - mégsem elhanyagolható bravúrt végrehajtva -, a fejlesztési ciklus zárása előtt másfél évvel vágott bele a kormány az intézményrendszer átalakításába. Nem titkolom, hogy ezt a miniszterelnöki ambíciót kevesen támogatták Brüsszelben vagy itt Magyarországon, kevesen gondolták, hogy ez sikeres lehet. Elsősorban azoknak a munkatársaknak köszönhető a siker, akik egyébként, valljuk be őszintén, végrehajtott munkatársi szinten ott maradtak 2010 után is, és 2010 előtt is működtették a rendszert. Tehát van a magyar államnak egy több ezer főből álló olyan, európai uniós források kifizetését bonyolító csapata, amely képes volt ennek a funkciónak, ennek a feladatnak a megvalósítására. Ez egy nagyon nagy siker, mert jelentős forrásvesztés fenyegette az országot.

Néhány tanulság levonását figyelmükbe ajánlom, ami érdemes lehet. Először is, a 2014 és '20 közötti időszakban rendkívül jelentős forrásaink vannak. Most küzd azért az Európai Unió politikai közössége, hogy a 2020-as és '22-es fejlesztési megállapodások tartalmazzanak majd kohéziós felzárkóztatási pénzeket. De nekünk lenni kell egy olyan koncepciónknak, hogy ha nem lesznek ilyen források, akár az Európai Unió gazdasági helyzete, akár a nettó befizetők szándékai alapján, akkor mit fogunk tenni.

(15.00)

Ugyanis az a vélemünk kellene hogy megvalósuljon, hogy két fejlesztési ciklus után 2020-ra a magyar gazdaságnak önjárónak kellene lenni. Feltehetnénk azt a kérdést, hogy mit ér a magyar gazdaság ezek nélkül a források nélkül.

Azt gondolom, a következő 5-10 évnek nagy kérdése az ország versenyképessége szempontjából, hogy ha ezeket az EU-s forrásokat kivonom a magyar gazdaság teljesítőképességéből, a gazdasági növekedésből, kivonom a GDP-ből, akkor Magyarország az EU-s fejlesztési források nélkül mire képes. Ajánlom figyelmükbe a 2017-es költségvetést, amely hosszú évek óta az első olyan költségvetés, ahol a saját forrásból, tehát a magyar adófizetők pénzéből biztosított fejlesztések 1000 milliárd forintot meghaladó nagyságrendben vannak jelen. Erre nem volt lehetőség a 2008-as gazdasági válság után; nem volt lehetőség 2010-2014 között, amikor egy gazdasági konszolidációt kellett végrehajtani, de az éves 1000 milliárdos keret vagy lehetőség, ha ezek a gazdasági számok maradnak, milyen arányban és milyen vi-

szonyban van azzal a 9000, 10 000, 11 000, 12 000 milliárddal, amely most rendelkezésre áll a következő időszakra. Mi marad a magyar gazdaságból, vagy akár a magyar mezőgazdaságból európai uniós támogatások nélkül, és mennyi fejlesztés van a költségvetésben, ha kivonjuk az európai uniós fejlesztéseket, ez milyen következményekkel jár?

Ezért szerintem az a döntés, amelyet úgy érzek, hogy a politikai pártok itt a parlamentben lényegében elfogadtak, hogy a rendelkezésre álló források 60 százaléka gazdaságfejlesztésre menjen, magyar kis- és középvállalkozások kapják meg a források 60 százalékát, ez egy stratégiai döntés, és komoly tárgyalási eredmény, hogy ezt az Európai Bizottsággal el tudtuk fogadtatni. Ennek persze van következménye, mert a másik oldalon a magyar nagyvállalatok, amelyek közül mégiscsak van száz, amelyek a magyar GDP-hez nagyon nagy mértékben járul hozzá, és van száz olyan magyar vállalat, amely lényegében az adókat nagyrészt befizeti - most nem a külföldi vállalatok magyar leányvállalataira, hanem a magyar cégekre gondolok, amelyeknek magyar tulajdonosi háttere van -, ezek a cégek ebből a kasszából ebben a fejlesztési időszakban nem kaphatnak támogatásokat. Ezt pontosan kell lássák, hogy a korábbi időszakokkal ellentétben a magyar nagyvállalati szektor nem támogatható. A magyar kkv támogatható. Ez a legfontosabb kérdés. Ez a legnagyobb eredmény és a legnagyobb siker.

Hogy az infrastruktúra-fejlesztéssel mi a helyzet: teljesen világos, hogy szűkíti a mozgásteret az Európai Bizottság. Ebben a hétéves fejlesztési ciklusban közútfejlesztésre lényegében minimális forrás áll rendelkezésre a korábbiakhoz képest, kötőtpályás közlekedésfejlesztésre van. Ennek súlyos közlekedésszervezési következményei kellene hogy legyenek, illetve előbb-utóbb remélem, hogy lesznek is, az egész ország közlekedési struktúráját illetően. Most több mint 1000 milliárd forint van vasútfejlesztésre, de akkor ez milyen következményekkel jár a nem vasúti típusú tömegközlekedésre vagy annak a fenntartására - ezen már kell gondolkoznunk, mert ez 2020 után az ország kormányozhatóságát, működőképességét és versenyképességét érdemben befolyásoló kérdés lesz.

Az egészségügyre nem lesz ennyi pénz ebben a hétéves költségvetésben, mint az oktatásra sem lesz ennyi pénz, mert a kis- és középvállalkozói szektor kapja meg a források döntő hányadát. Kérdés az, hogy az eddig beruházott hazai és európai uniós források megteremtik-e egy javuló oktatási minőség és egy javuló egészségügyi ellátás infrastrukturális föltételeit, vagy milyen összegben kell ezeket a fejlesztéseket kiegészítenünk.

Kérdés, hogy az intézményi átalakítás és az intézményi tanulságok mennyiben fontosak. Az a probléma, hogy a nagy célok mikromegvalósulása Magyarországon minden egyes esetben a kormányzás kulcskérdése. Én azt gondolom, hogy részben a politikát figyelve, részben 2002 óta parlamenti kép-

viselőként, nagyon sok miniszter eskütételén vettem már részt, nagyon sok kormány eskütételen, jó néhány miniszterjelölt bizottsági meghallgatásán, és nyugodtan mondhatom, hogy intellektuálisan, minőségi ambícióban nincs hiány; az intellektuálisan minőségi politikai és szakpolitikai ambíciók megvalósításában azonban bőségesen. Tehát John Lukacs azt mondta, hogy a magyar egy kijelentő nemzet, ami azt jelenti az ő értelmezésében, hogy mond valamit, és azt hiszi, hogy úgy lesz. Elmarad mögüle az a fajta aprómunka és aprótevékenység, ami a dolgok megváltozásához és megváltoztatásához alapvetően szükséges.

Az európai uniós források is céljaikban, úgy gondolom, akár az előbb itt az azonnali kérdések órájában megvitattott birtokpolitikai célok tekintetében - társadalmi felzárkózás, lehetőségteremtés, az alsó középosztály megerősítése, a hátrányos helyzetűek számára lehetőségteremtés, a legelmaradottabb régiók felzárkóztatása, a kis- és középvállalkozás megtámogatása, a magyar patrióta gazdaságpolitikai érdek -, nem hiszem, hogy forró vitákhoz vezetne ebben a Házban. Azonban hogy ez hogyan valósul meg, milyen intézményrendszer párosul ehhez, az meggyőződésem szerint rendkívül fontos.

Először is, lényeges kérdésnek tekintem, hogy 2017. június 30-ig az összes pályázat legyen kiírva. Ez nem olyan egyszerű, tekintettel arra, hogy nagy szakpolitikai viták vannak abban, hogy melyik pályázattal melyik célközönség legyen megcélozva. Másrészt fontos dolognak tekintem, hogy 2017-2018-ban a támogatási szerződések már megvalósuljanak, és a források lekötése és kifizetése érdemben beinduljon.

Ma új rendszer van az Európai Bizottságnál és az Európai Uniónál, ami az elszámolást illeti. Hogy a végén majd felhalmozódik 4000-5000 milliárd forint, amit egy év alatt kell kifizetni, ez lehetetlen, hiszen az éves hiányokat, a fejlesztési hiátusokat ránk fogják könyvelni, azaz a források időközben el fognak majd fogyni. Olyan nem lesz, hogy a végén felhalmozunk egy nagy összeget, amit majd valamilyen trükkel kifizetünk egy év alatt, hanem a valóság az, hogy minden évben teljesítenünk kell a számunkra megszabott és általunk vállalt kifizetési limiteket. Ha ezt nem huzzuk, elveszítjük a forrásokat. Tehát nem a kormány politikai célú ambíciója, hogy 2017-18-19-ben minden ki legyen fizetve, hanem van egy éves kifizetési ütem, amit hogyha nem tartanak a tagállamok, ahol kohéziós alap van, el fogják veszíteni a kohéziós alapokat.

Jelen pillanatban az Európai Unió területén élénk diszkusszió van arról, hogy a kohéziós alapokat hogyan kell akár bevándorlási költségekre átcsoportosítani. És mi a legfontosabb érv a nettó befizetők és a nagy tagállamok számára? Az, hogyha egy tagország vagy egy címzett ország, egy kedvezményezett ország nem hívja le a forrásokat. Az egész pénz körül van egy politikai játszma is, nyilvánvalóan nem elválasztható attól, hogy mondjuk, Romániában a ren-

delkezésre álló keretnek hetvenvalahány százalékát tudták csak lehívni egyáltalán, 25-30 százalékhoz hozzá se szagoltak. Joggal teheti fel egy adófizető polgár egy nettó befizető országban: hát minek adunk ezeknek ennyi pénzt, hogyha nem tudják lehívni? Erre persze a vesztesek azzal védekeznek, hogy szándékosan olyan bürokratikus akadályok vannak, amelyek megnehezítik a lehívást annak érdekében, hogy maradjon a brüsszeli központi költségvetésben pénzügyi lehetőség. Tehát ez nem gyerekjáték, ami előtt ebből a szempontból állunk.

A másik nagyon fontos kérdés, hogy hogyan lehet a bürokráciát csökkenteni úgy, hogy közben a transzparencia és az elszámoltathatóság megmaradjon. Tartok tőle, és remélem is, hiszen a parlament mégis egy ellenzéki műfaj, a kormányzás meg tényműfaj, hogy az ellenzéki képviselőtársaim számon fogják rajtunk kérni azokat a hiátusokat vagy vélelmezett hibákat, amelyek a transzparencia, az átláthatóság és az elszámoltathatóság tekintetében vannak.

Ajánlom önöknek az objektivitás kedvéért, bár az ellenzék általában az objektivitás nem szokta zavarni, bármelyik párt legyen is ellenzéki pozícióban, hogy a 2015-ös, '14-es, '13-as európai bizottsági jelentések semmiféle, az átlagosnál nagyobb transzparencia-, átláthatósági vagy korrupciós kockázatot Magyarország esetében nem állapítanak meg. Magyarország nincs a veszélyeztetett országok között, ami a korrupciót illeti.

Természetesen az Európai Bizottság mindenhol folyamatosan követi és monitorozza, hogy mennyi a korrupció, mi a hibaarány, de ha azt nézzük, hogy Magyarországon az általunk lebonyolított projekteken, az egész projektcsomagban, 70 ezer projektben a hibák aránya, amit az Európai Unió gondol és tud, 1-2 százalék között van, tehát 2 százalék alatt van a hibaarány, az az európai sztenderdeknek teljes egészében megfelelő.

Amiről mi most vitatkozunk 9223 milliárd forint kifizetése után, amiről nekünk az Európai Unióval vitánk van, és ami az ellenzéki képviselőtársaim számára színvonalas vagy színvonalatlan muníciót szolgál rendszeresen, lásd szekszárdi önkormányzati képviselőtársunk ilyen irányú aktivitása, ezeknek az ügyeknek az összértéke a 9223 milliárdnyi kifizetett magyar forinthez képest 150 milliárd forint. 150 milliárd forintnyi elszámolási vita van az Európai Bizottsággal a kasszazárásnál. Ez még egy évig el fog tartani, hiszen meggyőződésem az, hogy Magyarországnak minden forint elszámoltathatóságáért és elszámolásáért küzdeni kell. De az egész kasszához képest ez a hibaarány vagy ez a hibánagyság meggyőződésem szerint nem hiba.

Jelentős korrekciókat hajtottunk végre, pontosan az átláthatóság, az elszámoltathatóság, a közpénzek célszerű elköltése érdekében. Persze, ez mindjárt felveti a kérdést: ha egy vállalkozó számára előírja azt a támogatást biztosító magyar rendszer, hogy ha 25 millió forintnál több támogatást kap, akkor kvázi egy közbeszerzési eljárást kell vállalko-

zóként lefolytatnia, nem önkormányzatként és nem államként, márpedig most ezt írtuk elő, minden ipari és kereskedelmi kamara azon dolgozik, hogy ezt a szabályt kiiktassa, mondván, hogy az bürokratikus. Igen, bürokratikus, hiszen hogyha egy autófényező nyer géppályázaton 50 millió forint támogatást, és ahhoz 50 milliót hozzátevé egy gépet vásárol, a gép megszerzésére pályázatot, tendert kell kiírnia. Ez természetesen bürokráciát jelent. Ha nem akarunk bürokráciát, az kérdés, hogy milyen összefüggésben lehet az elszámoltathatósággal vagy az átláthatósággal, hiszen meggyőződésem szerint a vállalkozók számára kifejezetten fontosak ezek a támogatások, az önök számára pedig, akik a választópolgárokat képviselik, nyilvánvalóan az elszámoltathatóság és az átláthatóság nagyon fontos.

(15.10)

Az egy nagy elvi kérdés, van-e bürokráciacsökkentés úgy, hogy közben a transzparencia és az átláthatóság szabályait is tartani kell.

Mondok egy másik példát, és most nem közkezdvezményezetti szektorról beszélünk, mert nem az lesz a döntő, hanem a vállalati szektor lesz a döntő. Ma Magyarországon, ha egy vállalkozó az NGM-hez pályázik a GINOP, a gazdasági és innovációs operatív program keretében, nyer 50 vagy 100 millió forint vissza nem térítendő támogatást, kap 50 vagy 100 millió forintot ehhez visszatérítendő támogatásként, a támogatási összeg 50 százalékát lehívhatja előlegként úgy, hogy a saját erejét csak a program végén kell hozzátenni. Ez a legnagyobb bürokratikus akadály-csökkentés, ugyanakkor gondoljuk végig: lényegében megkapja a program 100 százalékát, hiszen kombinált támogatási rendszereket preferálunk, megkapja a visszatérítendő támogatást, és megkapja, megkaphatja a vissza nem térítendő támogatást is, majd ennek a támogatásnak megkapja 50 százalékban az előlegét, és csak a végén kell hozzatennie a saját erőt.

Önök szerint mi fog történni ebben az esetben egy olyan kis- és középvállalati szektorban, amely minden vizsgálatunk szerint nem hitel-, hanem tőkehiányban szenved? Hány olyan vállalkozás lehetett a 44 ezer nyertes vállalkozásból 2007 és 2013 között, amelynek a pályázat megírásakor nem állt rendelkezésére az önerő? Tudott bankszámlakivonatot megbankgaranciát bemutatni, de az önerő csak részben vagy csak félig állt rendelkezésre. Vajon hány ilyen lehetett a 2007 és 2013 között nyertes 44 ezerből?

De a legfontosabb kérdés a magyar vállalati szektorban most pont a tőke hiánya, ezért a kis- és középvállalati szektornak azzal segítünk, ha visszatérítendő tőkeprogramokon keresztül juttatjuk őket támogatáshoz, s önmagában a vissza nem térítendő támogatás nem lesz elég. Ez mind-mind vita az Európai Bizottsággal, mert vita az 50 százalék előleg, vita adott esetben a vissza nem térítendő támogatás, vita az, hogy mekkora vállalkozásokat és milyen

arányban kell támogatni, hiszen Brüsszel nemzetközi megoldásokban gondolkodik, és nem gondolja azt, hogy 2016-ban nemzeti gazdaságpolitikának vagy nemzeti patrióta gazdaságpolitikának helye és szerepe lehetne.

Én azt szeretném kérni önöktől, tisztelt képviselőtársaimtól - államtitkár kollégáim minden miniszteriumból itt vannak és a vitában készek részt venni -, hogy a társadalmpolitikai összefüggéseket tekintsék át, mérlegeljék, legyenek kezdeményezéseik a kormány felé. Mi készen állunk a mai parlamenti vitanap folytatására akár bizottsági munkában, de nem titok, hogy nemzetközi összehasonlításokat is végző tanácsadók munkáját is igénybe vesszük annak érdekében, hogy pontosan lássuk azt, hogy a magyar társadalomra a statisztikai adatok alapján és más összefüggések alapján milyen hatása volt az elköltött forrásoknak és a most elköltendő forrásoknak.

Tehát én azt szeretném javasolni, hogy ez a politikai vitanap az első felvonása legyen annak, hogy azokról a pénzekről érdemi vitát folytatunk, amely meggyőződésünk szerint a magyar adófizetők pénze, megdolgoztak érte, megdolgoztak a pénzért, joguk van a pénz megszerzéséhez, Magyarországnak pedig szüksége van ezekre a fejlesztésekre. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Engedjék meg, hogy tisztelettel köszöntsem Warvasovszky Tihamér urat, az ÁSZ alelnökét, aki bent az ülésteremben követi a mai vita alakulását.

Most a képviselői felszólalások következnek. Első körben a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor, képviselőcsoportonként 15-15 perces időkeretben. A Fidesz képviselőcsoportja jelezte, hogy frakciójuk álláspontját két képviselőjük ismerteti. Elsőnek Bánki Erik képviselő úrnak adok szót. Parancsoljon, képviselő úr!

BÁNKI ERIK, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Valóban, Hörcsik Richárd képviselőtársammal megosztva fogjuk a Fidesz vezérszónoklatát mondani, én elsősorban a 2007-2013-as ciklus indulásával foglalkoznék, azokkal a kérdésekkel, azokkal a problémákkal, amelyek nagy részét Lázár János miniszter úr is említette, Hörcsik Richárd képviselőtársam pedig a 2010 utáni időszakról fog bővebben beszélni.

Összességében mindenképpen megállapítható az, tisztelt képviselőtársaim, hogy a 2007-2013-as fejlesztési ciklus mérlege pozitív, hiszen alapvető célunkat sikerült teljesíteni, sőt túlteljesíteni: a rendelkezésre álló uniós támogatásokat az utolsó centig le tudtuk hívni, és azzal, hogy 108 százalékra teljesítettük a lehívást, a közép-európai országok közül a legjobb eredményt tudtuk elérni. Ez azonban azon múlt, hogy 2010-ben a választók - ahogy Lázár miniszter úr is elmondta - úgy döntöttek, hogy azokra a koncepciókra, azokra a tervekre, azokra a megszorí-

tásokra, amelyeket az európai uniós források felhasználásával kapcsolatban a szocialista kormányok részéről fogantatosítottak, nincs szükségük.

A szocialisták által előkészített programok gyakorlatilag koncepció nélküliek voltak, egy olyan osztogatási elven alapultak, amely éppen az aktuális kormányhoz közel állók lobbierdekeit próbálta kiszolgálni. Olyan vállalatok erősödését támogatták ráadásul, amelyek konkurenciái voltak a hazai kis- és középvállalkozásoknak, ilyen módon ahelyett, hogy a hazai gazdaság motorját, a hazai foglalkoztatás háromnegyed részét kitevő kkv-szektor erősítették volna, éppen a konkurenciájukat támogatták ezekkel az uniós forrásokkal.

Utólag azt mondom, hogy örülhetünk annak, hogy a Gyurcsány- és Bajnai-kormány idején mindösszesen 973 milliárd forint került felhasználásra a rendelkezésre álló uniós forrásokból, hiszen így ezzel az osztogatással, ezzel a cél nélküli pénzszórással nem okozhattak akkora veszteséget és kárt, mint-hogyha időarányosan tudták volna lehívni ezeket a forrásokat.

Lázár János miniszter úr megerősítette, amit mi is gondolunk, hogy az uniós források nem könnyőadománynak tekinthetők, hanem azokért kőkeményen megdolgoztak a magyar munkavállalók. Hiszen ha adóforintjaikat, azokat a befizetéseket, amelyeket az Európai Unió részére teljesítettünk, illetve azokat a lemondásokat, amelyek a 2004-es uniós csatlakozásból kifolyólag a magyar gazdaság szereplőit vagy éppen az intézményrendszer átalakítása révén a magyar államot megkárosították, ha ezeket a forrásokat összeadjuk, akkor bőven megérdemelte Magyarország azt a 8600 milliárd forintot, amelyet az Európai Uniótól támogatásként megkapott.

Nézzük, hogy mik voltak azok a hibák, amelyeket a Gyurcsány-, illetve a Bajnai-kormány elkövetett az uniós fejlesztési ciklus legelején. Egy teljesen felesleges pályázati rendszert építettek ki. A miniszter úr beszélt arról, hogy olyan esetben hoztak létre egy Nemzeti Fejlesztési Ügynökséget, amely önállóan, elvileg a kormánytól függetlenül működött és tette a dolgát, amikor a felhasznált források 90 százaléka egyébként olyan közhasznú beruházásokat szolgált, amelyek éppen a tárcák, a minisztériumok szakmai információit és szaktudását kellett volna hogy felhasználják és érvényesítsék. Ebben az esetben nyilván nem volt más a cél, mint egy olyan központosítás, amely egy kézi vezérlésű osztogatás alapja lehet, ahol a haveroknak, a kormányhoz közel álló érdekcsoportoknak lehetett osztogatni.

Mondok egy teljesen abszurd rendszert, tisztelt képviselőtársaim. Olyan esetben kellett pályázniuk a településeknek például szennyvízhálózat kiépítésére vagy az ivóvíz védelmét szolgáló ivóvízhálózat kialakítására, amely Magyarország számára derogációs kötelezettség volt, tehát így is, úgy is meg kellett csinálnunk, végre kellett hajtánunk ezt a beruházást. Ehhez képeset ahelyett, hogy a kormány kijelölte volna azokat a településeket, ahol a ivóvízproblémák

miatt vagy a szennyvízkezelési problémák miatt kötelező ezeket a beruházásokat megvalósítani, pályáztatta és versenyeztette ezeket az önkormányzatokat, pályázatokat íratott velük, egy csomó forrást elköltötték - ahogy szintén elhangzott az expozéban -, adott esetben 20-25-30 vagy akár 45 százalékot is arra, hogy egyáltalán a pályázatokat elkészítsék, beadják és azt sikeresen lemenedzseljék, ahelyett, hogy kijelölte volna azokat a területeket, ahol ezeket a beruházásokat végre kell hajtani, és rengeteg pénzt tudott volna megspórolni és megtakarítani.

De mondhatom azt is, ami szintén a mostani rendszer módosítását követően egy nagyon jól bevált elem, ez pedig az előlegelhívási lehetőség. Látható volt az, hogy sem az önkormányzatok, sem a vállalkozások nem rendelkeznek olyan sajáttőke-erővel még magas támogatási intenzitás esetén sem, tehát, amikor 50 vagy akár 60 százalékos támogatást lehetett nyerni az európai uniós forrásokból, akkor sem rendelkeztek az önkormányzatok vagy a vállalkozások azzal a szükséges önerővel, amellyel elindíthaták volna a beruházásokat. Mihez vezetett ez? Oda vezetett, hogy évekig húzódtak ezek a beruházások egy olyan időszakban, amikor egyébként is kiszámíthatatlanok voltak a külgazdasági körülmények. Odáig jutottak el a vállalkozások vagy akár az önkormányzatok, hogy mire megvalósították a beruházást, már másfél- vagy kétszeresébe került egyébként a beruházás ahhoz képest, mint amikor ők ezt eltervezték, ami azt jelentette, hogy módosítani kellett a pályázatokat. Az egy dolog, hogy többlétszámú támogatást lehetett odairányozni még ezekhez a beruházásokhoz, de a másik probléma az önerő biztosítása volt, hiszen az önerő esetében is másfél-kétszeresét kellett előteremteni ahhoz, hogy a beruházást meg tudják valósítani.

Ennek az lett a következménye, tisztelt hölgyeim és uraim, hogy önkormányzatok tucatjait, százait sodorta csődbe egy-egy olyan beruházás, amit egyébként helyi szinten akár a polgárok, akár a városok, települések vagy éppen a megyei közgyűlések vezetői egy fontos, megváltó beruházásnak gondoltak.

(15.20)

Hála istennek, hogy egy olyan kormány jött Magyarországon 2010 után (*Varju László közbeszól.*), amely konszolidálta az önkormányzatokat, és több mint 1200 milliárd forintnyi adósságtól mentette meg őket, amelybe jórészt a Gyurcsány- és a Bajnai-kormányok rossz gazdaságpolitikája, illetve felelőtlen projekt-előkészítései sodorták őket.

Arról már beszélt miniszter úr, hogy túl bürokratikus volt az egész intézményrendszer, nemcsak a bírálati szempontok bonyolultsága, hanem magának a pályázatnak a benyújtási feltételei is. Oldalak ezreit kellett kitölteni, táblázatok százait kellett kitölteni annak érdekében, hogy egyáltalán beadhassák a fejlesztési pályázatokat, amelynek az lett a következménye, hogy önmaguk az önkormányzatok képtele-

nek voltak ezeknek a pályázatoknak a benyújtására, szinte kivétel nélkül külső tanácsadó cégeket kellett alkalmazniuk annak érdekében, hogy egyáltalán eredménnyel járhassanak.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Megváltás volt az európai uniós források felhasználását tekintve is a 2010-es választás, és az az új program, az az új konstrukció, amelyet a kormány kidolgozott, odavezetett, hogy nem ragadtunk be a pályázati források felhasználásába, hanem ahogy említettem a bevezetőmben, azoknak a módosításoknak köszönhetően, amelyeket a kormány végrehajtott, gyors, rugalmas és eredményes pályázati rendszer alakult ki, a kifizetések pedig olyan mértékben gyorsultak fel, hogy a ciklus végére 108 százalékot tudtunk teljesíteni, amellyel Lengyelországot, Csehországot, Szlovákiát és Romániát is megelőztük. Tehát e tekintetben is Magyarország éltanulója volt nemcsak az Európai Uniónak, hanem kiemelkedő teljesítményt nyújtott a közép-európai térségben.

Azt gondolom tehát, hogy van miért büszkén állnunk itt, önök előtt. Olyan eredményeket értünk el, amire mindannyian, nemcsak a politikusok, hanem az ország is büszke lehet. Köszönöm a figyelmet. (*Taps a kormánypártok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A vezérszónoki felszólalást Hörcsik Richárd képviselő úr folytatja. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. HÖRCSIK RICHÁRD, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Urak! Kedves Képviselőtársaim! Felszólalásomat hadd kezdjem egy szokatlan kérdéssel. Emlékeznek-e még arra, képviselőtársaim, hogy 2015. december 31-én milyen fontos esemény történt Magyarországon az óév búcsúztatáson kívül? Nos, ilyenkor mindenki az óév búcsúztatására gondol, talán kevésbé emlékeznek egy nagyon kicsi hírre, ami a következő napon jelent meg, hogy a kormány december 31-én sikeresen lezárta a 2007-13 közötti európai uniós fejlesztési ciklust, mintegy 8600 milliárd forint értékű forrás állt Magyarország rendelkezésére, amit az intézményrendszer teljes egészében kifizetett.

Tisztelt Képviselőtársaim! Meggyőződésem, hogy ez a rendszerváltoztatás óta eltelt huszonzendő a magyar gazdasági és politikai életnek az egyik legfontosabb bejelentése volt.

Tisztelt Képviselőtársaim! Azóta eltelt pár hónap. Talán még kevés az idő, hogy egy átfogó képet rajzoljunk az uniós támogatásokról. De az már most jól látszik, hogy ezzel a ténnyel Magyarország történelmét írt. Történelmet írt nemcsak itthon, hanem az egész Európai Unióban is. Először is azért, mert bravúr volt ebben az értelemben, hogy a polgári kormány 2010-13-ban meghozott intézkedéseinek köszönhetően meg tudta akadályozni a korábbi rendszer hibáiból eredő, az Európai Bizottság előrejelzése szerint 25-30 százalékos forrásvesztést. Románia esetében sajnos ez

bekövetkezett. Másodszor azért, mert a pénzügyi ciklus második részében a kormány el tudta érni, hogy végül is, ahogy hallottuk, egyetlen cent sem gurult vissza Brüsszelbe. Az összes forrást sikerült lehívni, ami, emlékezzünk vissza, 2007-ben, amikor indult a program, még csak álom volt, 2015-re valósággá lett. Harmadszor azért is, mert volt mersze a kormánynak, hogy a hazai és az uniós támadások kereszttüzeiben a meglévő, az örökölt pályázati intézményrendszer korrekcióját végrehajtsa. Tette ezt annak érdekében, hogy felgyorsítsa a kifizetéseket. Azt is mondhatnám, hogy a kormány lebontotta a brüsszeli bürokraták és a szocialista kormányok által a magyar polgárok és az uniós források közé szorgosan felépített bürokrácia falait.

Végül mindezeknek köszönhetően, ahogy hallottuk, Magyarország jól teljesített, mert a rendelkezésre álló kereteken felül, tehát 108 százalékban fizette ki az uniós pénzeket. Úgy hiszem, hogy bárki bármit mondhat, kritizálhat, de ezek a mondatok történelmi sikert takarnak, amelyre büszke lehet Magyarország. Köszönet illeti a magyar kormányt az uniós kiállásáért és a következetes hazai fejlesztéspolitikájáért.

Tisztelt Képviselőtársaim! A 2007-13-as időszakban Magyarországnak járó uniós források, ahogy hallottuk, a hazai kiegészítésekkel 9223 ezer milliárd forintot tettek ki. Sok ez vagy kevés? Mielőtt válaszolnánk erre a kérdésre, úgy hiszem, hogy szükséges leszögezni: az uniós források nem adományok, az uniós források nem segélyek, hanem Magyarország uniós tagságából eredendő, a szerződésben rögzített joga és lehetősége, hogy a magyar adófizetők forintjait is magában foglaló uniós pénzügyi alapokat felhasználhassa. És ezért kell visszautasítani minden olyan alaptalan politikai fenyegetést, akár az osztrák kancellár, akár mások részéről hangzik el, például a migrációval összefüggésben, hogy Magyarország valamiféle megrendszabályozása címén ezeket a kohéziós pénzeket el tudnák vonni.

Tisztelt Képviselőtársaim! A frissen készült elemzések rávilágítanak arra, hogy Magyarország számára az EU-tagság nettó pénzügyi mérlege egyértelműen előnyösen alakult: 2600 milliárd befizetésünk ellenében 8600 milliárd forrást kaptunk. Sok ez vagy kevés? Nos, az éremnek mindig két oldala van, tisztelt képviselőtársaim. Egyrészt elvitathatatlan például, hogy ha ezek a források nincsenek, a 2008-2009-es válságos években Magyarország még súlyosabb recesszió ment volna keresztül. Tény az, hogy az EU-s források évente a magyar GDP 0,6 százalékát növelték, hozzájárultak a beruházások, a foglalkoztatás, a K+F tevékenység és a termelés bővüléséhez.

És nagyon lényeges, hogy az uniós támogatásokból létrehozott új munkahelyek száma több mint százezer. És tény az is, hogy az infrastruktúra fejlesztésével az uniós forrásokból például 2013-ig 443 kilométernyi út épült, a felújított utak száma pedig közel 2500 kilométer. Ilyen mértékű infrastruktúrális felvirágzás több mint száz éve, a dualizmus korában volt utoljára. Nem sorolom tovább.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ugyanakkor, ahogy a mai miniszteri expozében is elhangzott, az EU-s támogatás nagysága nem bizonyult elégségesnek a növekedési pálya felgyorsításához, a rendelkezésre álló teljes keret kifizetése ellenére sem. Nem javult meghatározó mértékben az ország versenyképessége, mi több, a hátrányos helyzetű régiók felzárkóztatását, a regionális különbségek csökkentését csak részben tudták enyhíteni. Abaúj és Zemplén képviselőjeként sokat tudnék erről beszélni. Tény, hogy bár a mérleg nyelve egyértelműen pozitív, ha koncepcionális, jobban végiggondolt program indult volna el már 2007-ben, most jóval kedvezőbb pozícióban folytatnánk ezt a munkát.

Tisztelt Képviselőtársaim! Új borhoz új tömlő kell, tartja a bibliai mondás. Éppen ezért üdvözlöm azt, hogy a kormány átalakította a teljes intézményrendszert, és biztosítják, hogy a pályázók egyszerűen, könnyen, hatékonyan jussanak az uniós forrásokhoz. Ezáltal pedig a jelenlegi uniós költségvetési ciklus meg tudja teremteni a lehetőségét, hogy hazánk egy erős, versenyképes, a negyedik ipari forradalom kihívásainak megfelelni képes ország legyen. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az MSZP képviselőcsoportjának vezérszónoka Harangozó Gábor képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr!

HARANGOZÓ GÁBOR ISTVÁN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Először is, örülök neki, hogy végre a parlamentben beszélhetünk erről a kérdéstről, és örülök neki, hogy a kormány kezdeményezte ezt a vitát, amiben az uniós pénzek felhasználásáról beszélhetünk.

Azért is örülök neki, merthogy önök megfosztották a parlamentet annak a lehetőségétől, hogy rendszeresen, átlátható módon lehessen ezzel a kérdéssel foglalkozni, hiszen a 2010-es kormányváltást követően, amikor a parlament újjáalakult, akkor megszüntették azt a bizottságot, ami korábban létezett, ami az uniós pénzek folyamatos felhasználásának nyomán követését és a folyamatos tervezést, ellenőrzést, javaslatok tételét tette lehetővé.

(15:30)

De ha már itt vagyunk és beszélünk róla, akkor a miniszter úr nagyon helyesen fogalmazta meg a kérdést, hogy ami a legfontosabb, az az, hogy nézzük meg ennek a ciklusnak a társadalmi hatásait, hogy valóban sikerült-e a nemzeti érdekeknek megfelelően felhasználnunk ezt az iszonyatosan nagy mennyiségű pénzt, sikerült-e Magyarországon a versenyképesség, a top versenyképesség szempontjából olyan regionális központokat létrehozni az országban, amelyekben az egyes régiók az Európában zajló regionális gazdaságok versenyében a térképre tudták

helyezni magukat. Tudjuk, hogy ma Európában nem egyszerűen vállalatok versenyeznek egymással, hanem az egyes régiók specializálódnak valamilyen gazdasági tevékenységben, és ebben jönnek létre kiválósági központok. És ha megnézzük Európában a magországot, ahova gyakorlatilag a fejlődés 70 százaléka összpontosul egész Európát nézve, ott azt látjuk, hogy minden egyes térségnek megvan, hogy miben specializálódott, miben kiváló, és nagy kérdés az, hogy az uniós pénzek felhasználásában mi tudunk-e Magyarországon ilyen versenyképes európai tudásközpontokat kialakítani. Sajnos azt kell látnunk, hogy nem.

Nem térek ki a részleteire, a miniszter úr elég hosszan beszélt róla, hogy nem nagyon használtuk erre a pénzeket, hogy konkrétan gazdasági beruházásokra menjenek. De ha nem a gazdasági beruházásokra mentek a pénzek, hanem többnyire közfelhasználásra mentek, tehát gyakorlatilag önkormányzati, állami beruházásokra mentek a pénzek, akkor milyen célt sikerült elérni vele? Sikerült-e felszámolni Magyarországon azt az iszonyatos belső különbséget, ami gyakorlatilag véleményem szerint a normális működését is megakadályozza az országnak, nem pedig azt, hogy normálisan tudjon fejlődni? Sajnos azt kell mondanom, hogy ezen a téren nagyon elszomorítóak az eredmények - nemhogy nem sikerült a különbségeket felszámolni, nemhogy a mai napig, annak ellenére, hogy ennyi pénzt elköltöttünk, Magyarországon a hétből négy régió Európa 20 legszegényebb régiójában maradt, és semmit nem sikerült előrelépni ezekben a régiókban, így a saját régiómban, Dél-Dunántúlon sem sikerült olyan fejlesztéseket csinálni, amelyek picit is javították volna a versenyképességünket, hanem sokkal nagyobb a baj, tisztelt képviselőtársak.

Az uniós pénzekből finanszíroztuk a belső különbségek növekedését; a belső különbségeket nemhogy csökkenteni tudtuk volna, hanem az uniós pénzek felhasználásával egyre gyorsabban nőttek a régiókon belüli különbségek, tisztelt képviselőtársak. Ugyanis azok a térségek, azok a városok, ahol megvan a megfelelő humán kapacitás, ahol megvan a társfinanszírozási képesség, ott érdemi fejlesztések jöttek létre, ott létrejöttek munkahelyek, ott a gazdaság is fejlődött. De azokban a térségekben, ahol nincs meg a megfelelő emberanyag, ahol nem jöttek létre megfelelő projektek, nem volt megfelelő társfinanszírozás, ott maximum templomfelújítás, a polgármesteri hivatal felújítása, kis szépítés, ez-az létrejött, kicsivel jobb lett az emberek közérzete, de érdemben semmilyen felzárkózás nem történt. Ennek köszönhetően alapvetően a magyar vidék, az elszegényedő, hátrányos helyzetű térségek nemhogy felzárkóztak volna, hanem hiába voltak az uniós pénzek, maximum egy picit szépültek, miközben a fejlődőképes térségek sokkal gyorsabban fejlődtek, mint ha nincs uniós pénz. A különbség csak nőtt az uniós pénzekkel ahelyett, hogy csökkent volna. Szerintem ez nem hiba, hanem bűn.

Lehet, hogy a kezdetektől fogva önök szerint nem jól volt tervezve, csak van egy rossz hírem, tisztelt képviselőtársak: 2011-ben, amikor önök felfüggesztették az uniós pénzek felhasználását, alapvetően - ahogy a miniszter úr is mondta - lényegében másfél évnyi állás után szinte ugyanúgy hirdették meg őket, csak szépen zöldre festették, kiírták rá, hogy Új Széchenyi-terv, és majdnem ugyanazokkal a célokkal hirdették meg. Egy érdemi különbség azonban volt: megszüntették a leghátrányosabb helyzetű térségekre vonatkozó különprogramot, aminek pont az lett volna a lényege, hogy megcímkézzünk egy adag pénzt, hogy abban ne versenyezzenek projektek egymással, ahogy Bánki képviselőtársam is mondta, hogy baj volt, hogy versenyeznek egymással; igen, a leghátrányosabb helyzetű térségeknél ne versenyezzenek, oda adjuk oda címkézett a pénzt, amiből ők fel tudnak zárkózni, komplex, előre kidolgozott programokkal, nem pályázatos pénzekkel, hanem programokkal fel tudnak zárkózni. Önök pont ezt a programot szüntették meg.

Aztán azonkívül, amikor meghirdették az Új Széchenyi-tervet, volt még egy változás, nagyon tetszett, egy családdal hirdették meg, a háttérben volt egy ház, a házon meg napelemek, és nagyon érdekes volt, mert önök pontosan ebben az időszakban változtatták meg úgy a pályázati kiírásokat, hogy annak ellenére, hogy a 2008-as válságban az Európai Unió megváltoztatta a pénzek felhasználási szabályait, és lehetővé tették, hogy például lakóépületek, családi házak energetikai felújítására lehessen pénzeket felhasználni, hogy hátrányos helyzetű térségeknél az önálló energia-előállítására helyi kiserőművek létrehozására lehessen uniós pénzeket felhasználni, Európában szinte mindenhol éltek ezzel a lehetőséggel, amit annak idején egyébként pont a magyar kormány harcolt ki, pont Magyarország nem használta ki ezeket a lehetőségeket, és csak és kizárólag önkormányzati beruházásokra és közberuházásokra adták oda ezeket a pénzeket. Ennek köszönhető az, amiről itt a miniszter úr is beszélt, hogy a pénzek 90 százalékát így közfelhasználásra fordították, és nem pedig magánberuházásokra vagy kis- és középvállalkozások beruházásaira.

A miniszter úr mondott egy nagyon érdekes dolgot: azt mondta, hogy a pénzek 45 százalékát korrupciós módon használták fel, a korrupció melege volt az, hogy 45 százaléka nem ténylegesen a projektekre, a beruházásokra ment el. Bizony, képviselőtársaink, láttunk ilyeneket, hogy abból a kevés pénzből, amit pont a legszegényebb, leghátrányosabb helyzetű térségekben megvalósuló projektekre lehetett volna szálni, a szociális gazdaságra megcímkézett pénzeknél, önök nem azt csinálták, hogy odaadták volna helyi közösségek támogatására, helyben létrejött szociális szövetkezetek támogatására a pénzt, hanem odaadták az ORÖ-nek, Farkas Flórinak, aki meghirdetett egy nagy roma munkaerő-kölcsönzőt ebből a pénzből, majd a végén nem tudott ezzel a pénzzel elszámolni. És amikor számonkérték, hogy

hol van ez a pénz, akkor önök azt mondták, hogy a miniszterelnök úr azt mondta, hogy minél jobban kéri számon, hogy hova rakta a pénzt, ő annál jobban fogja védeni, és teljesen rendben van ez így, hogy a legszegényebb emberekhez nem ment oda a pénz, hanem autókat bérelnék belőle, meg irodaházakat tartanak fenn. *(Németh Szilárd István: Szörnyű!)* De hát van ennél sokkal súlyosabb példája is annak, hogy hogy is lehet ez a korrupciógyanus pénzfelhasználás, ahogy a miniszter úr fogalmazott. Talán csak nem azt jelenti ez, hogy akkor, miután ez közfelhasználású volt, a fideszes önkormányzatok - többnyire fideszes önkormányzatok vannak - használták fel korrupciógyanusan ezeket a pénzeket? Vagy talán van egy céghálózat, egy Fidesz-közeli céghálózat az állami beruházások mögött, ahol ezek a pénzek eltűntek? Emlékeznek még a Közgépre?

Miniszter úr, nem igaz, hogy magyar cégek, nagyvállalatok nem kaptak uniós pénzeket, hát a Közgép majd' 400 milliárdot kapott! De ezzel kapcsolatban akkor hadd emlékeztessen önöket valamire. Még Siófokon született egy hangfelvétel, ahol az akkori fideszes polgármester pont Bánki Eriket emlegeti a Fidesz akkori országgyűlési képviselő-jelöltjével, Witzmann Mihállyal folytatott beszélgetésben, ahol arról beszél, hogy hát, ugye, Somogyban két kórház maradt meg, a siófoki és a kaposvári - érdekes, már akkor tudtak róla, hogy a marcali kórházat le fogják építeni -, idéznék belőle:

„Az ész-keresek megbízták a legamatórebb emberüket a közbeszerzéssel, és a 12 milliós ajánlatot kihozták hibásnak, és a 22 milliós győzött. (...) Várom az Eriknek az állásfoglalását, hogy mi van az Épkarral.” Mondja a másik: „Az az Erik cége volt.” - „Minden jel arra utal, hogy az Épkar az nem abban motívált, hogy azt befejezi.” - „Sőt, az egészet az Épkar csinálta, jobb, ha tőlem tudod. (...)” - „Na most, az egészet, hogy csúszhat, azt az Épkar találta ki. (...)” - „Nekem úgy tűnik a dolog, hogy az Épkar még le akar gombolni innen egy kis pénzt, csak a kötbér elkerülte a 30 milliót...” - „De neki, figyelj, az a legjobb, hogy nem csinál semmit, és ketyeg a pénz. (...)” - „És ráadásul a 22 milliós ajánlatot tevő cég az véletlenül az Épkarhoz köthető cég. Na mindegy, hát majd ebben a nagypolitikának kell ostort fogni a kezébe.” Mire a válasz: „A nagypolitikával az a baj, hogy van 50-60 ilyen projektje, minimum, és nem tudja átlátni.”

(15.40)

Tisztelt Képviselőtársak! Valóban, az a 45 százalék nagyon gyanús körülmények között a fideszes intézők céghálózatán keresztül tűnhetett el. Nekem is úgy tűnik ebből a leiratból is.

Vagy mondok a másikat, ami egészen elképesztő. Az van a beszélgetésben, hogy: „a miniszterelnök úr aláírta a Somit; ez a hulladéklerakó ügye. Hát, annyit a háttérrel, mert nem titok, ugye, nemsokára hír lesz, ha aláírta - és megjelent a Közlönyben - a

Somi projektnek az indítását. Tehát ez elindul, a legjobb ajánlatot a Közgép tette, még nincs kihirdetve tehát. Akkor a tudatformálós dologra célzol, ami annak idején kerestél meg vele? A tudatformáláson túlról, a tudatformálás most mehet tovább. Hogy aláírjuk azért a 80 milliós szerződést, nem írok alá, hogy nincs támogatási szerződés. A tudatformálás mehet be, de azon felül a Közgép maga beszáll nekünk, mint eddig minden választásba, be is szállt eddig egyébként. De hát egyébként ebben nincs semmi titok, a Közgépre legfeljebb azt mondják, hogy fideszes cég.”

Tisztelt Képviselőtársak! Ez egy októberi hangfelvétel, decemberben írják ki azt a pályázatot, amiről itt ez a két fideszes politikus beszél, hogy aláírta a miniszterelnök és majd a Közlönyben megjelenik. Decemberben jelenik meg a Közlönyben. Márciusban nyer a Közgép ezen a pályázaton, és utána, amikor feljelentést teszünk abban az ügyben, hogy hogyan fordulhatott elő ez, hogy októberben beszélnek a Fidesz politikusai arról, hogy majd lesz egy ilyen pályázat, és hogy majd megjelenik a Közlönyben, és hogy majd a Közgép ebből a Fidesz kampányát fogja támogatni úgy, ahogy ezt mindig tette, erre a legfőbb ügyész úr, illetve a Központi Nyomozó Főügyészség azt a választ küldi meg, hogy a hangfelvétel készítésének gyanús körülményei ügyében vizsgálódik, a többiben nincs semmi keresnivalója.

Tisztelt Miniszter Úr! Így nincs korrupciós probléma az önök pénzfelhasználásával, hogy Polt Péter és a Polt Péter által vezetett ügyészség folyamatosan minden korrupciós ügyet, ami kiderül, szépen elsikál, elken, és maximum azok után nyomoznak, akik az ügyeket bedobják, ahogy történt az ön által említett, egyébként szekszárdi képviselő által behozott ügyekben is. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A KDNP képviselőcsoportjának vezérszónoka Hargitai János képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. HARGITAI JÁNOS, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Miniszter Úr! Kerestem a koncepciót az előző szocialista képviselő megszólalásában *(Dr. Józsa István: Azt Bánki Erik megadta!)*, de nehéz volt megtalálnom. Ugyanúgy kerestem a szocialista kormány koncepcióját is *(Gőgös Zoltán: Pénzt keressél inkább a környéken!)* a forrásszétosztásnál, amikor még nekik befolyásuk volt erre, és ott ugyanilyen nehezen találtam meg. Ahogy zavarosnak éreztem azt, képviselő úr, amit ön elmondott, úgy a szocialista kormány teljesítménye is kellően zavaros, amikor ezt az európai uniós költségvetési pénzügyi ciklust megítéljük.

Ugyanis azt rögzítsük, hogy ez két kormány teljesítménye. 2007-től 2010-ig a szocialista kormány dominálta a történéseket, 2010 óta az Orbán-kormány. Mi az, amit a szocialista kormány tett? Volt

ideje felkészülni ezeknek a forrásoknak a fogadására, mert nem 2007-tel indul a világ, hanem már 2004-gyel, amikor csatlakozunk. Volt idejük megtervezni, átgondolni azokat a társadalompolitikai célokat, amelyekre ezeket a forrásokat szánták. Volt idejük kialakítani egy intézményrendszert ezeknek a forrásoknak a fogadására. Mi az, amit az Orbán-kormány tehetett? Önök pályára állítottak egy rendszert, ez a kormány ezt csak működtetni tudta. Ahogy a miniszter úr az expozéjában elmondta: foglalkoztak azzal a gondolattal, hogy új társadalompolitikai célokat határoznak meg, de ismerve az európai bürokrácia lassúságát, erről letettek, és szerintem ezt helyesen tettek. Az alapvető cél az volt, hogy a lehetséges források közül az utolsó eurócentet is megszerezzük.

Amit a kormány megint tenni tudott, ha a társadalompolitikai célokat nem is tudta megváltoztatni, hogy átalakíthatta azt az intézményrendszert, amely a sikert garantálta. Mert ha csak azt nézzük, hogy mennyi pénzt tudtunk lehívni, akkor ezt az időszakot vitán felül sikeresnek mondhatjuk. Sikeresnek mondhatjuk akkor is, amikor teszünk versenytársaink között Közép-Kelet-Európában egy összevetést. Ezt mindig megteszem, mert sok ilyen összevetést kellene itt Kelet-Közép-Európában megnyernünk ahhoz, hogy úgy emelkedjen Magyarország egy Európai Közösségen belül, mint ahogy azt mindannyian reméljük.

2007 és 2010 között, amikor önök kormányoztak, hetenként 5,5 milliárd forintot tudott a kormány kifizetni az érintetteknek. 2010 és 2013 között ez 18,5 milliárd volt hetenként. 2014-ben és 2015-ben, amikor már a cikluson túlnyúlóan is lehetőség volt még források kifizetésére, ez 40 milliárd forint fölé emelkedett hetenként. Magyarország a rendelkezésre álló keretének 108 százalékát kötötte le, Lengyelország 101 százalékát, Csehország 95 százalékát, Szlovákia a rendelkezésre álló keretek 89 százalékát, Románia a 74 százalékát. Mégsem vagyunk elégedettek, mert ha azt nézzük, hogy ebből a hatalmas pénzből, amiről beszélünk - lekötve 9560 milliárd forint, kifizetve 9233 milliárd forint -, mennyit javult Magyarország gazdasági teljesítménye, hogyan nőtt az életszínvonal, akkor továbbra is felemás érzéseink vannak.

Igazán annak vizsgálatára vállalkozom, hogy mitől van az, hogy a szocialista kormány még csak a közelébe sem került azoknak a céloknak, amelyeket a kormány annak idején meghatározott. Ilyen volt az Új Magyarország fejlesztési tervben a munkanélküliség csökkentése (*Gőgös Zoltán: Mit tettél ezért mint fejlesztésitanács-elnök?*) ezeknek a forrásoknak a felhasználásával vagy tartós növekedés elérése. Miért nem került még csak a közelébe sem a szocialista kormány, és miért tudott eredményeket felmutatni az Orbán-kormány ezen a területen?

Azt, ami már elhangzott, én is megerősítem: azt látjuk, hogy a kellő rákészülés ellenére, mármint idő volt a rákészülésre, mégsem láttuk világosan, hogy milyen fókuszokra tervezett a szocialista kormány.

Azt látjuk, hogy a forrásfelhasználás teljesen elaprózott volt. Azt, gondolom, kimondhatjuk egyértelműen, hogy hiba volt, hogy gazdaságfejlesztésre csak 16 százalékot szántak. Én személy szerint önkormányzati szereplőként persze mosolyogtam és elégedett voltam akkor, amikor azt láttam, hogy milyen forrásokot tudunk megszerezni nagy európai uniós pénzekből, de tudom, hogy a gazdasági kamara már akkor is hangos volt, és kritizálta a szocialista kormánynak ezt a tervezési metódusát, rövid távú érdekeknek való megfelelést látott amellet, amikor azt kellett rögzítenie, hogy az állam és az önkormányzatok fogják felhasználni a források jó részét. Azt gondolom, hogy a gazdasági kamarának, amikor ezt az eljárást kritizálta, akkor is igaza volt.

(Gelencsér Attila elfoglalja jegyzői helyét.)

Szóba került, hogy egy projekt megvalósítása során mennyi pénz folyt el arra, ami valójában nem a projekt volt, hogy ezt érdekes csoportok hogyan tudták befolyásolni, hogy milyen bürokratikus rendszert épített ki a szocialista kormányzat, hogy projektmenedzsment címén akár a források 30 százalékát is el tudták költeni. (*Varju László: 45 volt! Ne keverjük! Korábban a miniszter úr 45 százalékot mondott! - Az elnök megkocogtatja a csengőt.*) Ez nyilvánvalóan nem helyeselhető. Felesleges és átláthatatlan pályázati rendszereket működtettek, és ez azért is irreális, mert a források jó részét az állam és az önkormányzatok, tehát a kvázi állam önmaga használta fel. A kedvezményezetteket, az önkormányzatokat olyan helyzetbe hozták, hogy majd 1200 milliárddal kellett őket konszolidálni.

(Az elnöki széket Lezsák Sándor, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Mondok egy Baranya megyei példát. A kormány odaadja Pécsnek a kulturális fővárosi programsorozatot megvalósítását. Örültünk neki. Kijelölték a megyei önkormányzatot két hatalmas projekt megvalósítására, a tudásközpont és a megyei múzeumi intézményrendszer felújítására, ennek is örültünk. Amikor kijelölték, tudták, hogy egy olyan önkormányzatnak kell két gigaprojektet megvalósítani, akinek jogi lehetősége nincs saját forrás szerzésére, nem tud önerőt produkálni. Ezt nyilvánvalóan csak hitelfelvételekkel lehetett megtenni. Ez csak egy csepp a tengerben, hogy hogyan lett az önkormányzatoknak 1200 milliárd forint adóssága, amit aztán később konszolidálni kellett.

Azt is mondhatjuk, és tudjuk, hogy irreálisan hosszú volt egy-egy projekt megvalósítása. A kormány szerintem helyesen járt el akkor, amikor megvizsgálva a saját lehetőségeit - mármint az Orbán-kormány - azt mondta, hogy a sikernek az a záloga, hogy ezt az intézményrendszert, amit a szocialista kormánytól megörökölt, átalakítja, mert az bürokratikus és működésképtelen.

(15.50)

Mi az, ami ezt a rendszert jellemezte a szocialista kormány idejében? Van a kormány, ahol a döntések születnek, és a kormányon kívül létrehoznak egy erőcsoportot, a Nemzeti Fejlesztési Ügynökséget valamifajta modernitás jegyében, és erre az ügynökségre bízzák ennek az irtatlan mennyiségű pénznek a felhasználását és az egész kérdés vezénylését. Az, hogy egy kormányzati nagyember felesége esetleg helyettes vezetőként a Nemzeti Fejlesztési Ügynökséget vezeti és menedzseli, nem elég szervezőerő ahhoz, hogy ez sikeresen megvalósulhasson.

Át kellett alakítani ezt a rendszert. Az Orbán-kormány felismerte, hogy ez fontos, ezért a kormányzati politika fókuszába emelte, azaz kiemelt feladattá tette saját maga számára a források felszámolását, és 2012-ben létrehozta a Nemzeti Fejlesztési Kormánybizottságot. Ez a bizottság nem ad hoc módon dönt, hanem hosszas előkészítések alapján irányítják ezt a rendszert és hoznak létre, generálnak nagy beruházásokat. Fontos volt, hogy a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség irányítását behozzák a Miniszterelnökségbe, abba a Miniszterelnökségbe, ahol nyilvánvalóan erő, politikai felhatalmazottság és szervezni tudás is van ahhoz, hogy egy ilyen rendszert irányítson. Az Orbán-kormány később felszámolja a Nemzeti Fejlesztési Ügynökséget, és az irányító hatóságokat behozza a szaktárcákhoz. Tehát a centrum a Miniszterelnökség, a Miniszterelnökség dirigál, irányít, elvár és szervez, és a szaktárcák a maguk tudásával fogalmazzák meg az operatív feladatokat, így irányítják ezt a rendszert. Ez vitte sikerre az egészet, mármint ha sikernek tekintjük azt, hogy a források jó részét sikerült felhasználnunk. Enélkül ebből semmi nem történt volna.

Sokszor mondjuk azt, hogy a kormányzás ebben a világban versenyképességi tényező. Nem igazán tudunk megfogható érveket mondani arra, hogy mitől versenyképességi kérdés a kormányzás. Általánosságokat egy költségvetési vitában is sokszor hangoztunk: nem mindegy, hogy egy kormánynak milyen a gazdaságfilozófiája, nem mindegy, hogy ehhez hogyan és milyen módon rendel költségvetési forrásokat, nem mindegy, hogy milyen a monetáris politika, a fiskális politika és a monetáris politika összhangja. Ennél a vitánál, ennek a tevékenységnek a megítélésénél, amely az európai forrásszerzés sikerességét vagy nem sikerességét jelenti, világosan tetten érhető a kormányzat teljesítménye, és hogy ez mennyire tényező akkor, amikor Magyarország kérdéseit európai összetetésben is megítéljük. Azt kell mondanom, hogy a kormány mint igazgató, a kormány mint szervezet, a kormány mint bürokrácia sikeresen teljesített, ezért tudtuk ezeket a forrásokat lehívni.

Baranyai képviselőként, és azért, hogy korrekt legyek, megint a kulturális főváros projektjeit hozom szóba, hisz itt a döntés a szocialista kormány időszakában történt, de a projektek megvalósítása és a pénzügyi teljesítés, ami ilyen szempontból a legfon-

tosabb, a vizsgálódásunk tárgya szempontjából már az Orbán-kormány időszakára húzódik át. Fontosak voltak Baranyában azok a nagy fejlesztések, amiket az egyetem tudott megvalósítani Pécsen, vagy akár a katolikus egyház. Azokra a nagy turisztikai fejlesztésekre gondolok, amelyek megvalósultak ebben a ciklusban, például Mohácson a Busóudvar beruházása, Villányban végre elkészült az elkerülő útja, Pécsváradon, Mágocson és Bólyban intézmények korszerűsödtek, Bólyban az ipari parkban jelentős beruházások történtek, s ami legalább ilyen fontos, hogy nagyon sok kistelepülésen, szinte az összes kistelepülésen jó programok valósultak meg.

De összességében minden tevékenységünk eredményeként mégis felemás a szánk íze, mert nem értük el azokat a társadalompolitikai célokat, amiket ilyen jelentős összegekkel el kellett volna tudnunk érni. Ilyen fejlesztési lehetőségek Magyarországon talán csak a kiegyezés utáni időszakban voltak, akkor valószínűleg eredményesebben használták fel ezeket a forrásokat.

Rajtunk áll, hogy ebben az európai pénzügyi ciklusban, amelyben most már benne vagyunk, még sikeresebben teljesítsünk. Erre reményt ad az, hogy most már az Orbán-kormány határozta meg a társadalompolitikai célokat, a források jó része gazdaságfejlesztésre fog fordítódni, és azt gondolom, hogy a kormányzati bürokrácia, tehát a kormányzat mint igazgatási szervezet a források lehívásában ugyanolyan sikeres lesz, mint amilyen sikeres volt az Orbán-kormány az előző időszakban. Persze kellenek azok is, akik pályáznak, a gazdasági szereplők, az önkormányzatok vagy állami intézmények, de én azt gondolom, hogy ők eddig is jól teljesítettek. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelettel köszöntöm képviselőtársaimat, és megadom a szót Bana Tibor képviselő úrnak, Jobbik.

BANA TIBOR, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A Jobbik pozitívként értékeli, hogy a kormány tartotta magát az ígéretéhez, hiszen Lázár János tavaly év végén az Európai ügyek bizottságának ülésén mondta el azt, hogy sor kerül majd egy olyan vitanapra itt az Országgyűlésben, ahol az uniós források felhasználásáról cserélhetünk egymással eszmét. Így a mai napon a 2007-2013-as uniós költségvetési ciklus eredményeiről és annak következményeiről tudunk egymással szót váltani.

Amikor egy ilyen időszak mérlegét meg kívánjuk vonni, akkor mindig érdemes megnézni, hogy honnan is indultunk, mik voltak azok a célkitűzések, amiket az illetékes kormányok megfogalmaztak, és azt is meg kell vizsgálnunk, hogy a folyamat végére hova jutottunk, mert csak így tudunk egy érdemi értékelést tenni.

Mik is voltak tehát azok a hangoztatott célok, amiket annak idején a szocialista-szabad demokrata

kormányok megfogalmaztak? Elsősorban a gazdasági növekedés és a foglalkoztatás bővítése. Két konkrét vállalást is tettek. Az egyik arra vonatkozott, hogy 2006-hoz képest a vállalkozások által megtermelt hozzáadott érték 2015-re 10 százalékkal lesz magasabb, a másik ilyen vállalat pedig az volt, hogy a közsférán kívül foglalkoztatottak száma 4 százalékkal fog növekedni, szintén 2006-hoz képest 2015-re.

Ehhez képest mi történt? Kijelenthetjük, hogy az akkori kormányzat egy olyan elosztási intézményrendszer hozott létre, amely közvetlen politikai befolyás alatt állt. Emlékeztetnék, és gondolom, sokan emlékszünk Lampérth Mónika miniszter asszony 2006 őszi beszédére, melyben azzal nyugtatta párttársait, hogy ne aggódjanak a támogatások elosztásával kapcsolatban, hiszen az elvtársaknak komoly szerepük lesz a regionális fejlesztési tanácsokban, ahol a regionális fejlesztési forrásokról döntés születik majd. A szocialista-szabad demokráta kormányok idején tehát politikai alapon történt a döntéshozatal. Ez megnyilvánult a nagyberuházások vonatkozásában, és abból a szempontból is, hogy megvoltak azok a hűségös önkormányzatok, amelyek a lehető legjobban tudtak részesülni ezekből a fejlesztési forrásokból.

*(A jegyzői székben Mirkóczki Ádámot
Hegedűs Lorántné váltja fel.)*

A gazdasági racionalitástól, a tényleges fejlesztési igényektől független, sok esetben értelmetlen beruházások valósultak meg. Itt elég utalnom a 40 centiméter magas kilátó 40 millió forintból történő megépítésére, vagy a funkció nélküli Hegyalja-kapu 100 millió forintból történő felhúzására.

Összegzőképpen elmondható, hogy a látványberuházások nem szolgálták az eredetileg kitűzött célokat 2007 és 2010 között, így aztán nem véletlen, hogy sokan nagy várakozással telve várták 2010-ben az új kormány intézkedéseit.

Mit ígért a Fidesz a 2010-es választásokat megelőzően? Megszünteti a visszásságokat, felgyorsítja a pályázatokat, kivizsgálja a kétes ügyeket, és véget vet a politikai alapon történő értelmetlen pénzosztogatásnak, valamint hathatós lépéseket tesz a korrupciós jelenségek visszaszorítása érdekében.

Ehhez képest mi zajlott 2010 és 2013 között? Az elszámoltatás elmaradt, nem tárták fel a botrányos ügyeket, és a támogatások felülvizsgálatával kapcsolatban elhangzottak is üres szavak maradtak, ráadásul a pályázatokat mondva csinált indokokra hivatkozva egy évig gyakorlatilag szünetelt, miközben átgondolatlan átalakítások történtek. Azt mondhatjuk tehát, hogy a Fidesz ott folytatta, ahol a szocialisták abbahagyták, és az önkormányzatokra jutása óta eltelt időszakban is a korrupció melegágyaként működött az uniós források felhasználásának rendszere.

A helyzet tarthatatlanságára reagálva aztán 2013 augusztusában került kinevezésre Lázár János, aki kormánybiztosként azért felelt, hogy az ipari mére-

teket öltő lopást megszüntesse. Jelzem, hogy ebben az irányban, mint utaltam rá, nem történt érdemi pozitív elmozdulás. Azt ugyan el kell ismerni, hogy radikális személycserék és intézményi átalakítások történtek, de ezzel együtt botrány botrányt követett.

(16.00)

Viszont a támogatásokkal kapcsolatos anomáliák nem szűntek meg. A presztízsbetűzések, az értelmetlen projektek, mint amilyen például a felcsúti kisvasút, hogy csak egy példát említsek, továbbra is középpontban álltak, állnak. A ciklus második felében a visszaosztások és az arcpirító túlárazások elképesztő mértékben öltöztek, Brüsszel egész operatív programok kifizetéseit függesztette fel, legutóbb a társadalmi infrastruktúra operatív program esetében történt ez.

Ha meghúzzuk a mérleget, akkor azt el kell mondani, hogy az eredetileg kitűzött két fő cél, ami megfogalmazódott a 2007-2013-as időszakra, tehát a 10 százalékos növekedés és a 4 százalékos foglalkoztatotti bővülés a versenyszférában nem valósult meg, sőt, az elmúlt években éppen ezzel ellentétes irányban történtek lépések. És a kormány egy nagyon komoly ígéretet tett a mostani, 2014-2020 közötti hétéves időszakra, miszerint - és erre Lázár miniszter úr utalt is expozéjában - a pénzek 60 százalékát gazdaságfejlesztésre fogják fordítani.

Itt szeretnék utalni Chikán Attila professzor úr Magyar Nemzetben tett nyilatkozatára, aki úgy fogalmazott: a korrupció lassítja a növekedést, és egyáltalán nem mindegy az, hogy kikhez is jutnak a rendelkezésre álló források. És bizony, ha azok a tendenciák folytatódnak, amiket az elmúlt évek során a Fidesz kormányzása idején tapasztalhattunk, akkor ebből a szempontból egyáltalán nem lehetünk nyugodtak, mert nem a magyar gazdaság növekedését, hanem a haverok segítségét fogják majd szolgálni ezek a pénzek, holott a gazdasági élet szereplőinek kiszámíthatóságra, tervezhetőségre lenne szüksége, munkahelyteremtő, gazdaságélénkítő beruházásokat kellene középpontba állítani a presztízsbetűzésekkel, látványberuházásokkal szemben, és nagyobb összegeket kellene fordítani a kutatás-fejlesztés, a kis- és középvállalkozások támogatására. Én több alkalommal jeleztem az Európai Unió bizottságának ülésén, hogy szeretnénk azt, ha a bizottság folyamatosan tájékoztatást kaphatna az uniós források ebben a ciklusban történő felhasználásáról, bízom benne, és bólogat miniszter úr, hogy ez így is lesz a jövőben.

De összegzőképpen, ha meg akarjuk húzni a mérleget a 2007-2013-as időszakra, és ha ezzel együtt értékeljük azt az eltelt időt, ami a 2014-2020-as hétéves költségvetési ciklusban történt, akkor csak abban lehet bízni, hogy a választópolgárok 2018-ban olyanokra bízzák majd a kormányzást, akik valóban a nemzeti érdekeket, a gazdaság fellendítését kívánják szolgálni, nem pedig egy mutyirendszer működtetésében a haverok érdekeinek mindenek fölé he-

lyezésében lesznek érdekeltek. A Jobbik ezen dolgozik. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. A hátralévő időben megadom a szót a Jobbik másik vezérszónokának, Staudt Gábor képviselő úrnak.

DR. STAUDT GÁBOR, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Lázár János szavait meghallgatva azt kell mondanom, hogy mintha egy ellenzéki hozzászólást, akár egy jobbikos hozzászólást hallottunk volna. Tehát a célok kijelölésében nincs hiány. Azt ön is elmondta, hogy a magyarok sokszor azt hiszik, hogy ha elmondják, hogy valami legyen, és mondjuk, egy kormányúléseken egy határozat megszületik, vagy egy kijelentés elhangzik, akkor azt hiszik, hogy az úgy is van.

Miniszter Úr! Úgy érzem, hogy amit ön elmondott, arra ugyanúgy igaz ez, tehát meg kell dolgozni azért, hogy azok a szép célok, amiket ön elmondott, valósággá is váljanak. Azt láthattuk, hogy ez eddig részben, és akkor nagyon-nagyon pozitív vagyok, hogy csak részben valósult meg. Hiszen, és ezt ki fogom fejteni néhány gondolatban, rendben van, hogy 2010-ben kormányváltás volt, és hogy láthattuk, hogy a szocialista kormányok alatt milyen bűnököt, milyen hibákat követtek el, de sok esetben ezek a hibák és bűnök folytatódottak a Fidesz-kormányzások alatt.

A források kiosztásánál az intézményrendszer, ezt elmondta miniszter úr is, egy nagyon fontos dolog, tehát nagy részben, hogy mire, hogyan, milyen ellenőrzésekkel költjük el ezeket a forrásokat, arra Magyarországnak és a mindenkori magyar kormánynak ráhatása van. Abban igaza van, miniszter úr, hogy amikor a Fidesz átvette a kormányzást, megörökölte a szocialistáktól azt a rendszert, ami alapján a pénzek kiosztása megtörténhetett, viszont az elszámoltatást is megígérték, és ez az elszámoltatás nem valósult meg. Tehát ha ön azt mondja, hogy 45 százalékban, és ez valóban egy horribilis és felháborító arányszám, a különböző működési kiadásokra vagy bonyolítási kiadásokra mentek el ezek a pénzek, akkor azt várhattuk volna, hogy visszaigénylik ezeket a pénzeket, büntetőeljárásokat indítanak, vagy legalábbis bármilyen módon a nyilvánosság tájékoztatásával, és ez a legminimálisabb dolog, elmondják azt, hogy a szocialisták pontosan hol és milyen bűnököt követtek el. De természetesen a büntetőeljárások megindítása lett volna az, amit a szavazók elvárta tőlük.

Persze, láttuk a 4-es metró építését, ami többszöröseire duzzadt olyan ígérekkel és olyan vágyakkal, amiket nem lehet teljesíteni. Itt akár a dugódíjra is lehet gondolni, vagy akár az M6-os autópálya csodálatos alagútjaira, ahol csak az a gond, hogy rá kellett hordani, kis túlzással a földet, többször beszakadt az építés alatt is, mert egy dombos területen alagutat nehéz fúrni; persze, nagyon jól jövedelmező

üzletág. Megoldották ezeket is, a felelősöket itt sem láttuk. Önmagában, amit elmondott miniszter úr, hogy ezek nem ingyenpénzek, amit kap a magyar gazdaság, ezzel is egyetértünk, de önök mégis úgy tesznek, amikor ezeknek a pénzeknek a kiosztásáról beszélnek, hogy tulajdonképpen mindegy, mire, csak ezeket a pénzeket le lehessen hívni.

Sokszor elfelejtik azt is, hogy elindultak a kifizetések. Igen, Magyarország elkezdte kifizetni ezeket a pénzeket, de azt nem látjuk, hogy az EU-tól párhuzamosan a lehívás is megindulna. Persze lehet, hogy azóta változások álltak be ebben, de azért önök sem mindig biztosak abban, hogy ezeket le is lehet hívni. Tehát ha megelőzzük ezeket a kifizetéseket, az EU-t megelőzve kezd a magyar kormány kifizetésekbe, akkor nagy koppanás lehet a vége.

Aztán az intézményrendszer 2010 után, azt kell lássuk, hogy még áttekinthetlenebb lett. Kétévente átalakították az egész rendszert. Legalább az NFÜ korábban adatbázisba rendezve megjelenítette, hogy ezek a pénzek mire mennek el, kik voltak a haszonélvezői, kik voltak a nyertesek. Azóta már ezeket a negyedéves jelentéseket sem láthatjuk az interneten, tehát tulajdonképpen, aki ellenőrizni szeretné ezeknek a pénzeknek az elköltését, az majdnem hogy olyan helyzetbe kerül, hogy a kormányzat sikerpropagandájára van utalva, hogy azt elhiszi vagy nem; illetve a saját személyes tapasztalataira, mert egy jól kereshető, áttekinthető táblázatot nem lát, csak a számláló pörög, hogy mennyi meg mennyi pénzt költöttünk.

De a másik kérdés, hogy mire költöttük ezeket a pénzeket. Olyan célokra költöttük-e ezeket a pénzeket, amelyek Magyarországot élhetőbb helyé teszik, amelyek Magyarországot előre mozdítják? Sajnos, nem ez történt. És bár azok az ígérek, amiket a kormány elmondott, és bizonyos esetekben megpróbált átalakítani a következő, 2020-ig tartó pénzügyi ciklusra, az európai uniós pénzek lehívását, ezeket lehet ígéretesnek mondani a korábbihoz képest, de a célokat még mindig nem látjuk, hogy ezek a célok ezekkel elérhetőek lennének. Jó lett volna, ha egy konszenzuson alapuló fejlesztési terv, fejlesztési célok kerülnek lefektetésre, amelyek akár kormányokon átívelően biztosítják azt, hogy legalább abban a keretben, amiben ez történik, az Országgyűlés vagy legalább az Országgyűlés pártjainak valamiféle konszenzusa kimutatható.

És azt is el kell mondanom, államtitkár úr, illetve miniszter úr, államtitkár uraknak is mondhatom, hogy az, hogy a jelenlegi, a mostani költségvetésben is közel 320 milliárd forintot fizettünk ki arra mindannyiunk adójából, ez több mint 30 ezer forint fenjénként, hogy befizessük az Európai Unió költségvetésébe, persze, van ebben brit korrekció is 22 milliárd forint, ez az összeg mindannyiunk pénzéből kerül ki és kerül átutalásra. Viszont azok a pénzek, amelyeket önök európai uniós pénzekként úgy állítanak be, hogy csak a lehívás a fontos, ezek egy szűk érdekkör számára, egy szűk érdekkör zsebébe vándorolnak.

rolnak. Azt is el kell mondjam, beszélhetünk itt arról, hogy 1100, 1200 milliárd forint jön be évente az EU-ból. De ha megnézzük azt, hogy eleve, még ha sikerülne is mindet lehívni, ami sok esetben utólag derül ki, akkor nézzék meg, hogy az a 20-30 százalékos korrupciós felár, amivel a rendszer működik, és akkor nagyon-nagyon optimista voltam megint, sajnos látva a valódi mindennapok tapasztalatait, ezt nyilván le kell vonni ezekből az összegekből. Akkor még nem beszéltünk arról, hogy mire költik el ezeket a pénzeket, valóban hasznos-e a cél, és sok esetben azt láthattuk, hogy offshore cégeknek adták ezeket a pénzeket. Erről majd képviselőtársaim részletesebben fognak beszélni. Tehát sok esetben történt meg az, hogy újonnan alakult cégek vagy offshore cégek kaptak milliárdokat, és úgy tűnik, hogy ehhez önmaguk csak annyi hozzáfűzínivalójuk volt, hogy ez ki ne derüljön a nyilvánosság számára. Egyébként ezzel önmaguknak semmi bajuk nem volt.

(16.10)

Ha tehát mérlegre tesszük az egész EU-s költségvetést és az uniós pénzek elköltését, akkor azt kell mondjam, hogy ha évente azt a közel 320 milliárd forintot okosan elköltenénk, lehet, hogy előrébb jutnánk, mint azzal az 1100 milliárddal, amit ilyen korrupcióval terhelt módon a haveroknak kiosztanak.

Úgyhogy ezek a fő problémák, és ezt fogják is képviselőtársaim részletesebben kifejteni. Azt hiszem, hogy a szép célok megfogalmazásra kerültek, az eredmények még váratnak magukra. Köszönöm. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Megadom a szót Schmuck Erzsébet képviselő asszonynak, Lehet Más a Politika.

SCHMUCK ERZSÉBET, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Bár ez a mai nap vitanap, gondolom, azért még kérdést fel lehet tenni. Lázár miniszter úr beszéde inspirált arra, hogy két kérdést feltegyek. Az egyik: most már miniszter úr másodszor mondta itt az Országgyűlésben, hogy nettó befizetők vagyunk, viszont a számokban azt mondta, hogy 9223 milliárd forintot kaptunk, ezzel szemben befizettünk 3000 milliárd forintot. Tehát ha a kettőt kivonom, akkor az úgy tűnik, hogy háromszor - *(Közbeszólásra:)* de, ezt mondta a miniszter úr -, háromszor annyit kapunk, mint amennyit befizettünk.

A másik kérdésem az, szintén kitért a miniszter úr arra, milyen fontos lenne, hogy az Országgyűlés időről időre kapjon tájékoztatást az európai uniós pénzek felhasználásáról, a tapasztalatokról, s a többi, s a többi. Másfél hónappal ezelőtt benyújtottam egy törvényjavaslatot, aminek pont ez lett volna a lényege, hogy évente egyszer az európai uniós pénzekért felelős miniszter adjon tájékoztatást az Országgyűlésnek, de a kormánytöbbség mindenféle indoklás

nélkül ezt elutasította. Lehet, ha a miniszter úrral közösen adjuk be ezt a törvényjavaslatot, akkor sikeresen átment volna, de majd talán a jövőben.

És akkor most rátérnék arra, hogy az LMP hogyan látja az európai uniós támogatások felhasználását a 2007-2013-as időszakban. Tisztában vagyunk azzal, hogy a hatások megítélése nehéz, de a rendelkezésre álló információk alapján néhány súlyos megállapítást meg tudunk fogalmazni az egyes fő célok tekintetében, olyanokat, amelyeket úgy gondolunk, hogy a jövő szempontjából meg kell fontolni.

Kezdem azzal, hogy a fejlesztési források gazdasági növekedésre kifejtett hatása függ attól, hogy a hatások egyszeriek vagy tartósak. A vizsgált programozási időszak túl súlyos volt az egyszeri hatások tekintetében és kritizálható a tartósságot illetően.

Ugyan minden fejlesztés indokolható valamilyen módon, ám nagyon sok az olyan típusú fejlesztés, mint a járdák, csatornák, épületfelújítások, sőt számos környezetvédelminek nevezett fejlesztés is csupán a létesítés idején járult hozzá a gazdaság növekedéséhez, ráadásul a fenntartáshoz szükséges költségeken keresztül negatívan hat vissza a társadalomra. Hasonlóan kétséges a közvetlen gazdaságfejlesztésre szánt források hasznosulása. Annyi bizonyos, hogy fenntarthatósági szempontból a támogatások semmit nem lendítettek a gazdaságon, nem kezdtek el kialakulni olyan struktúrák, amelyek a mai súlyos problémák újratermelését meggátolnák.

Folytatom azzal, hogy az egész ciklusban a két legfőbb cél közül az egyik a foglalkoztatás növelése volt, de a rendelkezésre álló információk alapján a beruházási támogatások nemzetgazdasági foglalkoztatásnövelő hatása nem bizonyított. A valószínű hatása a támogatásoknak az volt, hogy a támogatott, sikeresebb vállalkozásoknál kialakuló kínálatnövekedés a versenytárs vállalatok háttérbe szorítását, foglalkoztatóképességük csökkenését okozták.

Talán ennél is súlyosabb, hogy a fejlesztési források nagy része nem is a magyar kis- és középvállalkozásoknál landolt. Egy friss kutatás szerint a magyar támogatások kétharmada külföldi multicégekhez került. Ez az egyik legmagasabb arány az egész Európai Unión belül. Ez szinte mindent elmond. Minden korábbi kormánynál nagyobb lelkesedéssel szolgálták ki a külföldi multinacionális cégek érdekeit.

A fejlesztési források társadalmi megítélésének másik fő szempontja, hogy a fejlesztési források milyen mértékben terülnek szét a társadalomban, kiknek a javát szolgálják. Noha a fejlesztéspolitika célja a társadalmi egyenlőtlenségek leküzdése, a társadalmi kohézió megteremtése az emberek, térségek, régiók vonatkozásában, a tapasztalatok szerint az adófizetők befizetéseiből származó közpénzek végső soron egy szűk, többnyire tehetős kört kedvezményeznek. Ennek egyik oka, hogy az elmaradott térségeknek megítélt támogatások túlságosan infrastruktúra-központúak, az önkormányzatokat teszik a fejlesztések kulcsszereplőivé, nem pedig a fenntartható

gazdasági struktúrák kialakítását és az ahhoz elengedhetetlen vállalkozói szférát. A támogatások és fejlesztések nem jutnak el a társadalmi probléma által leginkább sújtott térségekbe.

Egy másik oka a végső kedvezményezett kör abszorpciós képességeinek különbségei. Az abszorpciós képességek, a források felszívásának képessége nyilvánvalóan azoknál nagy, akik jelentős fejlesztési potenciállal rendelkeznek, azaz külön források nélkül is fejleszteniük. Mégis ők viszik el a források nagy részét.

A leszakadt területek fejlesztési potenciálja alacsony, így ide minden ellenkező szándék ellenére arányaiban kevés fejlesztési forrás érkezik, ami pedig megvalósul, nincs jelentős hatással a helyi gazdaságra. A helyzetet súlyosbítja, amikor gyorsan akarják kihelyezni a forrásokat, mert akkor eleve a nagyobb abszorpciós képességű vállalkozások és térségek kerülnek előnybe.

Harmadik oka a fejlesztési források hatástalanságának - és erről sem feledkezhetünk el - a korrupció. Az EU-s forrásokat érintő korrupcióról órákat lehetne beszélni. Nagyon röviden összefoglalva: ahol ennyi pénz jelenik meg, magasra emelkedik a korrupciós kockázat. Ez már a ciklus elejétől nyilvánvaló volt. A ciklus végére azonban, úgy tűnik, hogy az egekbe kúszott. Elég csak Ács Rezső, a jelenlegi szekszárdi polgármester szavait idézni: a pályázati rendszer ma így működik Magyarországon: lejön, és azt mondja, hogy én kompletten megcsinálom neked, megnyerem neked, de én hozok mindent. És ha nem, akkor megyek egy várossal odébb. Mert van egy kvótám, amit én eloszthatok, és ha nem, akkor megyek egy várossal odébb. Zárt ajtók mögött ez van.

Lehet sorolni napestig a korrupciós eseteket, Farkas Flóriántól az Öveges-programon át a LED-es utcavilágításokig, és hozzá lehet tenni Láncki András hírhedt szavait: amit korrupciónak neveznek, az gyakorlatilag a Fidesz legfőbb politikája. A ciklus közben csak annyi változott, hogy a korábban szét-szórta korrupciót központosították.

A korrupció következménye ugyanis nemcsak az, hogy valaki zsebre teszi és hazaviszi, hanem az is, hogy nem azok kapják a támogatásokat, akik azt hatékonyan fel tudnák használni. Így nem a hosszú távon életképes vállalkozások tízezrei fejlődnek ki, hanem néhány tucat életképtelen, tűzközeli cég hízik meg, akik valós piaci körülmények között nagyon gyorsan elvéreznek.

Az LMP számára kiemelt fontosságú, hogy milyen környezeti hatásai voltak a fejlesztéseknek. Úgy látjuk, hogy a fejlesztéspolitika legnagyobb adóssága az előző ciklusban is a környezeti problémák elhanyagolása volt. A fejlesztéspolitika általában a már meglévő környezeti problémák megoldására szán forrásokat ahelyett, hogy biztosítaná, hogy az új fejlesztések ne járuljanak hozzá a környezeti terhek növeléséhez. Ezt elvileg biztosítanak a programozási időszakban kötelezően készítenő környezeti vizsgálatok vagy az egyes projektek esetében a környezeti

szempontok megkövetelése, de ezen intézmények formális követelményként működnek csupán. S mint azt már korábban említettük, a környezetinek nevezett beruházások túlnyomó többsége valójában csak betonozás volt.

Összefoglalóan a fejlesztési ciklusról a következőket mondhatjuk el.

1. A fejlesztések egy szűk társadalmi réteg hasznát szolgálják, nem terülnek szét a társadalomban. A fejlesztések nem ott hatnak, ahol szükség lenne rájuk, például a vidéki perifériákon.

2. A támogatások sok esetben terheket hagynak a jövőre. A fejlesztések eredményeit közpénzekből kell fenntartani, bizonyos infrastruktúrák - például a közúthálózat - növelik a környezeti terheket, a negatív externáliákat pedig a társadalom egészének kell megfizetnie. A hátrányos helyzetű települések infrastrukturális fejlesztései növelik a helyi lakosságra jutó költségeket, és a fajlagos költségek pedig csak tovább nőnek, ha a települések lakóinak létszáma csökken.

3. A támogatások sok esetben nem növelik a gazdasági versenyképességet, éppen csökkentik, mivel a támogatások ingyenpénzként és nem kitermelendő költségként jelennek meg a megtérülési számításoknál.

(16.20)

4. A fejlesztéspolitika folyamatosan feléli a környezeti javakat, mert a fejlesztések összege nemhogy csökkentené a környezeti terheket, hanem növeli. Az előző fejlesztési ciklusban nőtt a zöldterületek igénybevétele, amely csökkentette az ökoszisztéma-szolgáltatásokat és a biológiai sokféleséget, továbbá a fejlesztések növelték a természeti erőforrások felhasználását is. A kifejezetten környezetvédelminek nevezhető projektek, mint például a szennyvíztisztítás, hulladékgazdálkodás s a többi pedig környezeti ártalmas terhelések árán valósultak meg. A káros kibocsátásokat erőforrás-felhasználással kompenzálták, amely máshol jelent káros környezeti kibocsátásokat.

5. A különböző projektek társadalmi, környezeti eredményeinek követése gyenge lábakon áll.

6. Számos fejlesztési projekt túltervezett. A támogatások növelése érdekében felesleges, környezeti szempontból ártalmas, társadalmilag indokolatlan elemeket tartalmaz, amelyek a legtöbb esetben az önrész kitermelhetőségét vagy a kivitelező hasznát szolgálják csupán.

7. A kapható támogatási összegnek való megfelelés miatt más esetekben viszont a projektek alultervezettek, a kapott támogatásból csak gyenge minőségben kivitelezhető, a fejlesztés tartóssága megkérdőjelezhető.

8. A pályázati kiírások dömpingszerűen jelennek meg. Egyszerre terhelik le a pályázatiírói, tervezői, majd a kivitelezői kapacitásokat is. A csúcsidezőszakok után pedig sanyarú időszakok következnek, amíg áttérünk a következő támogatási ciklusra.

9. A pályázati bürokrácia, a pályázatírói tolvajnyelv, az eljárási rend ismerete, a pénzügyi lebonyolítás által támasztott nehézségek lehetetlenné teszik, hogy a kis szereplők, többnyire a leginkább rászorulóknak érdemben részesülhessenek a támogatásokból, az a tehetősek kiváltsága marad, akik képesek ezeket a többnyire magas költségű, de sokszor alacsony színvonalú szolgáltatásokat megfizetni.

10. A pályázatokhoz kötődő adminisztrációs elvárások állandóan változnak. Nincs kiszámíthatóság, amely megnehezíti a pályázók életét.

Végül pedig, a fejlesztésekhez kötődő támogatási rendszer legnagyobb hibája az erkölcsi rombolás, amelyet a társadalomban azáltal fejt ki, hogy mindenki tud egy jó történetet arról, hogy ki milyen ismeretség, rokonság, kenőpénz árán jutott hozzá közpénzekhez. Valljuk be, hogy ez akkor is káros lenne, ha egyetlen történet sem lenne igaz.

Összefoglalva, az uniós források felhasználását összességében joggal nevezhetjük minden szempontból kudarcnak. A pénzeket egyrészt rossz célokra rosszul használták fel, nem sikerült belőle egy életképes magyar kis- és középvállalkozói szektort létrehozni, nem történt meg a leszakadt régiók és társadalmi csoportok felzárkóztatása, másrészt az uniós források egy jelentős részét egyszerűen ellopták. Ez a két probléma pedig szorosan összefügg, a kormány ugyanis az első pillanattól kezdve nem a társadalmilag hasznos és fontos projekteket preferálta, hanem azokat, amelyekből könnyen lehet kitalicskázni az uniós forrásokat.

A fejlesztési források felhasználását vizsgálva újra bebizonyosodik az a tény, hogy a kormányzás mára csupán fedőtevékenység a gazdasági hátország kiszolgálásához és a korrupcióhoz. A kormány persze leváltható, de olyan lehetőséget vélhetően sokáig nem kap az ország újra, mint amit az uniós források jelentettek. A tény tehát az, hogy a fejlesztési források elpazarlásával a Fidesz nemcsak a jelenünket, hanem a jövőnket is felélte. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az MSZP és a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Most az elsőként jelentkezett független képviselőt illeti a szó. Megadom a szót Szabó Szabolcs képviselő úrnak.

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm a szót, elnök úr. Ha megengedik, akkor én most felteszem a szakértői sapkát, egyrészt én terület- és településfejlesztő vagyok, másrészt az én pártom egyébként sem létezett néhány évvel ezelőttig, ergo ránk biztos nem lehet elsütni, hogy mi bármilyen szinten, akár tervezési szinten, akár lopási szinten részt vetünk ennek az egész folyamatnak a kialakításában.

Másrészt az a helyzet, hogy itt elhangzott az, hogy természetesen úgy gondolják a kormánypárti képviselők, hogy az előző kormány úgymint rosszul csinált, ezért a maguk képére szabták ezt a tervezési ciklust, ergo ha szakmai véleményt mondanak, akkor remélem, úgy veszik, hogy tényleg a kor-

mány tevékenységét célzó szakmai kritikát próbálok mondani.

Egyrészt szerintem, amikor az adott tervezési ciklus sikerét vagy a nem sikerességét meg akarjuk ítélni, akkor nem abból kell kiindulni, hogy mennyi pénzt költöttünk el, mert az önmagában semmiféleképpen nem siker. A sikeresség szerintem két kérdés mentén fogható meg. Az első kérdés, felzárkózott-e Magyarország a nyugat-európai országokhoz vagy akár csak az uniós átlaghoz. A második kérdés pedig az, hogy a területi egyenlőtlenségeket sikerült-e mérsékelni. Nagyjából, azt gondolom, ez a két legfontosabb kérdés.

Ha az első kérdést megnézzük, akkor azt lehet mondani, hogy nem sikerült felzárkózni nemcsak a nyugat-európai országokhoz, hanem az Európai Unió átlagához sem. Sőt, ha megnézzük azt, hogy 2004-től, mondjuk, az uniós csatlakozástól kezdve napjainkig hogyan alakult az egy főre jutó magyar GDP és az hogyan alakult a mi térségünkben, akkor azt lehet mondani, hogy ma már nemcsak Csehország és Szlovénia előz meg minket, hanem Szlovákia is, Lengyelország utolért minket, Észtország megelőzött minket, Bulgária, Románia meg olyan ütemben közelít hozzánk, hogy valószínűleg nemsokára ők is lehagynak minket. Az biztos nem állítható, hogy ebből a rettentően nagy forrásból fel tudtunk volna zárkózni. Csak hogy mindenki számára világos legyen, ez nagyjából száz Puskás stadionnyi összeg. Tehát száz új Puskás Stadiont lehetett volna megépíteni abból az összegből, amit elköltöttünk 2004 óta. Ennek a nagyobb része a 2007-13-as időszakra vonatkozik. Ebben nagyjából 5 millió ember tudna egy időben leülni, 5-6 millió ember, ez megint csak az összehasonlítás végett lehet érdekes.

A másik kérdés pedig az, hogy a területi egyenlőtlenségeket sikerült-e bármilyen módon mérsékelni. Az a helyzet, hogy erre Harangozó képviselőtársam már utalt, hogy az Unió húsz legszegényebb régiója között ott van négy magyar. Önmagában ez már egy fontos indikátor. Persze, itt szerintem sokkal fontosabb szempont az, hogy az országon belüli egyenlőtlenségeket sikerült-e vajon mérsékelni, tehát sikerült-e, mondjuk, azt elérni, hogy Budapest vagy tágabban a közép-magyarországi régió és a délnyugati régió közeledett-e egymáshoz, mondjuk, az egy főre jutó GDP-t tekintve, az a legegyszerűbb, fejlettséget mutató indikátor. Az a helyzet, hogy erre azt a választ lehet adni, hogy nem sikerült semmiféleképpen közelíteni ezeket a régiókat.

Semmi mást nem lehet ebből tanulságként levonni, mint hogy a területfejlesztés és a területfejlesztési szemlélet csődjét látjuk ebben az egész folyamatban. A félreértések elkerülése végett ez nem a területfejlesztési szakembereknek, nem az én kollégáimnak a csődje, hanem egyszerűen annak a csődje, hogy a politikusok nem voltak hajlandók hallgatni ezeket a szakembereket. Nagyon alapos és pontos kutatások születtek, pontos adataink vannak. Pontosan meg tudjuk mondani azt, hogy hogyan és miként kellene beavatkozni, hogy egyáltalán javítsunk azon a helyzeten, hogy Magyarországon olyan bődületes

nagy területi egyenlőtlenségek vannak, hogy néha úgy érzi az ember, mintha egy másik országba lépne át. A szakmán belül mi ezt a Balassagyarmat-Békéscsaba-tengelyként szoktuk emlegetni, ettől keletre tényleg mintha egy másik országba lépne át az ember. Ebbe kellett volna beavatkozni olyan szemlélettel, hogy közelíteni tudjuk ezeket a térségeket, és ez nem sikerült, ezt be kell vallani. Ez egyébként minden eddigi kormányzat hibája, és nem is csak az önkormányzatoké, hogy így most államtitkár úrnak mondjam.

Ami a legérdekesebb, hogy nem tanultak belőle, mert legalább minimális elemei, mondjuk, még az előzőben voltak ennek a területfejlesztési szemléletnek, nem nagy, nagyjából a két Puskás stadionnyi összegnek megfelelő LHH-program, amikor 1 millió ember lakóhelyét célozták meg azzal, hogy legalább dedikált forrásokkal fejlesztik. Na, azt is sikerült voltaképpen leállítani, és semmiféle ilyen szemléletet a mostani 2014-20-as ciklusban nem sikerült beilleszteni.

Röviden, mivel ennyi időm volt, én csak erre hívtam volna fel a figyelmet, lassan ugyanis indul az új ciklus letárgyalása. Azt javasolnám, hogy ezt a földrajzi célzást vegyék majd be a prioritások közé. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiból.)*

(16.30)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Most megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak, aki soron kívül kérte a megszólalás lehetőségét. Öné a szó, államtitkár úr.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen a szólás lehetőségét. A vezérszónoki felszólalásokat követően fontosnak tartottam, hogy a kormány nevében reagáljak az elhangzottakra. Méghozzá azért, mert egy parlamenti vitanap elméletileg megadná annak a lehetőségét, hogy valóban érdemi párbeszédet folytassunk egymással azokról a stratégiai kérdésekről, amelyek Magyarország jövőjét meghatározzák, de azt látom, hogy hiába mond el a kormány bármit, az zárt fülekre talál, és annak ellenére, hogy egyes esetekben még némi párhuzam is felfedezhető volt az ellenzék kritikái és a miniszter úr által elmondottak között, úgy hívták le azokat a kommunikációs paneleket, mintha ezért kapnák a fizetésüket. *(Közbeszólások az MSZP soraiból.)*

Ezért engedjék meg, hogy néhány pontosítást megtegyek! Először is Harangozó képviselő úr szavait szeretném visszaidézni, illetve abban rámutatni néhány ellentmondásra, aki felrója azt a kormányzatnak, hogy az Európai Unió hét fejlesztéspolitikai régiójából Magyarország ma jelen pillanatban hogy áll. De, képviselő úr, ezeket a kérdéseket akkor kellett volna feltenni, amikor önök 2010 kormányváltását megelőzően nem csináltak mást, mint a kenőpénzekért vagy adott esetben tudatlanságból nem csináltak mást, csak fejlesztéspolitikai döntéseket hoztak. Amire a kormány átvette a fejlesztési terület

felügyeletét, addigra a magyar fejlesztési források 70 százaléka le volt kötve. *(Harangozó Gábor István közbeszól.)* Olyan projektekre volt lekötve ez a fejlesztésforrás-mennyiség, amelynek a megvalósíthatósága, a pénzügyi háttere, egyedül a rentabilitása nem állt meg a saját lábán.

Képviselő úr keveri a szezont a fazonnal, hiszen amikor például az energetikai pályázatokról beszél és arról a kérdésről, hogy Magyarország Kormánya a lakóingatlanok tekintetében hozott egy megszigorító döntést, az nem a 2007-13-as időszakra vonatkozik, hanem a '14-20-as időszakra vonatkozik. Hiszen képviselő úrnak tudnia kellene azt, hogy a magán-célú ingatlanok hasznosítása nem volt finanszírozható és most sem finanszírozható különböző energetikai beruházások tekintetében. *(Harangozó Gábor István: Nem igaz!)* Azt szeretném mindenképpen javasolni, hogy a vita további részében, hiszen mindenkinek jócskán áll még rendelkezésre időkeret, valóban érdemi vitát folytassunk egymással, mert a kommunikációs panelek lehívása ebben a tekintetben szerintem semmiképpen sem célravezető.

A Jobbik által felhozott érvek tekintetében engedjék meg, hogy tisztába tegyek egy pár dolgot. Egyrészt a számokat, mert látom, hogy itt hatalmas félreértés van abban a tekintetben, hogy most hogy állunk a teljes keretösszeg, a lekötött összegek, a kifizetett összegek, a vitás tételek között. Magyarországnak összesen az árfolyamnyereséggel együtt 8600 milliárd forintnyi fejlesztési forrás lehívására nyílt lehetősége. 8200 milliárd forint volt az eredeti keret, és az árfolyamnyereségből keletkezett további 400 milliárd forint, tehát így összesen 8600 milliárd forintról beszélünk.

Annak érdekében, hogy elkerüljük a forrásvesztést, kötött a kormány támogatási szerződést mintegy 9500 milliárd forintra. Elnézést, hogy nem pontosan milliárdban határozom meg, nagyságrendileg, csak hogy tudjunk itt vitatkozni egymással. Ami kifizetésre került, tehát az a keretösszeg, amit mi kifizettünk a pályázóknak, önkormányzatoknak, civil szervezeteknek, cégeknek, az 9223 milliárd forint, ami az Uniótól kapott keretösszeghez képest 600 milliárd forinttal túl van ezen a határon. Az, hogy Magyarország valóban száz százalékban le tudja hívni az Európai Uniótól járó kereteket, annak köszönhető, hogy egy nagyjából 150-200 milliárdos vitatott tételhez képest van 600 milliárd forintnyi túlvállalásunk. Tehát ha a viták a lehető legrosszabb forgatókönyv szerint jönnének be, ami értem, hogy az önkormányzatok érdeke, de az országnak semmiképpen sem érdeke, akkor is a kormánynak másik 400 milliárd forint, a magyar költségvetésből finanszírozott lehetősége van arra, hogy olyan számlákat számoljon el a Bizottságnak, amit az Európai Bizottság kifizet, és ezáltal Magyarországnak minden pénz megérkezik vagy megérkezhet.

Azok a kritikák, amelyek megfogalmazódtak, azok voltak azok a kritikák, amelyek odavezettek, hogy 2012-ben, amikor a kormánynak az intézményrendszerhez valóban volt hozzájárulási lehetősége, '14-ben, amikor megszüntettük a Nemzeti Fejlesztési

Ügynökséget, valóban olyan irányokba léptünk el, ami egy alapvetően koncepciótlan, a fejlesztési forrásokat szétaprózó fejlesztéspolitika helyett valóban azt támogatta, hogy Magyarországon a gazdasági növekedésre, a munkahelyteremtésre és a gazdasági növekedésre alapozva egy új fejlesztéspolitika jöjjön létre, ami lényegében 2020 után függetlenné teheti a magyar fejlesztéspolitikát az európai uniós vagy a külső forrásoktól. Hogy alakulnak ezek a számok? Képviselő asszony, ön azt kérdezte, hogy a nettó befizetői helyzet hogyan áll össze. Az a két szám, az a két viszonyszám, ami alapján meghatározzák egy országnak a közbeszéd szintjén a nettó befizetői vagy haszonélvezői státuszát, az alapvetően abból táplálkozik, hogy mennyi pénzt kell tagdíjként befizetni az Európai Unióba és mennyi fejlesztési forrást hívhat le. Ennek az egyenlege valóban pozitív abban a tekintetben, hogy nagyjából 3000 milliárd forint a befizetési tagdíjunk, és 8600 milliárd forint a kivett vagy a lehívható pénzek aránya, és eszerint mintegy 5600 milliárd forintos pluszban vagyunk.

Azonban ezekben a tételekben senki nem számszerűsíti azt, hogy mely adóbevételektől vagy vámbevételektől esett el az ország annak köszönhetően, hogy olyan tőkeerős és technológiailag erős vállalkozások érkeztek az Európai Unió nyugati tagállamaiból szolgáltatóként vagy termelőként Magyarországra, akik azt megelőzően a magyar vállalkozásokkal szemben csak bizonyos védővámok kifizetését követően juthattak be a magyar piacra. Vagy azt sem számszerűsíti senki, hogy a szabad tőkeáramlásnak köszönhetően hány ezer milliárd forint forrást vittek ki ugyanezek a cégek az országból, és ha ezt a számot hozzáadjuk ahhoz a tételhez, amit Magyarország befizet az Európai Unió kasszájába hét év alatt, akkor jócskán a felett az összeg felett vagyunk, mint amit támogatási jogcímen le tudunk hívni. *(Varju László közbeszól.)*

A negyedéves jelentések tekintetében a kormány nyitottságot mutat arra, hogy egy ilyen rendszer következzen be, tehát azt kérjük, hogy nyújtsák be még egyszer, adott esetben Lázár miniszter úrral közösen ezt a nyilatkozatot, és abszolút partnerséget szeretnénk abban a tekintetben ígérni, hogy statisztikai adatokkal alátámasztott anyagokat kapjanak meg az Országgyűlés képviselői hétről hétre vagy adott esetben minden ülészakot megelőzően.

Egy alapvetően fontos kérdés azonban, hogy mi a fejlesztéspolitika célja. A fejlesztéspolitikának az a célja, hogy az így felhasználható forrásokat lényegében normatív alapon szétosszuk az összes állampolgár között, vagy olyan beruházásokat finanszírozzunk, amely beruházások hosszú távon hozzájárulnak ahhoz, hogy a magyar gazdaság fejlődhessen, ezáltal több közforrás álljon rendelkezésre, ami egy-egy térség felzárkóztatását szolgálja. Mi pont azt mondjuk, hogy az utóbbira van szükség, egy fókuszált fejlesztéspolitikára, ami lehetővé teszi azt, hogy a magyar gazdaság lényegében a saját talpára álljon. Az, hogy a 2017-es költségvetésben több mint 1000 milliárd forint fejlesztési forrás áll rendelkezésre a magyarországi gazdaság fejlesztéséhez az európai

uniós forrásokon kívül, az egy olyan lehetőség, ami a 2008-as válság óta nem volt Magyarországon, és ami azt mutatja, hogy a magyar gazdaság szerkezete valóban jó pályára állt az elmúlt időszakban. *(Varju László: Ez volt az első kommunikációs panel. Mehetünk tovább.)*

Bocsánat, próbálok itt minden felvetett kérdésen végigmenni. Szabó képviselő úr, nehezen tudok eligazodni pártbéli viszonyai közepette, hiszen pártja olyan gyorsan szaporodik, mint az amóbák *(Derűltség a kormánypártok soraiban. - Szabó Szabolcs közbeszól.)*, ezért nehéz hozzákötni ahhoz, hogy volt-e politikai felelősségük vagy nem a 2010-et megelőző időszakban. Bajnai Gordonnak mindenképpen volt; annak a Bajnai Gordonnak, aki az NFÜ megalakításában, a 2007-es megállapodásokban szervesen bekapcsolódott a fejlesztéspolitikai rendszer működtetésébe, és akinek az emberei majd a 2007-es megállapodásokat követően kiléptek a piacra, és számtalan csatornán keresztül vámtolták meg a fejlesztéspolitikai forrásokat. *(Varju László: Amoda kell nézni, államtitkár úr!)* Képviselő úrnak sem kell nagyon hangoskodnia, hiszen pártbéli vezetőjének a felesége még ma is lényegében ezekből a pénzekből él az Altuson keresztül. Nyugodtan jelentsenek fel engem is, majd ezt a bíróságon is meg tudjuk vitatni.

Azt szeretném mindenképpen azonban leszögezni, hogy azok a kritikák, amelyeket önök megfogalmaznak a 2007-13-as időszakra, voltak pont azok a kritikák, amiért a kormány 2010-ben és '13-ban is hitet tett amellest, hogy új fejlesztéspolitikai rendszerre van szükség. Tehát összességében annyit lehet elmondani a vezérszónoki felszólalásokról, hogy önök vagy ebben a rendelkezésükre álló, egyenként 15 percben nem mondtak igazat vagy az azt megelőző években, amikor ennek pontosan az ellenkezőjét állították. Köszönöm szépen. *(Taps a kormány-pártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Előttem a képernyőn 26 képviselő névsora, előre bejelentett felszólaló, és ott a kijelzőn pedig a frakciók, illetve a független képviselők lehetősége a felszólalásra. Először kétperces felszólalásra kerül sor. Megadom a szót Harangozó Gábor képviselő úrnak.

HARANGOZÓ GÁBOR ISTVÁN (MSZP): Államtitkár úr, az igazmondásról annyit, hogy egy 2009-es rendelet alapján, aminek egyébként egy európai parlamenti előzménye volt, én voltam a jelentéstevője az Európai Parlamentben, úgyhogy higgye el, hogy tudok róla, lehetett 2010-től átcsoportosítani Magyarországnak mintegy 500 milliárd forintot lakóépületek energetikai korszerűsítésére, önök nem éltek vele. Ennyit az igazmondásról. Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiban.)*

(16.40)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Sallai Benedek képviselő úr nincs a teremben. *(Sallai R. Benedek a*

szakértői páholyban tartózkodik. - Közbeszólások a Fidesz soraiból: Trágyázzik! Kilépett az LMP-ből!) Akkor megadom a szót Szelényi Zsuzsanna független képviselőnek.

SZELÉNYI ZSUZSANNA (független): Én nem nyomtam gombot.

ELNÖK: Ide van írva; köszönöm szépen. Akkor Mesterházy Attila... - nincs a teremben. (Közbeszólás a Fidesz soraiból: Zárjuk be a vitát!) Két percre megadom a szót Schmuck Erzsébet képviselő asszonynak.

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm szépen. Államtitkár Úr! Csak annyit, hogy a nettó befizető az, ha valaki többet fizet be, mint amennyit kap. Hogy most egyébként mit számolunk hozzá, az egy másik kérdés, de ha például akkor úgy adnánk hozzá a multiknak adott támogatást az európai támogatásokból, hogy az mínusz, akkor már nem biztos, hogy ahogyan önök számolnak, az úgy igaz.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Megadom a szót Németh Szilárd képviselő úrnak, Fidesz.

NÉMETH SZILÁRD ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! A csepeli fejlesztésekről szeretnék beszélni önöknek, amelyeket európai uniós támogatásokkal hajtottunk végre, de előtte engedjék meg, hogy néhány gondolatban reagáljak itt az előttem hozzászólókhöz.

Én azt látom, hogy az ellenzék részéről a legnagyobb probléma az, hogy savanyú a szőlő, hogy még nem vagy már nem, vagy amikor lehetőség lett volna, akkor nem úgy, de nem ők költik ezt a pénzt, nem ők rendelkeznek a pénz fölött (Dr. Józsa István: Ki rendelkezik? Mondd már meg, ki rendelkezik?), és ez rendkívüli módon fáj. Ugyanúgy, mint az élet egyéb területén is, a hatalomból való kiszorulás, a hatalomért való küzdelem látszik ebben a mai vitában is. (Dr. Józsa István: Szereted a hatalmat?)

Különösen érdekes volt Szabó Szabolcs képviselő úr hozzászólása, aki feltette a szakértői sapkát, és szakértőként tetszelegve próbált hozzászólni ehhez a kérdéshez. Nem is egészen értettem, mit mond (Gógös Zoltán: Az nem az ő hibája!), de azért az nagyon furcsa volt, hogy a saját pártját úgy határozta meg, hogy az ő pártja aztán biztosan nem lehetett részese a 2007 és 2010 között elharácsoltság pénzének megszerzésének. Azért úgy hívják a pártjának a vezetőjét, hogy Bajnai Gordon, aki minden idők legkorruptabb kormányzásának az egyik miniszterelnöke volt, a miniszterelnöki tanácsadókat ekkoriban Szigetvári Viktorra és Juhász Péterre hívták. Szigetvári Viktorról tudjuk, hogy továbbra is kezében tartja Szabó képviselő úr pártját, és többek között ő az, aki szerelné a rezsicsökkentést teljes egészében megsemmisíteni és piaci alapúvá tenni Magyarországon többek közt, mondjuk, az ivóvíz-szolgáltatást, teljes egészében piaci alapúvá. Juhász Péterről meg azt lehet tudni, hogy most egy nagyon élelmes belvárosi

képviselőként fúr-farag mindent, de előtte azért mégiscsak a jointok meg a kábítószeres cigaretták legalizálásáért küzdött a kendermagos mozgalomban. (Gógös Zoltán: Mi köze van ennek a napirendhez, elnök úr? Úgy őszintén!) Tehát azt hiszem, a szakértői sipka nem szakértői, hanem inkább csörgősipkára sikerült.

Az elvtársak problémája is elég érdekes, tehát azok, akik az emberek érdekében úgymond felszólalnak és emberanyagról beszélnek, számomra olyanok, mint az a pedagógus, aki szervezte a sztrájkot, és gyerekanyagról szólt.

Másrésről pedig a bizottságok hiánya. Regionális fejlesztési tanácsok voltak ezek a bizottságok, ha még jól emlékszem a nevére, elnök úr. 2010-ben együtt ültünk az egyik ilyen regionális fejlesztési tanácsban, ez a közép-magyarországi volt, ahol gyakorlatilag három pogácsa megevése meg két üdítő elfogyasztása után, közben, előtt semmi mást nem tudtunk csinálni, mert az elvtársak kipucolták a kasszát ezen a területen teljes egészében, és gyakorlatilag fedőszervként, gittegyletként működött ez a bizottság. Teljesen igaz volt erre a bizottságra az az angol mondás, hogy a teve egy olyan ló, amit egy bizottság tervezett.

Nos, a 2007 és 2013 közötti pénzek elköltésében Csepel jelentős részt vállalt, és gyakorlatilag három nagy területre érkeztek Csepelen pénzek. Az egyik ilyen terület a szociális célú városrehabilitáció, amit önök folyamatosan számonkérnek, számonkértek a rezsicsökkentés kapcsán. Ekkor is mondtam, hogy három nagy lakótelep újult meg Csepelen, és itt olyan programot tudtunk az Európai Unió segítségével, több mint 4,3 milliárdos támogatásával megcsinálni, az egyik olyan pilotprogram volt, amiben egyébként semmilyen állami pénz, semmilyen kerületi, illetve semmilyen tulajdonosi pénzt nem kellett felvonultatni, hanem a teljes projektet az Európai Unió finanszírozta. Közben csak egy adatot engedjenek meg! Több mint 800 embert érintett ez a projekt, 1,6 millió forinttal emelkedtek meg a lakások árai ezen a csepeli lakótelepen, de egyébként ez mindegyik beruházásra igaz volt.

Tehát teljes egészében hazugság az, hogy azokon a területeken, ahol szegényebbek élnek, ahol akár a földrajzi, akár a társadalmi, szociális különbségek megjelennek, ott érzéketlen lett volna a kormány akkor, amikor ezeket az európai uniós pénzeket a fejlesztésekre, a bővítésekre és a komfortosabb környezet kialakítására irányozta. De ugyanígy újultak meg ebből a keretből iskolák, óvodák, óvodaiférőhely-bővítés volt, új óvoda épült Csepelen, tornatermek épültek Csepelen. Összességében erre a területre 5,1 milliárd forint érkezett, és ebből az Európai Unió, ahogy az előbb említettem, 4,3 milliárd forintot szánt.

A másik ilyen nagy terület az infrastruktúra. Igenis szükség volt infrastrukturális beruházásokra, szükség volt betonra, acélcsőre, mélyépítésre, magasépítésre, mert az egyik ilyen beruházás a Budapesti Központi Szennyvíztisztító Telep és egyéb kiegészítő létesítményeinek, a különböző átemelő-

telepeknek a fejlesztése és bővítése volt. Ennek következtében például itt Csepelen tisztítjuk a fővárosi szennyvíz több mint 60 százalékát, és így a teljes szennyvíztisztítottság a fővárosban 95 százalékosra emelkedett. 350 ezer köbméter szennyvizet tisztít meg a Budapesti Központi Szennyvíztisztító.

És ehhez kapcsolódott, igaz, jóval később, mint kapcsolódhatott volna, mert már előbb hozzá lehetett volna kapcsolni Csepel teljes csatornázottságát, amit egyébként először 1972-ben ígért meg az akkori tanács, és akkor onnantól kezdve folyamatosan elvtársi választási ígéretnek voltak; természetesen először még tanács, aztán 2010-ig pedig a Szocialista Párt ígéretei. Aztán 2013-ban megvalósult, ami 54 kilométer csatorna elhelyezését tette lehetővé, és több mint 4 ezer család csatlakozását, mégpedig oly módon, egyedülálló módon Magyarországon, hogy senkinek egyetlenegy fillér településfejlesztési vagy közműfejlesztési hozzájárulást, teljesen mindegy, hogy hívjuk, nem kellett fizetni Csepelen, tehát az emberek ingyen csatlakozhattak a csatornára.

Ez a pénz került egyébként a csepeli gerincút megépítésére is. Itt azért egy pillanatra megállnék, mert gyakorlatilag a csepeli gerincút, ha úgy tetszik, ennek a 2007-13-as időszaknak az egyik állatorvosi lova, ugyanis ezen csak picit lehetett már változtatni. Tehát a szerződéseket oly módon lehetett változtatni, hogy azokon a műszaki ostobaságokon és egyéb problémákon, pénzügyi problémákon, amelyeket 2010-ben megörököltünk, még lehetett javítani, de az egész projekten már nem. Ugyanis a csepeli gerincút megépítését az elvtársi világban összekötötték egy kis ingatlanbiznisszal, és Csepel legértékesebb belvárosi területén megy ma keresztül - ez a Teller Ede utca egyébként a mai nevén - a 2,5 kilométeres csepeli gerincút, amely aztán ennek a tervezésnek köszönhetően 7,2 milliárd forintba került összességében, majdnem 5 milliárddal támogatta ezt egyébként az Európai Unió. Ugye milyen érdekes, hogy Csepelen a gerincút kilométerenként többbe került egyébként, mint az M6-os autópálya? Tehát ezen már nem lehetett változtatni; sokkal jobb lett volna, ha az eredeti szándéknak megfelelően a gyáron keresztül, lent a Duna-parton épül ki ez az út, akkor ma már csatlakozhatott volna a Csepel-szigeti gerincúthoz és megkerülhető lett volna az összes lakott település.

Nagyon érdekes Csepelen, erre nagyon kevesen gondolnak, hogy összesen 62 kis- és közép vállalkozás kapott európai uniós támogatást. És a betonhoz csak annyit, hogy ezek a következők: munkahelyteremtésre, telephelyfejlesztésre, képzésre, integrált rendszerek bevezetésére, informatikai fejlesztésre, technológiai fejlesztésre, minőségirányítási rendszer bevezetésére, gyártósorok vásárlására és még nagyon sok minden egyéb, akár szellemi, akár know-how tekintetében is újdonságnak számító fejlesztésre ment.

(16.50)

Tehát nem igaz az, hogy itt kizárólag betonra ment az európai uniós pénz. Csepelen ez egy 5,8 milliárdos beruházást jelentett ennél a 62 kis- és

közép vállalkozásnál, amit az Európai Unió 3,2 milliárd forinttal támogatott.

Nos, én azt gondolom, hogy ezek a csepeli fejlesztések összességében 198 milliárdot tettek ki, ebből az Európai Unió 129 milliárddal járult hozzá ezekhez a fejlesztésekhez, és ezek meghozták a kedvező hatásukat mind Csepel gazdasági életére, mind pedig a lakosság komfortéretére, a lakosság gazdagodására. Úgyhogy én azt hiszem, hogy az új fejlesztési időszaknak is Csepelen bizakodva nézünk elébe, mindenféleképpen szeretnénk kapcsolódni az ipari parkok, a logisztikai fejlesztésekhez, sport- és kulturális fejlesztésekhez és a kkv-k további támogatásához. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Megadom a szót Szanyi Tibor európai parlamenti képviselő úrnak.

DR. SZANYI TIBOR európai parlamenti képviselő: Nagyon szépen köszönöm a lehetőséget. Tisztelt Elnök Úr! Amikor itt a hétvégén felcsendült az új népi rigmus, hogy „Hegyek között, völgyek között kisiklott a vonat”, akkor én már úgy éreztem eleve, hogy hétfőn nekem gyászöltönyben kell jönni, fekete öltönyt vettem föl, mert ugye, a Vasas kiejtette a Felcsútot az NB I-ből, bár pótlásként, kárpótlásként nagy örömmel tapasztaltam, hogy Seszták miniszter úr már önfeláldozó módon ki is szállt az NB I-ből, és a Felcsútnak nagy reményei vannak. Ezt azért bátorítottam elmondani, mert végül is Felcsút ma már egy kisvasúttal vigasztalódik, amely kisvasút, bár állítólag az első öt utas megvolt rajta, egy gigantikus európai uniós hozzájárulással épült, 600 millió forintot fizettek az Európai Unió másik 27 tagországának adófizetői, szemben azzal a 240 millió forinttal, amivel viszont a magyar adófizetők járultak hozzá ehhez a kisvasúthoz. Ezt csak azért hozom példának, tisztelt képviselőtársaim, hogy lássuk, mennyire értelmes dolgokra költötte el Orbán Viktor és kormánya az európai pénzeknek legalábbis ezt a szeletét.

De mindenekeelőtt szeretnék gratulálni Lázár János miniszter úrnak, aki szerintem egy nagyon arányos beszédet mondott, ez tőle egy kicsit szokatlan, ugyanis húsz perc handabandázást vegyített húsz perc hazudozással. Tehát jól osztotta be az idejét. És én úgy gondolom, elnök úr, hogy nem lenne azért mégse rossz, ha a Fidesz által ilyen nemzeti gőzben képviselt magyar nemzet, illetve az általunk képviselt magyar nép mégis megtudná, hogy mi végre vannak ezek az európai pénzek. Először is, szeretném visszautasítani, már csak a tisztesség okán is Lázár Jánosnak azon szavait, hogy ez nem is európai pénz, ez tulajdonképpen a mi pénzünk, és hogy ez nekünk innen-onnan jár. Nem, ez egy egyezményes dolog, Magyarország abban állapodott meg a csatlakozás idején a többi európai tagországgal - és nemcsak Magyarország, hanem más kelet-európai országok -, hogy közös erőfeszítéseket teszünk a fejlesztéshez, ennek a régióknak a felzárkóztatásához. Mindez azt eredményezte, elnök úr, hogy négyszer annyi pénzhez jut európai forrásokból Magyarország, mint

amennyit oda befizet. Ezen az ökölszabályon semmilyen hazudozás nem segít és nem változtat. A tisztesség okán tartottam fontosnak ezt elmondani, magyar ember, ha valakitől segítséget kap, azt illő módon megköszöni, és nem pedig letagadja.

Am az is kérdés, hogy jön-e ez a pénz. Én értem, és nagyon örülök, hogy Csepreghy államtitkár úr most már számtalan ponton korrigálta Lázár János elhangzott szavait, ugyanis ezek a pénzek az esetek igen nagy részében nem nagyon jönnek be, már csak azért se, mert 2014 óta szinte egyáltalán egy fillér se nagyon jött be Magyarországra, már csak azért is, mert annyi szabálytalanságot látnak az Európai Bizottság részéről. És hiába próbálják ezzel a torgyáni szózuhataggal, 108 százalékos teljesítéssel meg egyebekkel elkápráztatni a karzaton ülő magyar sajtót, ez összesen csak annyit jelent, hogy önök nyilvánvalóan túlvállalásokból hoznak össze ilyen eredményeket, ami persze nem baj, csak az a helyzet, hogy nem az európai pénzek 108 százaléka lett felhasználva, hanem mondjuk, a 100, plusz ezt kitoldottuk magyar forrásokból 8 százalékkal.

Na de, egy szó mint száz, én azért mindenesetre tanulságosnak tartom, kérem, államtitkár úr, majd esetleg együtt üljenek le egy olvasóköriben Lázár miniszter úrral, olvassák el szépen Lázár úr felszólalását. Ő konkrétan annyit mondott, hogy a szocialista kormányok nagyon elrontottak mindent (*Közbeszólás a Fidesz soraiból: Így van.*), önök vadul és durván, és nagyon makacsul nem változtattak semmin, hanem ugyanúgy újra meghirdették nagyjából ugyanazt, majd aztán a végén beszámolnak egy örült nagy sikerről. Ő mondta, hogy nem akartak reformálni, mert a magyar nép nem akart reformálni, és mégis milyen jó lett minden. Ehhez képest, szeretném mondani, hogy ami a legfájóbb ennek az országnak, hogy önök, ahol csak tudták, ütötték-vágták az egészségügyet, az oktatást, a TÁMOP nevű program felhasználása semmiféle 108 százalékon nem áll, 43 százalékot se ért el, államtitkár úr, 43-at se, ami azt jelenti, hogy a magyar kórházakra és a magyar oktatási intézményekre lényegében önök egy megveszekedett fillér európai pénzt nem fordítottak, mert a TÁMOP-ban benne voltak azok a pénzek is, amelyek... (*Közbeszólások a kormánypárti padosorokból.*) Hehehe, álljon meg a menet! Itt Varju képviselő úrral néztünk össze, hogy önök dicsekszenek a csepeli szennyvíztisztító átadásával, és konkrétan semmi közük nem volt hozzá - na mindegy.

A lényeg az, és ezt szeretném mondani, hogy nagy bünt követnek el, amikor Lázár úr elmondása szerint önök egy vasat se kívánnak ebben az új ciklusban fordítani sem az egészségügyre, sem az oktatásra. Én azt gondolom, hogy ezzel önök testi-lelki problémák sorába tolják a magyar emberek sokaságát, mondhatnám úgy is, hogy milliókat. Ezt a politikát a Magyar Szocialista Párt részéről határozottan visszautasítom, és szeretném elmondani, hogy amennyiben a Magyar Szocialista Párt kormányra kerül, bizony ez a két terület fogja a legnagyobb támogatást megkapni, egészségügy, oktatás, gyermekjólét. (*Móring József Attila: Ez már három!*) Az

önök betonját pedig valahová máshová fogjuk tenni. Köszönöm szépen. (*Taps az MSZP soraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A következő hozzászóló... (*Jelzésre:*) - előtt még két percre szót kért Csepreghy Nándor miniszterelnökségi államtitkár.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen a szót. Képviselő úr, úgy látszik, a május 1-je túl közel volt, csak jobb volt, amikor négynapos ünnep volt, volt ideje kipihenni magát, mielőtt felszólal a parlamentben. (*Dr. Szanyi Tibor széttárja a kezét. - Derűltég a kormánypárti padosorokban. - Moraj az MSZP soraiból.*)

De engedje meg, hogy pár dolgot megjegyezsek mindenképp! Az a szám, ami ön szerint nem érkezett meg Brüsszelből Magyarországra, az 1500 milliárd forint csak 2016-ban. Valóban, sok vitánk van az Európai Bizottsággal, de tudja, mi ennek az oka? Egyáltalán nincs több szabálytalanság, mint máshol, az, hogy önök rendszeresen jelentik fel Magyarországot (*Közbeszólás az MSZP soraiból: Ugyan már!*), szembefordulnak az országgal és az ország érdekeivel az önök politikai érdekei miatt. Lehet, hogy ez egy MSZP-elnöki kampányban megfelelő, de az országnak mindenképpen árt ez a kérdés.

A felcsúti kisvasútra kitérve: képviselő úr, azért tudott a felcsúti kisvasút megépülni (*Gógös Zoltán: Mert azt mondta a miniszterelnök!*), mert önök olyan turisztikai operatív programot fogadtak el 2007-ben, ami ezt lehetővé tette. Az, hogy az MSZP számtalan alkalommal lenézi a vidéken élő magyarokat, az az oka annak, hogy önök így szerepeltek például a 2010-es országgyűlési választáson. (*Dr. Józsa István: Menjete el vasutatni!*) És, képviselő úr, ha már szakmai színekben szeretne tündökölni, érdemes figyelmébe ajánlani, hogy mi a különbség a TÁMOP és a TIOP programok között, mert ön TÁMOP programokat említ akkor, amikor kórházberuházásokról beszél. TÁMOP programokból egyetlenegy kórház sem épült, sem az önök idejében, sem a mi időnkben, mert a TÁMOP egy humán fejlesztés, ami oktatást, képzést finanszíroz. (*Közbeszólások az MSZP soraiból.*) A TIOP az a program, ami az egészségügynek az infrastruktúra-fejlesztését fejleszti. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypártok soraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. A következő hozzászóló Földi László képviselő úr, Kereszténydemokrata Néppárt.

FÖLDI LÁSZLÓ (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Csak még egy mondat a TÁMOP-pal kapcsolatban: Pest megye 12. választókerületében 34 TÁMOP-os pályázat nyert összesen 619 354 163 forintot; ebben az egy választókerületben TÁMOP-ból.

Tisztelt Képviselőtársaim! Sok mindenről szó volt az előző felszólalásokban, én egy picit a saját választókerületemen keresztül próbálom megmutatni, hogy Pest megye 12. választókerülete az elmúlt költségveté-

si ciklusban milyen forrásokhoz jutott, és milyen módon használta azt föl. És azzal kell kezdem, hogy amikor 2004-ben uniós tagállammá váltunk, akkor nagy reményeket fűztünk ahhoz, hogy a mi térségünk, ahol azért az ipar nem volt jelentős, a mezőgazdasági feldolgozóipar gyakorlatilag megszűnt, ezek az ipari létesítmények újra megépülhetnek, olyan forrásokhoz juthatunk, ami a térség munkaerő-ellátásában nagyon fontos szerepet fog bevállalni.

(17.00)

Azonban ez nem történt meg, hiszen abban teljesen egyetértettem a miniszter úrral, amikor azt mondta, hogy az uniós források 90 százalékát gyakorlatilag nem ilyen célokra használták fel abban az időben; nem jól tervezték meg azokat a projekteket, amelyeket végül is az Unió jóváhagyott a 2007-13-as esztendőkre.

A mi térségünkben, ahol nagyon komoly hiányosság volt, például több településen a csatornázottság, az elmúlt években hála istennek ez megvalósult. Annak idején azt mondtuk, hogy a falukép megváltoztatása, a városközpontok rehabilitációja ugyan magukban szépítészeti megoldások, de hogyha erre pályázni, akkor erre pályázunk. Sokkal jobb lett volna olyan módon gondolkodni, mint ahogy a jó mesterember nem a nagy házát építi meg először, amikor elkezd a műhelyben dolgozni, hanem fejleszti a saját üzemét, és miután elért bizonyos szintet, utána lesz képes rá és lesz lehetősége arra, hogy a saját házát is olyanná tegye, amilyenné szeretné. Először a termelési rendszereket kellett volna a mi térségünkben is fejleszteni az elmúlt hétéves uniós ciklusban.

Nagyon sok minden megépült a választókerületben, a városközpont, Nagykőrös főtere csodálatos lett ebben az uniós ciklusban; a csatorna Nagykőrösön teljes egészében megvalósult, hiszen a város egyáltalán nem volt csatornázott a korábbi évtizedekben, és ez most, hála istennek, 5,5 milliárd forinttal megvalósult. Ugyanakkor azt is látnunk kell, hogy a tíz település, amely a választókerületben helyezkedik el, nagyon komoly hiteket vett fel az önrész fedezetéhez.

Amikor a magyar kormány, a magyar állam átvállalta az önkormányzati adósságokat, ebben a választókerületben majdnem 14 milliárd forintnyi adósságot vállalt át az önkormányzatoktól, és tulajdonképpen ettől a lehetőségtől kaptak levegőt az önkormányzatok. Bízom benne, hogy a következő uniós ciklusban ezt a lehetőséget úgy tudják felhasználni, hogy valóban olyan pályázatokhoz jussanak, amelyek elsősorban munkahelyteremtésre szolgálnak. Csak zárójelbe teszem, éppen ma voltunk a Külügyminisztériumban egy olyan összejevetelen, ahol magyar vállalkozás, egy ceglédi helyi vállalkozás egy 6,3 milliárdos beruházást fog megvalósítani a városban, és ehhez komoly kormányzati támogatást és segítséget is kapott.

Úgyhogy bizakodva nézünk a következő évek elé, és nagyon bízom abban, hogy Cegléd és környéke, Pest megye 12. választókerülete, amely ma a me-

gyében az egyik legsanyarúbb helyzetben lévő választókerület, illetve járás - Nagykátai járás, egy része Ceglédi járás, Nagykőrösi járás -, olyan forrásokhoz fog hozzájutni, amelyekkel a gazdaság fejlődése, új munkahelyek teremtése fog megtörténni. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a kormányzó pártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő előre bejelentett felszólaló Gyöngyösi Márton képviselő úr, Jobbik.

GYÖNGYÖSI MÁRTON (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Engedjék meg, hogy néhány új szempontot hozzak ebbe a mai vitába. Az európai uniós támogatások torzító hatásáról szeretnék megemlékezni, ami a magyar gazdasági struktúrát adott esetben negatív értelemben is befolyásolta.

Mint azt tudjuk, Magyarországon a rendszerváltás utáni időszaknak az egyik legfontosabb kérdése az európai uniós integráció volt. Ez a folyamat már '89 előtt elkezdődött a szocialista rendszer leépítésével. A hetvenes évek végén az olajárrobbanás nyomán hazánk eladósodott. 1982-ben, hét évvel a rendszerváltás előtt Magyarország már a Nemzetközi Valutaalapnak és a Világbanknak a tagjává vált. 1985-ben a csódtörvény elfogadásával Magyarországon beindult a szocialista nagyipar leépítése. Az 1987-es társasági törvénnyel pedig elkezdtek kiépülni azok a struktúrák, amelyek Magyarországon egy új birodalmi struktúra kiépítését szolgálták. Ez 1989-től beindult.

Ezt az új függési viszonyt itt, Magyarországon a rendszerváltó politikai elit naivan, bizonyos illúziókat ringatva, de azért megiscsak szolgálta; érdekelt volt a gazdasági, politikai integrációban. Ezért történhetett meg az Magyarországon, hogy az egész európai uniós integráció folyamatában egy teljesen egyoldalú propaganda folyt az európai uniós integráció előnyeiről, és ilyen értelemben sajnos, ennek köszönhetően, a társadalomban hatalmas illúziók éltek, és hatalmas ennek következtében a csalódás az európai uniós tagságot illetően.

A társadalmi vita elmaradt: az a vita, amiben átbeszéltük volna, hogy milyen Európai Uniót képzelünk el; hogyan képzeljük el a gazdasági, politikai uniót; milyen előnyöket, milyen hátrányokat képvisel ez a szerződés számunkra; és milyen áldozatokat hozunk meg, milyen célok érdekében. Egy szuverenitását nagy becsben tartó országban, mint amilyen Magyarország, ezt a vitát nem lehet megspórolni. Én ezért örültem annak, hogy Lázár János miniszter úr és az államtitkár úr is említette azt, hogy ezt a fajta európai uniós mérleget legalább most már így, több mint tíz évvel az európai uniós csatlakozást követően, illene megejteni, hiszen vannak közvetlen és közvetett hatásai az európai uniós csatlakozásunknak. A közvetlen források tekintetében mindig elmondjuk, hogy a források és a támogatások, összevetve a befizetésekkel, pozitív egyenleget mutatnak, és ilyen értelemben nagyon jó, hogy Magyarország az Európai Unió tagja, hiszen nettó pénzt hívhat le és nettó támogatásban részesül, csakhogy vannak közvetett

hatások, amelyek azért enyhén szólva árnyalják a képet.

Mit jelentett Magyarországnak az importliberalizáció, a dereguláció, az erőltetett privatizáció? Mit jelentett a korlátozott gazdasági mozgástér? Ez azt jelentette, hogy a beruházásosztönzés tekintetében és a piacvédelem tekintetében Magyarország mozgástere beszűkült. Rossz feltételekkel csatlakozott Magyarország az Európai Unióhoz, ezt sajnos be kell ismernünk. Az európai uniós csatlakozás során egy olyan új gazdasági világrendszerbe lépett be Magyarország, ahol a fejlett országokból származó tőkeberuházások egyfajta gazdasági függőséget eredményeztek, és ilyen értelemben a periféria irányából a centrumországok irányába egyfajta jövedelemátcsoportosításra került sor. Amíg Magyarországon '89-ben nem volt külfölditőke-beruházás, addig 2004-re, az európai uniós csatlakozásunk időpontjára a GDP 40-50 százalékára rúgott az úgynevezett FDI, aminek Magyarország teljes egészében ki lett szolgáltatva. A külkereskedelmi mérlegünk ennek következtében, a piacok elvesztésének a következtében teljes egészében leromlott, és Magyarország 1990-hez képest 2004-ig bezárólag évi 10 milliárd eurónyi hazai és külföldi piacot veszített el, ami a GDP-nek több mint a 10 százaléka, évente. És hogy ez bekövetkezett, azt eredményezte, hogy az itteni tőketulajdonosok jövedelemként kivitték az országból a pénzt, tőkejövedelemként kivonták ezeket a forrásokat.

Az sem megnagyító, hogy Közép-Kelet-Európa sincs más helyzetben. A fizetési mérleg hiánya egy megugró külső eladósodottságot eredményezett. Magyarország ebben a tekintetben a Világbank statisztikái alapján első helyen van. Amíg 2000-ben a GDP 60 százalékát tette ki a bruttó külső adósság, addig 2009-re a GDP 170 százalékát tette ki a bruttó külső eladósodottság. Ami mégis valójában számít, az a nettó külső adósság és a rá kifizetett kamatok és a nettó működőtőke-állományon kivitt jövedelem egyenlege, ami azt eredményezte, hogy 2004-2008 között Németországba, Nagy-Britanniába, Franciaországba 480 milliárd eurónyi jövedelem lett átcsoportosítva a perifériáról, ennyi jövedelem utalódott át a perifériáról a centrumországokba. Magyarországon pedig nettó 5 milliárd forintnyi európai uniós támogatás mellé nettó 30 milliárd forintnyi jövedelemátutalás párosult, ami azt jelenti, hogy nettó veszteség érte Magyarországot egy 1:6-os arány tekintetében ebben az időszakban.

Tehát az Európai Unióban azok a szép szavak, amelyek a demokráciáról, a felzárkóztatásról, a szolidaritásról szólnak, nem mások, mint a függőségi viszony kialakítása, egy differenciált és ellentéteken alapuló Európai Unió megvalósítása, amit mi határozottan ellenzünk. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

(17.10)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Soron kívül megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr, az ismételt szólás lehetőségét, és örülök annak, hogy kezd egy érdemi vita kialakulni arról a kérdéstről, ami a nettó haszonélvezés-nettó befizetés dilemmája körül közvonalazódik, mert olyan dolog azt mondani, hogy az egyéb járulékos költségeket nem kell figyelembe venni, mint ha egy devizahiteles családnak azt mondanánk, hogy csak a kamatterhekre meg a tőketerhekre koncentráljon, és az egyéb banki szolgáltatások díját ne kalkulálja ki, függetlenül attól, hogy neki ezt ki kell fizetnie hónapról hónapra a banknak, a mi esetünkben pedig ez az európai dimenzióban érvényesül.

Valóban igaza van Gyöngyösi képviselő úrnak, amikor felveti azt a kérdést, hogy voltak-e stratégiai hibák akkor, amikor az európai uniós csatlakozást letárgyaltuk. Mert mi történt akkor valójában? Sokkal tőkeerősebb, technológiailag sokkal fejlettebb vállalkozások jelenhettek meg a közép-kelet-európai, új európai uniós tagállamok piacon úgy, hogy az ott lévő szereplőknek az elvek szintjén, a szabályok szintjén valóban egyenlő esélyük volt versenybe szállni ezekkel a szereplőkkel, csak pont az előző két okból fakadóan - a tőkeproblémáiból fakadóan, a hitelezési problémából fakadóan és a műszaki felkészültségből fakadóan - valós versenyre nem tudtak jelentkezni.

Ebben a helyzetben visszaéltek az erőfölényükkel azok a vállalkozások, amelyek az Európai Unió bővítését is mint egy izolált piacbővítést szerették volna végigérszokolni az Európai Unióban. Hiszen ha azokat a szabályokat megnézzük, amelyek 2004-et megelőzően és 2004 után meghatározták az Unió bővítését, akkor nagyon sok kérdés tehető fel, hogy minden tagállam fel volt-e erre készülve.

Mi azt gondoljuk, hogy egy felelősen gondolkodó kormánzatnak nem kell mást csinálnia, mint amit tesz az Orbán-kormány is 2010 óta, hogy ott, ahol erre lehetősége van, és az európai uniós versenyjogi szabályokat nem sérti, igenis tegyen meg mindent azért, hogy a magyar piaci szereplők fel tudjanak zárkózni a nyugat-európai versenytársakhoz. Ugyanazt a védelemet, ugyanazt a támogatást szeretnénk megadni a hazai gazdasági szereplőknek, amit egy német autóiipari szereplő vagy építőipari szereplő megkap az osztrák, a német kormánytól, vagy amit egy francia mezőgazdasági szereplő megkap a francia kormányzattól. Ezt számonkérni a magyar kormányzaton egy nagyon erős retorikai fogással akár hazaárulásnak is lehetne nevezni.

Én azt gondolom, nem teszünk mást, mint amire felhatalmaztak bennünket az emberek, amikor ideküldtek az Országgyűlésbe: olyan gazdaságpolitikát folytatni, ami erősíti az Európai Unió közösségét, de figyelembe veszi azt, hogy a magyar kormányzatnak elsősorban a magyar vállalkozások és a magyar állampolgárok felé van elszámolási kötelezettsége. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. A következő hozzászóló Horváth István képviselő úr, Fidesz.

HORVÁTH ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Azt gondolom, ha visszatekintünk az elmúlt európai uniós ciklusra, illetve az európai uniós kifizetésekre a vidékfejlesztés szempontjából, akkor komoly hiányérzetünk lehet, és le kell vonni azokat a tanulságokat, azokat a tapasztalatokat, amelyeket az elmúlt ciklus hibájában a rendszer alkalmazott, és a következő időszakra egy olyan rendszert kell építenünk, amely figyelembe veszi az igényeket és a lehetőségeket, és valóban egy valódi vidékfejlesztésnek teszi le az alapjait, illetve biztosítja hozzá a forrásokat.

Hogy mire gondolok? Az elmúlt hét évben mik voltak talán a legnagyobb hiányosságok? Maga a közigazgatási eljárási törvény, az úgymond Ket. egy nagyon komoly merevséget okozott a rendszernél. Bizonyos támogatások esetében - mint a földalapú támogatás, ahol mondhatni azt, hogy majdnem normatív alapon mentek a kifizetések - ezt még tudta kezelni, de a beruházásokra vonatkozóan teljes egészében rugalmatlan volt, kiszámíthatatlan volt, és jellemezte az elmúlt hét évet, hogy nagyon sok projektnél visszafizetési kötelezettsége volt a kedvezményezettnek, és adott esetben még büntetéseket is kellett fizetni.

Miből adódott a beruházásokra vonatkozóan ez a fajta kiszámíthatatlanság? Maga a pályázatok kiírása a kedvezményezetti kör számára szinte ismeretlen volt, nem volt tervezhető, hogy mikor nyílnak meg ezek a beruházási források, egyszer csak megjelentek valaminél fogva, és úgy tűnik, egy kívülálló kedvezményezetti kör tudta ezeket az időpontokat, és sok esetben ezek a források két-három nap alatt ki is merültek, és maga a rendszer lezárt, tehát sok olyan beruházás ezért nem tudott megvalósulni, amihez egy kicsit hosszabb tervezés, előkészületek lettek volna szükségesek, hanem csak egy bizonyos kedvezményezetti kör tudta ezt a forrást elérni.

A mostani rendszerben komoly változtatás az volt, hogy kiszámíthatók a pályázatok kiírásának az időpontjai, megvan a pályázat kiírásának a ciklusa, hogy a kiíráshoz képest 30 napon keresztül tudják a pályázók beadni a pályázatukat, és a 30 nap leteltével zárul a pályázati beadási lehetőség, és utána kezdik értékelni a beadott pályázatokat. Tehát van arra lehetőség, hogy megalapozott és jól előkészített pályázatok menjenek be, és a gyors, hirtelen kiírásból adódóan nemcsak egy szűk kör tudja ezeket elérni. Maga az értékelési szempont teljes egészében objektív lesz, és csak a pályázat tartalmi és szakmai részét fogja figyelembe venni.

Az is egy fontos szempont volt ezeknél a pályázatoknál, hogy mivel a beadás és a döntés is kiszámíthatatlan volt, az előző ciklusban későn tudták meg a pályázók, hogy nyernek, maga a kifizetés is nagyon-nagyon hosszadalmas volt, és sok esetben ott, ahol az önerőt banki finanszírozásból kellett a pályázónak megfinanszírozni, amire a pályázat megvalósítási szakaszba került, a bank már nem tudta tartani azokat a kondíciókat, viszont a kedvezményezettnek nem volt már lehetősége arra, hogy módosítsa a rendszert. A korábbi Ket.-rendszer nagyon me-

rev volt, tehát nem lehetett azt mondani, hogy nem a 100 milliós beruházást fogom megvalósítani, hanem csak kevesebbet, hiszen a banki finanszírozás, a banki környezet is megváltozott. Ezt a fajta rugalmasságot a rendszer nem vette figyelembe, ezért is nagyon sok pályázat meghúszult. A következő ciklusra vonatkozóan a partnerség, az együttműködés és a valódi vidékfejlesztés lesz a cél, kiszámíthatók lesznek a pályázatok, valódi tartalmi értékelés után fogják a kedvezményezettek megkapni a támogatói döntést, és ami nagyon fontos, az előleg lekérésével sokkal finanszírozhatóbb és átláthatóbb lesz a rendszer.

Az is egy nagyon fontos szempont még, hogy amíg az előző ciklusban úgymond az érintett kör, aki jogosult volt a támogatásra, 1 százaléka vitte el a támogatási összeg 50 százalékát, tehát nagyon nagy aránytalanság volt a kedvezményezetti körrel kapcsolatosan, addig ez a mostani ciklusra változni fog, és a kis- és közepes gazdaságok tervezhető módon, megfelelő likviditással és szakmai háttérrel kapnak lehetőséget arra, hogy gazdaságaikat fejlesszék.

Úgyhogy én azt gondolom, szükségszerű volt ennek az új rendszernek az átalakítása, és ez valódi vidékfejlesztési lehetőséget ad a vidéki gazdálkodók és termelők számára. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Soron kívül megadom a szót Köpeczi-Bócz Tamás államtitkár úrnak.

DR. KÖPECZI-BÓCZ TAMÁS, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Arról szeretnék tájékoztatást adni a tisztelt képviselőknak, hogy egészségügyi és oktatási programokra természetesen a 2014-20-as időszakban is mód van, ezek közül is kiemelnénk az egészségügyi fejlesztéseket. Az elmúlt időszakban a kórházak felújítása megvalósult és lezárult, az új időszakban pedig azokat a hiányokat pótoljuk csak, amelyekre korábban nem volt mód. Ilyen például a gyermekművelődési ellátás, amely gyermekművelődési ellátás teljes országos és regionális fejlesztése is megtörténik, ezzel egyben csatlakoznék azokhoz a kritikákhoz is, amelyek arról szólnak, hogy a területi különbségtétellel nem foglalkozna a jelenlegi program, hiszen ez kifejezetten ezt a célt szolgálja.

Az egészségügy másik két fontos, kiemelt területe az, hogy alapvetően ne legyünk beteg, tehát a mostani kiírások arról fognak szólni, hogy a lakosság egészségi állapota javuljon, egyre jobb legyen, ennek megfelelően számos olyan program indul, amely az egészségmegőrzést, a prevenciót fogja célozni. Ezen program keretében jellemzően az alapellátást, tehát a háziorvosok szolgáltatásait szeretnénk megerősíteni részben úgy, hogy többletkapacitást kapnak, tehát ennek megfelelően olyan szakszemélyzet és olyan szakemberek fognak mellettük dolgozni, amellyel például a háziorvosok adminisztratív terheit tudjuk csökkenteni, és több időt tudnak a gyógyításra fordítani.

Az egészségügy harmadik nagyon fontos területe pedig a szakdolgozók képzése, továbbképzése, illetve

az ő karrierútjaik lehetősége. Ezek közül is elsősorban ma azokat céloztuk meg, akik már egyébként is az egészségügyben dolgoznak, nem rendelkeznek megfelelő szakképesítéssel, ezért a bérük elmarad a más területen dolgozókéhoz képest. Az ő számukra ingyenes képzések fognak megvalósulni, amit egyébként állami intézmények végeznek.

(17.20)

Az oktatás területén pedig kifejezetten aláhúzásként a területi különbségek csökkentését. Az Emberi Erőforrások Minisztériuma arra tett javaslatot a kormánynak, hogy azokon a hátrányos helyzetű területeken működő iskolákban, ahol a gyermekek száma túlnyomórészt halmozottan hátrányos helyzetű, lehessen eltérő szabályozásokat alkalmazni. Az eltérő szabályozás pedig elsősorban azt jelenti, hogy kisebb gyermeklétszámra jusson egy-egy pedagógus, legyenek olyan ingyenes szolgáltatások, amely szolgáltatásokhoz folyamatosan hozzáférhetnek nemcsak a diákok, hanem a szülők is. Alapvetően azt gondoljuk, hogy ez a fajta területi különbségtétel, előnyös területi differenciálás lehet az, amely például egy-egy ágazatban, ebben az esetben az oktatás területén a különbségek csökkentéséhez hozzá fog járulni. Ez hangsúlyos része a 2014-20-as időszak programjainak.

Összegezve: az egészségügyre és az oktatásra egyaránt fordítunk. Nagyságrendjében ez azért lehet, hogy kevesebb, mert nem a beruházásokra, hanem inkább az ott dolgozó emberekre, az ott dolgozó emberek képzésére, továbbképzésére és bérkiegészítésére szeretnénk forrásokat fordítani. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. A következő előre bejelentett felszólaló Sallai Benedek képviselő úr, LMP.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Sajnos rettenetesen kevés az idő, és nagyon sajnálom, hogy ilyen zárt keretek között kell ezt megbeszelnünk. Elsőként is szeretném leszögezni, hogy az én véleményem szerint az európai uniós források rendkívül nagy lehetőséget teremtettek volna Magyarországnak. Erre tipikus példa Burgenland esete. Ott a strukturális alap forrásaiból - Ausztria ugye nagyjából annyival rendelkezett, mint Magyarország - felhasznált források a 2007-13-as ciklusban elérték azt, hogy minden nyolcadik munkahely EU-s forrásokhoz kötődjön. Évente folyamatosan ezer fővel növekszik azóta is a munkaerőpiaci igény, 10 százalékkal növekedett a válsággal terhelt periódusban is a gazdaság teljesítőképessége, és minden egyes európai uniós euróhoz 2,3-szeres szorzót tudott a helyi gazdaság termelni. Tehát ha ezt éppen nem lopja el senki és nem hülyeségre adják oda, akkor lehet eredményt elérni. Ezt Burgenland helyzete nagyon-nagyon jól bizonyítja.

Ezzel a felvezetéssel először nyilván a 2007-2013 közötti ciklusról kell beszelnünk, amiről, azt gondolom, hogy sok rosszat lehet elmondani, amelynek alapján az áll, hogy nem a célcsoportokhoz jutott

el, nem volt képes ez a forrás azokat a régiókat megszólítani, amelyek a legjobban rászorultak, és nem volt képes arra, hogy lehetőség szerint minél több embert részesítsen abban a pluszban, amivel előre tudna mozdulni. Nyilván annak a tervezési ciklusnak a felelőssége ez, hogy ez hogyan is valósult meg.

Nagyon-nagyon sok céltalan, buta támogatás lett, amelyek pusztán egyszeri infrastrukturális beruházással nem értek el eredményt. Ezzel szemben, hadd mondjam el, Burgenlandban a legtöbb forrás, amit felhasználhattak, kutatási, fejlesztési és innovációs források voltak, ami Magyarországon leginkább háttérbe szorult. Ott alapvetően a humán erőforrás fejlesztésére - bocsánat a csúnya kifejezésért - fordítottak érdemi forrásokat, és ez megegyezik azzal a stratégiával, amit egyébként Írország is alkalmazott az uniós csatlakozását követően, amivel meg tudta csinálni az ír csodaként ismert gazdaságfejlődési modellt.

Ha lényegesen kevesebb lett volna a korrupció - ezt nyilván nem kell annak magára vennie, aki az adott időszakban esetleg kisebb mértékben vett ebben részt -, ha lényegesen több lett volna a célszerű felhasználás, az nagyon-nagyon sokat segített volna. De jött 2010-ben a második Orbán-kormány, átvéve a stafétabotot. Hadd mondjak el néhány tipikus hibát és példát, ami a váltáskori döccenőmentességet bizonyítja.

Többen hoztak szűkebb otthonukból példákat a fejlesztésekre. Én hadd említsek meg hármat, amelyekben közvetlenül részt vettem. Az egyik egy csónakház ügye, ahol gyakorlatilag az európai mezőgazdasági és vidékfejlesztési forrásokból az első ütem elkészült egy csónakházzal, csónakokkal, de a második ütem soha nem készülhetett el, ugyanis az Orbán-kabinet első intézkedése az volt, hogy a 10 ezer fő alatti településekből lecsökkentette 5 ezer főre a célcsoportot, és ebből adódóan az 5 ezer fő fölötti települések teljes mértékben kiestek a támogatásból. Soha nem készült el a második ütem azóta sem.

Ugyanígy járt egy lovarda, amelynek egy könnyűszerkezetes tetőszerkezete létrejött, viszont soha nem jött létre hozzá a fal, ami a téliesítést lehetővé tette volna, mert az EMVA-forrásokból ugyanez az eszköz kizárta.

S hadd mondjam el a legnagyobb szívfájdalmamat, az utolsó túrkevei szélmalom ügyét, ahol két uniós ciklusban LEADER-források és turisztikai források támogattak közel 20 millió forintból egy megmaradt szélmalomot, majd a harmadik, negyedik és ötödik ütem, ami egy szakértő által készített tervben lett volna, soha nem valósulhatott meg. Amíg a belsejét fel lehetett újítani és rá lehetett fordítani, a külső homlokzatára soha nem került forrás. S a következő időszakban, amikor már turisztikából, regionális fejlesztési forrásokból lett volna pénz, a Fidesz-kormányzat sajnos nem támogatta ezt a fejlesztést, ennek megfelelően az elmúlt hetekben össze is dőlt ez a szélmalom. Ez egy nagyon-nagyon szomorú eset, hiszen tipikus példája annak, hogy miként vesznek el korábban befektetett források, ha nem öleli fel az a kormány, amelynek folytatnia kell ezek-

nek a rendszerét. Egyébként nagyon kíváncsi vagyok, hogy mikor jön elő valami zakkant idióta azzal, hogy a személyes felelősségem és falrugdosásom járult hozzá ahhoz, hogy összedőlt ez a malom, de ennek is várom a hatását.

Most volt a közelmúltban a turisztikai pályázatok beadási időpontja. Hadd mondjam el, hogy itt látható egy pozitív irány. Először is nem szívatják halálra a pályázókat. Az a rendszer, amikor elsőként az ötletlapokat be lehet adni, indokolatlan költségektől mentesít esetlegesen nem nyertes pályázókat, hiszen emiatt nagyon sokszor nem kell forrásokat befektetni, és lehetőség van arra, hogy egy logikusabb tervezéssel egy második körben legyen meg. Ez jó irány.

Az is jó irány, hogy lehetőség van korábban megkezdett fejlesztések folytatására, mert így azok a települések, ahol egy-egy strand vagy bármilyen turisztikai egység fejlesztése megkezdődött, végre megnyílik a lehetőség, hogy folytatni tudják. Tehát az, hogy valamilyen javulás tapasztalható, kétségkívül több esetben igaz, de még mindig nem elégséges, ugyanis nyilvánvalóan vannak rossz hatások is, ugyanis egyre inkább fókuszál a pályázati forrás arra, hogy gazdasági szereplőket megsegítsen. Az a gond ezzel, hogy miután ezek a források alapvetően előfinanszírozást és önerőt igényelnek, megint nem a célcsoporthoz tud elsősorban eljutni, hanem oda, ahol már van tőke, ahol pénzügyi háttér segíti a programok megvalósulását, míg sok-sok magyar ember, kisvállalkozó, aki állítólag célcsoportja a Fidesz gazdaságpolitikájának, nem fog tudni hozzájutni ezekhez a forrásokhoz. Ez nagyon nagy baj, és nagyon nagy kontraszelektív hatása van.

Ugyanakkor az is fontos, hogy regionálisan hogyan osztjuk el a forrásokat. Mint azt legtöbben tudják az itt ülők közül, Magyarország négy régiója is a legrosszabbul teljesítő európai uniós régiók között van az egy főre eső GDP tekintetében, ugyanakkor azt látjuk, hogy a 2007-2013-as időszakban a felhasználható forrásoknak bár csak a 8 százalékát tervezték a tervezési időszakban a közép-magyarországi régióra, ennek ellenére 32 százaléka került Budapest és agglomerációja környezetébe. Ez azért rettenetesen rossz, mert nem segíti azt az uniós törekvést, hogy felzárkóztassa az elmaradt régiókat, nem segíti azt, hogy az Észak-Magyarországra, Észak-Alföldre, Dél-Alföldre és Dél-Dunántúlra ez a fejlesztési forrás érdemi munkahelyteremtéssel tudjon hozzájárulni. Pedig ez lenne az alap. Az uniós forrásoknak akkor van hasznuk és bármilyen értelmük, ha a lehető legjobban fenntartható munkahelyekhez járulnak hozzá. Burgenland esetében azt láttuk példaként, hogy lehet úgy fejleszteni, hogy az lehetőség szerint segítse az ottani munkahelyek megőrzését.

Ehhez egyértelműen az lenne az elsődleges cél, hogy a mostani rendszerben ki kelljen szélesíteni az érintettek körét. Tehát a pályázói kör kiszélesítése azért, hogy a lehető legtöbb helyi szereplő - nemcsak a kis- és középvállalkozások, de a civil szektor, a helyi önkormányzati vállalkozások - kiszélesítése

alapvető cél kellene legyen. Mindenképpen az kellene legyen a feladatuk, hogy ezek a lehető legkönnyebben tudjanak hozzájárulni. Ehhez megfelelő hitelkonstrukciós háttér kellene, az önerő biztosításához egy nemzeti forrásból megvalósuló olyan konstrukció kellene, amelyik segíti, hogy azt minél több kis pályázó tudja igénybe venni. Egyébként a költségvetési törvényben javaslatot teszünk majd arra, hogy erre meglegyen a lehetőség.

Ezek nyilvánvalóan azért fontosak, mert ezeknek a forrásoknak a legfontosabb fokmérője az, hogy hogyan lehet jobb a magyar emberek élete. Az a gond, hogy a magyar társadalomban az a 8 millió ember, aki a fővároson kívülre esik, leginkább nem érzi ezek hatásait. Látszódik egy-egy szép fejlesztés, ami szebbé tesz egy-egy települést, egy-egy közteret, ennek ellenére, hogy ez hogyan valósította meg Magyarországnak azt a függetlenné válását, ami pénzügyileg lehetővé tette volna, hogy a régióink felzárkózzanak az európai uniós társaihoz, ez a hatás nem tudott megvalósulni.

Én azt gondolom, most még időben vagyunk ahhoz, hogy újragondoljuk az elmúlt időszak tervezési folyamatát, és tanuljunk a 2007-2013 közötti időszak hibáiból. Nézzük meg azt, hogy hogyan van lehetőség ezeket a forrásokat arra fordítani, hogy a lehető legtöbb ember jusson hozzájuk.

(17.30)

Ennek a rendszerében az önök céljai között azt kell először felülvizsgálni, hogy az a jellegű célorientált támogatás, ami kiemel egy-egy megyeszékhelyet, egy-egy nagyvállalatot, és leginkább fókuszálni próbálja az önök véleménye szerint hatékonyan a forrás felhasználását, ez meg tud-e valósulni. Teljes meggyőződésem az, hogy a magyarországi kis- és középvállalkozói szektor bevonása a lehető legnagyobb segítség arra, hogy az egyfős vagy főleg öt fő alatt foglalkoztató vidéki vállalkozások, ha nem tudnak hozzájutni ezekhez a forrásokhoz, akkor végképp az a tendencia fog erősödni, amit jelen pillanatban is látunk. Magyarország legnagyobb versenyképessége az olcsó munkaerő lesz, és ha az olcsó munkaerő csak úgy tud hasznosulni, hogy minél több külföldi vállalkozást kell behozni annak érdekében, hogy lehetőség szerint azok teremtsenek munkahelyeket, Magyarország társadalmi felzárkóztatása nem fog tudni megvalósulni.

A társadalmi felzárkózásnak egy másik fontos eleme az, hogy a források lehető legrészesebb körének újragondolására lesz szükség, az innováció, a kutatás-fejlesztési források háttérének biztosítására, mert csak ezzel lesz arra lehetőség, hogy azt a katalizátort, ami a magyar társadalomban jelen van, ami ötletekkel, fejlesztésekkel tudja a magyar gazdaságot esetleg előrehozni, megmozduljanak. Nyilvánvalóan, ugye, már nagyon fogytán az időm, el kell még mondanom azt, hogy ha Magyarország legfontosabb természeti erőforrásának továbbra is a termőföldet tekintjük, akkor létkérdés lenne, hogy az iparfejlesztési forrásokban a lehető legnagyobb feladatot vagy

segítségét azok az ipari fejlesztések kapják, amelyek a mezőgazdasági termékek megmunkálását, feldolgozását, kész élelmiszerré való alakulását lehetőség szerint megteremtik.

Mindezekhez a következő időszak meghatározó feladatokat rejt, nekem is van egy halom aggályom azzal kapcsolatban, hogy az a viszonylag felturbózott időszak úgy, hogy most az elmúlt két évben még jóformán nem hívtuk le a forrásokat, vagy nem tudtuk megkezdeni a pályázatokat, elegendő lesz-e, nem terheli-e túl a magyarországi pályázatiírói szektort és a magyarországi kistélepüléseket. De azt gondolom, azoknak a változásoknak egy része, ami bekövetkezett, hasznos, az a kérdés, hogy önök, illetve a kormányparti képviselőtársaim többsége meg fogják-e tudni állni azt, hogy az ebbe való, a közösbe való belenyúlás a lehető legkisebb mértékben valósuljon meg, és elősegíteni azt, hogy az önök választókerületeiben a lehető legtöbb magánszemély, kis- és középvállalkozás jusson hozzá ezekhez a forrásokhoz. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Soron kívüli államtitkári felszólalások következnek. A jelentkezők sorrendjében két percre megadom a szót Tasó László államtitkár úrnak.

TASÓ LÁSZLÓ nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Sallai R. Benedek képviselő úr, mindenképpen szólnom kell, mert arra hívta fel a figyelmünket, hogy ne tévesszük el újra az irányt és ne hibázzunk újra, hiszen 2007 és '13 között valóban voltak olyan téves irányok, amelyeket újra alkalmazni, újra használni nem lenne szerencsés. Így is történik egyébként. A felzárkóztatás világában hatalmasat tudunk lépni annak érdekében, hogy azok a térségek, amelyek nem kaptak eddig támogatást és lehetőséget, most kapjanak is.

Ezért fogadta el a kormány 2014-ben a nemzeti közlekedésfejlesztési stratégiáját is, és azért is fogalmazta meg, világossá téve, hogy milyen prioritásai vannak, mert érezte, hogy 2007-től '13-ig nem volt lehetőség a jó felhasználásra, a források hatékony felhasználására. Ne felejtjük el semmiképpen sem, 2006-ban már le lett rögzítve, hogy Magyarországon a 2007-2013 közötti forrásokból mit és hogyan használnak föl, milyen célokra. Le volt pontosítva egy projektlista. Hozzá nem lehetett igazán nyúlni, mint ahogy láthatták és tudhatták is, tapasztalhatták is. Valóban, csak a későbbiekben tudtunk néhány más pályázathoz hozzáilleszteni néhány fontos beruházást.

De most el kell érkezniük mindenképpen az autópályáknak a határokig, és ezt a magyar kormány vállalta. Hazai forrásból tudjuk megvalósítani azt a fontos célkitűzést, hogy a megyei jogú városokat bekapcsoljuk a gyorsforgalmi hálózatba; azt is egyébként hazai forrásból, hogy a kiemelt jelentőségű beruházások megvalósuljanak. Számos olyan ipari övezet fog kinyílni a világ számára, amelyek útfejlesztéssel helyzetbe kerülnek, amit korábban mondtak, korábban terveztek, korábban világos-

sá tettek és kértek is, mégsem kaptak hozzá forrásokat. Egyértelmű, láttuk a hibákat, és természetszerűen ezeket a hibákat még egyszer nem követjük el.

Egy biztos, hogy Magyarországon, még amiről mindenképpen szólni kell, egy olyan rossz gyakorlat volt, amit egész Európa bírál, ez a PPP-konstrukció. Magyarországon először alkalmaztak olyan PPP-konstrukciót, amelyek segítségével jellekesen szólva sikerült 30 évre Magyarországot eladósítani, 30 éven keresztül fizetünk 100 milliárd forintnál magasabb összeget a PPP-konstrukció miatt az autópályák építése ügyében. Ha 100 milliárd forinttal többet tudnánk használni útépítésre és felzárkóztatásra, megint sokkal beljebb lennénk. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormányparti padosorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Megadom a szót Rákossy Balázs államtitkár úrnak soron kívül.

DR. RÁKOSSY BALÁZS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Ház! Én is Sallai R. Benedek képviselő úr felszólalására reagálnék elsősorban, aki nyitott ajtókat döntet számos tekintetben. Hiszen ahogy ön is felszólalásában mondta, minél több forrást kellene gazdaságfejlesztésre, illetve kis- és középvállalkozások fejlesztésére, kutatás-fejlesztésre, innovációra fordítani. Ez az, amit az előző időszakban tanultunk, 2007 és 2013 között. Éppen emiatt a 2014 és '20 közötti időszakban ezekre a területekre minden eddigénél több pénzt szeretnénk fordítani. Ennek keretébe tartozik az, hogy gazdaságfejlesztési területre a források 60 százalékát fordítjuk az eddig 16 százalékkal szemben, három olyan kiemelt operatív programunk van, a gazdasági és innovációs operatív program, a területfejlesztési operatív program, illetve a versenyképes Közép-Magyarország program, amely a kis- és középvállalkozásokat, másrészt pedig a kutatás-fejlesztést, innovációt támogatja. Ebbe a keretbe szeretném hozni azt is, hogy ezen programok tervezésébe és kivitelezésébe a helyi szereplőket is az eddigénél nagyobb arányban vontuk be, a területfejlesztési operatív programnak az 1300 milliárd forintos elköltésében, egyrészt a megtervezésében a helyi önkormányzatok, a megyei jogú városok, illetve a megyék szolgálnak partnerül. Ők is fogják elosztani ezt a pénzt.

Ugyanezt a célt szolgálják azok a helyi területfejlesztési stratégiák is, amelyek megtámasztják szakmailag ezen országos fejlesztési terveket. Szeretném itt szóba hozni a Pest megye, illetve Közép-Magyarország fejletlenségével, illetve támogatásával kapcsolatos anomáliákat. Ennek érdekében a közép-magyar régió hosszú éveken keresztül nem került szétválasztásra az előző kormányok önös megfontolásából, azért, hogy a budapesti fejlesztéseket, a parló 4-es metró fejlesztését finanszírozhassák európai uniós pénzekből, ezért nem választották szét a közép-magyar régiót. Mi látjuk azt, hogy annak ellenére, hogy Budapest rendkívül fejlett, vannak olyan fejletlenségi mutatószámok, amelyek miatt célszerű volt szétválasztani. Tehát a 2021-et követő időszak-

ban Pest megye Budapesttől függetlenül európai uniós támogatásokra tarthat számot. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Két percre soron kívül V. Németh Zsolt államtitkár urat illeti a szó.

V. NÉMETH ZSOLT földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Én még Horváth István képviselőtársamhoz szeretnék csatlakozni, aki az elődöktől megörökölt vidékfejlesztési eljárásrendről szolt és a kormányzati mozgástérről. Ezt a megörökölt eljárásrendet a '80-as évek elejéről itt maradt, viccből ismert szovjet típusú borotválkozó automatához szoktam hasonlítani; mert hát a Ket.-alapú döntési pontozó automatát hozták létre beruházásokra. Hát, ismerjük a viccből, hogy nem lehet borotválkozó automata, mert ha a fejünkre húzzuk, megborotválja, de az egyik embernek ilyen a feje, a másiknak olyan; azt mondták, hogy elől szór. Na, hát ez az automata is ezt csinálta.

A mi törekvéseink ennek az automatának a tökéletesítésére tett kísérletek voltak. Volt, amikor az orrát vágta le az embernek, ha javítottuk, akkor a fülét. A mozgástér tulajdonképpen ennyi volt. Tehát nagyon helyesen az új ciklus kezdetén ezt le kellett cserélni. Voltak persze változtatások, lényegesek is, hiszen amúgy a korrupció alapját jelentő gépkatalógus és normagyűjtemény, amibe érdekes módon elképesztő díjak, a piaci árak akár többszöröse is megjelenhettek, azokat helyre raktuk. Az eljárási időt lerövidítettük, létrehoztuk például a helyesbíthető eljárást, hiszen addig megtörtént az, hogy ha egy vállalkozás amúgy egy ablakot beépített, műanyag helyett fát, jobbat és drágábbat, akkor azt úgy húzták ki az ellenőrzésnél, mintha ott pétisós zsák lett volna rajzszóggal fölfűzve a helyére.

Ezeket kijavítottuk, de újra megismétlem, a borotválkozó automatát tökéletesíteni nem lehetett, azt ki kellett dobni és helyette egy új rendszert beállítani. Köszönöm a figyelmüket.

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. A következő előre bejelentett felszólaló Szelényi Zsuzsanna képviselő asszony.

SZELÉNYI ZSUZSANNA (független): Tisztelt Országgyűlés! Lázár János azzal kezdte a mai exposéját, hogy tegyük mérlegre az elmúlt időszak teljesítményét. No, én is ezt fogom tenni most.

(17.40)

Az elmúlt időszakban, hét évben soha nem látott pénztámogatást kapott Magyarország az Európai Uniótól, ami a teljes termelésnek több mint 20 százaléka volt. Ez történelmi távlatokban soha nem látott pénzösszeg. Mégis, ha körülnézünk, Magyarországon nem látjuk ennek a hatalmas pénznek a kiugró hatásait. Magyarország nem zárkózott fel a Nyu-

gathoz, sőt lemaradt, a saját régióinkban is lemaradtunk, Magyarország lemaradt Lengyelország, Románia, Szlovákia mögött a gazdasági teljesítményben. Nem érjük el a régiós mezőny átlagát sem. Bár valóban lettek Magyarországon új utak, kockaköves terrek, új középületek, Magyarországon továbbra is nagyon jelentősek a munkaerőgondok, nem javulnak a képzettségi mutatók, nő a gyerekszegénység. Az ország versenyképessége a 29. helyről a 60. helyre esett vissza, mióta az Európai Unió tagja vagyunk.

Hogyan lehetséges ez? Hova tűnt ennyi tengerenyi pénz? Nos, ebből élünk. Természetesen van az európai uniós pénzeknek egy alapvető szintnövelő hatása. Hiszen az EU-s pénzek elköltése a gazdaságban keresletet teremt, amely a magánszektor számára jövedelmet eredményez. A pénzek által előállított GDP következtében a költségvetés is nagyobb adóbevételekre tesz szert, ez pedig újabb költségvetési kiadásokat tesz lehetővé. Nálunk is az történt, hogy a magyar gazdaság működik, ezért működik, és végső soron ezért mutat növekedést; azért, mert van ez a hatalmas uniós pénzbeáramlás. Egyébként az Uniótól kapott hatalmas összeg mentőövnek bizonyult Magyarországnak számára a gazdasági válságból is, és azóta is ebből élünk.

Ha megnézzük, hogy mi történt volna az európai uniós támogatások nélkül 2010 óta, akkor azt látnánk, hogy egy rendkívül szerény, ha átlagosan nézzük, lényegében nulla gazdasági fejlődés állt elő. Lázár János is elismerte ezt az exposéjában. Ez az ország a saját lábán egyszerűen nem állt meg. Hogy miért? Nos, ez azért van, mert az Orbán-kormány egyetlen szempontnak rendelte alá az uniós pénzeket: fogd a pénzt és fuss, minél gyorsabban, minél többet hívjunk le, minél gyorsabban költjük el, jó nagy léptékben gigantikus beruházásokra, ha kell, ha nem. Ez volt az elmúlt hat év rezsimjének alapelve.

Nos, hogy ez hova vezetett? A budapesti korrupciókutató intézet hatalmas adatmennyiség feldolgozásának következtében azt tapasztalta, hogy a gyorsan, tervezés nélkül lezavart, úgynevezett kiemelt kormányzati projektként, sokszor versenyzés nélkül kezelt projektek perverz hatást gyakoroltak a magyar gazdaság teljesítményére. A rengeteg európai pénz az Orbán-kormány kezei között csökkentette a gazdasági versenyt, hatalmasra növelte a túlárazás és a lopás kockázatát, és hátrányosan érintette a kutatófejlesztő innovatív projekteket. Pont az ellenkezője történt annak, mint aminek kellett volna.

Az elmúlt hat évben ez a kormány elherdált egy sosem látott összeget, amelyből szinte semmit sem költött a holnapra. Viszont vannak, akik elképesztő haszonra tettek szert olyan beruházásokból, amelyeknek semmi további gazdasági ösztönző hatása nincsen. Mohó politikusok és a könnyű pénz mámorában élő, smúzoló vállalkozók ideje volt az elmúlt hat év. És mi maradt mindez után az embereknek? Hogyan tekintünk bizalommal a kormány új terveire a következő ciklusban? Nos, nem, nem tekintünk bizalommal, végtelen bizalmatlansággal tekintünk; hiszen ahogy nem a „fogd a pénzt és fuss” elve alapján, hanem valami egész másképpen kellene gondol-

kozni. Mindenekelőtt tervezni gondosan, hosszan, alaposan, hogy hasznos projektek legyenek, nem pedig ami éppen az utunkba akad. Versenyeztetni kell, a legjobb szereplőkre kell hogy bizzuk ezt a hatalmas pénzt, hogy a gyerekeinknek is maradjon belőle. Tanulásra, képzésre, kutatásra, innovációra kell belőle elsődlegesen költeni. Nagyon aggasztónak hangzott Lázár János azon bejelentése, hogy nem az oktatásra és az egészségügyre fog menni ez a pénz. Ez nem volt egyébként teljes harmóniában Köpeczi-Bócz úr hozzászólásával. Végső soron pedig mindent a nép szeme előtt kell csinálni. Aki Magyarország jövőjét építi, annak nyilvánvalóan nincs dugdosnivalója. Minden szerződés, minden forint elköltését a legnagyobb nyilvánosság előtt kell csinálni. Nincs mit szerénykedni, ha a kormánynak valóban ez a célja.

Ha mindez így történik, jó lenne. Ha azonban bármi sem így történik ebből, akkor aggódhatunk, hogy továbbra is a „fogd a pénzt és fuss” elve érvényesül, és az uniós források a politikai zsákmányszerzés céltáblái lesznek. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A következő előre bejelentett felszólaló Gelencsér Attila képviselő úr, Fidesz.

GELENCSÉR ATTILA (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm a szót. Tisztelt Képviselőtársaim! Somogy megyében a 2007-2013-as európai tervezési költségvetési ciklusban 5252 pályázatot nyújtottak be, és mondhatom büszkén, hogy ebből minden második nyert. Mintegy 500 milliárd forintnyi igényt nyújtottak be a somogyi pályázók, és az 500 milliárdnyi igényből körülbelül a fele, 250 milliárd kedvezményezett pontot talált, vagyis nyert.

Somogy megye 1. számú választóközrete, Kaposvár és környéke, ahol mandátumot kaptam a választóktól, még ennél is jobb arányú számokkal dicsekedhet. 1680 darab pályázatot nyújtottak be a kaposváriak és a környékbéliek. Mintegy 905 darab nyert is ezek közül. Ami a pénzt jelenti, 110 milliárdra nyújtottak be igényt, és 85 milliárdnyi nyert, vagyis a benyújtott igények mintegy 80 százaléka végül is győzött. Ez egyébként körülbelül 30 százalékkal több, mint az országos választókerületi átlag. Amire büszkéek vagyunk ezekből a forrásokból, az a 61-es út felújítása, a 67-es út két szakaszának felújítása, Kaposvár városközpont fejlesztése, a városrehabilitáció, amire kétmilliárdot tudtunk költeni, a Kapos menti hulladékfeldolgozó rekultivációs program, ami 12 milliárdba került.

Talán a legnagyobb büszkeségünk a megyei Kaposi Mór Oktató Kórház 22 milliárd forintos fejlesztése, és ezenkívül a kórházzal szoros együttműködésben működő Kaposvári Egyetem 3 milliárdos fejlesztése. Kaposvár környékén a SEFAG Csillagoségbolt-park című pályázata szintén nagy büszkeségünk. Beszámolhatok önöknek energetikai típusú fejlesztésekről több száz millió forint értékben, és az Agóra megújításáról, mintegy 1,5 milliárd forintból. Mi a tervünk? Mi az álmunk? Mit szeretnénk? A

2007-13-ashoz képest jóval célzottabb, jóval koncepciózusabb, jóval értelmesebb pályázati kiírásokat, vagyis pályáztatást szeretnénk, kevesebb bürokráciát, kisebb addicionális költségekkel és feszesebb tempóban. Ez Kaposvár és környéke elvárása az új ciklussal kapcsolatban. Azt is mondhatnám egy szóval, mi a célunk: növekedés. Növekedjék mifelénk a jövedelemtermelő képesség, növekedjenek a jövedelmek, növekedjen a befektetési kedv, növekedjen a GDP, és növekedjen a gazdaság.

Ha mindez bekövetkezik, akkor eredményes lesz a 2014-2020-as ciklus. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A következőkben az előre bejelentett felszólaló előtt két percre soron kívül szót kér Tasó László államtitkár úr.

TASÓ LÁSZLÓ nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, képviselő úr. Csak egyetlen hosszú mondattal szeretnék reagálni az imént elmondottakra. Ne feledkezzünk el a buszbeszerzésekről Kaposváron, és arról se, hogy telephelymegújítás és -kialakítás is megtörténik.

A 67-es úttal kapcsolatos kivitelezési közbeszerzési felhívás pedig nemsokára megjelenik, a Kaposvárt bekötő út, az M4-es, de 67-es útnak mondott Látrány-Kaposfüred szakasza ebben az évben elkezdődhet. 51,5 milliárd forintos nettó értékű beruházásról van szó, amelynek egy bizonyos százalékát uniós forrásból fedezhetjük le, és a további részét pedig hazai forrásból biztosítja a magyar kormány, amire az imént, néhány nappal ezelőtt hozott meg döntést. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Megadom a szót Mesterházy Attila képviselő úrnak, MSZP.

MESTERHÁZY ATTILA (MSZP): Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Követve a mai vitát, egy picit talán, legalábbis egy bizonyos szempontból ez a mai vita félrecsúszott, vagy legalábbis sokkal inkább hasonlít egy termelési értekezletre, ahol minden képviselő, egyébként joggal, büszkén arról beszél, hogy az ő körzetében milyen fejlesztések valósultak meg.

(17:50)

Bevallom őszintén, amikor készültem a mai vitanapra, kicsit más szempontból terveztem megközeleíteni ezt a vitanapot. Engedjék meg tehát, hogy ne arról beszéljek, a hozzám közel álló térségekben milyen pályázatok, milyen fejlesztések vannak, vagy milyenek lehettek volna még, ha a kormány támogatja ezeket. Egy kicsit távolabbról közelítve azt mondhatom, hogy Magyarország számára ezek az európai uniós források történelmi lehetőséget adnak. Ennek a kormánynak is, az előzőnek, az azt megelőzőnek is. Tehát az előcsatlakozási alapok óta Magyarország olyan európai uniós forrásokhoz juthat, amelyeket sokszor hiányoltunk a történelmünk során, hiszen

Magyarország egyszer lecsúszott már az úgynevezett Marshall-segélyről. Ez hosszú időn keresztül rá is nyomta a bélyegét a magyar fejlődésre, a társadalmi, gazdasági, regionális fejlődésre.

Itt van egy ekkora hatalmas pénzösszeg, amit Magyarországon tudunk elkölteni, éppen ezért ilyenkor legalább két dolgot szem előtt kellene tartanunk, és amennyiben ebben kritikát fogalmazok meg, az egészen biztosan nemcsak a mostani, hanem a mi kormányunkra is igaz lehet. Az Európai Unión belül az országok, amelyek egyfajta politikai konszenzust tudtak kialakítani az uniós források felhasználása kapcsán, tehát akik meg tudtak egyezni abban, hogy milyen irányba kell az adott ország, az adott nemzet sorsát vinni, hogyan kell fejleszteni az országot, azok bizony sikeresebbek voltak. Azok viszont, amelyek állandóan vitatkoztak és egymást vádolták különböző, adott esetben büncselekményekkel vagy botrányokkal, bizony sokkal kevésbé hatékonyan tudták felhasználni ezeket a forrásokat. Lehetne mondani Írország példáját, de számos más országot is, hogy amikor a politikai elit, a politikai élet rájött arra, hogy ezt a témakört, ezt a hatalmas lehetőséget ki kellene vonni a pártpolitikai viták homlokteréből - van annyi más dolog, amin lehetne vitatkozni, és kell is egészen biztosan -, akkor sikeresebbek lett. Egy ilyen hatalmas nemzeti fejlesztési forrás, amely a rendelkezésünkre áll még egypár éven keresztül, bizony talán azt kívánná meg, hogy ebben a politika egyezzen meg, és kicsit a kormányzati ciklusokon túl is tudjon gondolkodni.

Igaza volt a hozzászólóknak, korábban is sokszor volt olyan, hogy nagyon bürokratikusak voltak a pályázatok. Sok pályázóval én is beszéltem, vállalkozókkal, civil szervezetekkel, önkormányzatokkal, sokszor nem áldásnak, hanem átoknak tekintették az EU-s forrásokat, pont a bonyolultsága okán, és sok minden egyéb más probléma is felmerült, de erről már biztos sok szó elhangzott.

Alapvetően szerintem a legfontosabb kérdés az, hogy amikor ezek az európai uniós források megszűnnek 2020 után, akkor mi történik Magyarországgal. Hiszen több hozzászóló is elmondta, hogy a magyar gazdasági növekedésnek az egyik legfontosabb motorja az európai uniós forrásfelhasználás. Kérdezem én, hogy sikerült-e kitalálnunk közösen, a kormánynak, a politikának, a szakembereknek, hogy mi lesz utána. Mi lesz Magyarországnak az a motorja, az az üzemanyaga a magyar gazdaságnak, amely utána is húzni tudja a magyar gazdaságot, amikor ilyen mértékben már nem állnak rendelkezésre források? Kitaláltuk-e ezeknek a forrásoknak a bázisán azt, hogy milyen Magyarországot szeretnénk gazdasági, társadalmi és sok minden más szempontból?

A másik kérdés, hogy vajon ezeket a forrásokat valóban úgy használtuk-e fel, ahogy talán a hatékonyság megkövetelte volna. És most a hatékonyságot nem a szokásos értelemben érteném, hanem úgy, hogy mi az a módszer, mi az a projektstruktúra, amellyel a 2020 utáni magyarországi versenyképességet, gazdasági növekedést, foglalkoztatásbővítést el tudnánk érni hosszú távon, fenntartható módon.

Mindig ez a kérdés, egyszer-egyszer ugyanis lehet egy jó gazdasági adatot produkálni, vagy akár egy kormányzati ciklusban is, de a kérdés mindig az, hogy ez hogyan válik fenntarthatóvá hosszú távon. Ebben érzek egy kis hiátust, tehát mind abban, hogy a politika talán túlzottan pártpolitikai kérdést csinál ebből - ebbe természetesen magamat is beleértem sokszor, amikor kritizálom a kormányt egy-egy pénzköltés kapcsán -, de másik oldalról a kormány sem törekszik semmiféle konszenzusra vagy legalábbis kompromisszumra ezen a területen. Amikor a parlament megalakult, felvetettük azt, hogy érdemes volna egy olyan bizottságot vagy albizottságot létrehozni, amely az európai uniós források ellenőrzésével foglalkozik, pont hogy a bizalmat erősítsük ellenzék és kormányzat között. Erre volt példa a korábbi szocialista kormány idején. Ezt a Fidesz akkor elutasította, pedig szerintem lett volna fantázia ebben a javaslatban, pont azért, hogy egy korábban meghonosult jó gyakorlatot vigyünk tovább, és ezáltal a bizalmat erősítsük ezekben a kérdésekben.

Teljesen természetes, hogy azon is kell gondolkodni, hogy ezeknek a forrásoknak a felhasználása, mikéntje, a hogyan és a mennyi milyen formában történik. Erről azért nem akarnék nagyon hosszan beszélni, sőt talán egy mondatot sem vesztegetnék rá, mert a mai vitanap valószínűleg ebben tobzódott, hogy inkább ezt vitatták a kollégák. Én inkább maradnék ennél a kicsit távolabbi megközelítésnél, hogy érdemes volna kilépni ebből a hagyományos pártpolitikai - bocsánat, hogy így fogalmazok - acsarkodásból, és kicsit jobban felemelni a horizontot a magyar nemzet, a magyar emberek érdekében, és talán ezt a témát nemzeti konszenzussá kellene tenni. Még van egypár év, tehát talán még nem teljesen veszett el az idő erre. Köszönöm szépen, elnök úr, a lehetőséget. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A következő előre bejelentett felszólaló Szászfalvi László képviselő úr, Kereszténydemokrata Néppárt.

SZÁSZFALVI LÁSZLÓ (KDNP): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Amint láttuk az előző időszakból, sokféle szempontból lehet megközelíteni a 2007-2013-as európai uniós költségvetési ciklust. Az előző felszólalásokat is figyelembe véve fontosnak tartom, hogy én is csatlakozzak a választókerületek szempontjából való értékeléshez, ha lehet úgy fogalmazni, idézőjelbe téve, hogy egy picit békaperspektívából is láttassam ezt az európai uniós költségvetési ciklust, különösen egy olyan választókerület szempontjából, Somogyországból, amelyet túlnyomó többségében hátrányos helyzetű település alkot. Belső-Somogy, Dél-Somogy, illetve Somogyországon belül is egy hátrányos helyzetű régióról beszélünk.

Minimum úgy lehet és úgy kell fogalmaznom a 2007-2013-as európai uniós költségvetési ciklus kapcsán, hogy ez egy ellentmondásos költségvetési ciklus volt, egy Janus-arcú költségvetési ciklus, egy felemás időszak volt. Azt is hozzá kell tennem, hogy

természetesen nem lehet azt mondani, hogy az első három esztendő fekete volt, a következő négy esztendő pedig fehér, hiszen árnyaltan kell gondolkodnunk erről a hét esztendőről. Ugyanakkor nyilvánvalóan le kell vonnunk azokat a társadalmpolitikai, társadalmi konzekvenciákat, tanulságokat, amelyeket tapasztaltunk ezen időszak kapcsán.

A szocialista kormányzati ciklus idején, 2007 és 2010 között lassú, bonyolult és bürokratikus intézményrendszer keretében került elindításra, illetve lebonyolításra az európai uniós költségvetési források felhasználása. Általánosnak mondható az, hogy volt sok olyan pályázat, sok olyan projekt, amely akár két-három esztendőn keresztül is húzódott. Hallottuk több képviselőtársunk részéről, hogy milyen negatív konzekvenciákkal jártak ezek a pályázatok, illetve ezeknek a megvalósítása. Számos projekt bukott el ezen időszakban pontosan az előfinanszírozás hiánya miatt, számos projekt bukott el ezeken az akadályokon, hiszen két-három esztendő alatt alapvetően megváltoztak a környezeti, a társadalmi, illetve gazdasági és finanszírozási feltételek. Nem valósult meg egy-egy település, illetve egy-egy régió esetén a koncepcionális fejlesztés. Rendkívül széttagolt intézményrendszerben, rendkívül széttagolt forrásfelhasználásra került sor az előző szocialista kormányzatok idején, amelynek a következménye lett a szétesett fejlesztési program.

2010 után az Orbán-kormánynek két fontos feladata volt egyszerre, párhuzamosan. Egyrészt az előző európai uniós költségvetési ciklus forrásfelhasználását fel kellett gyorsítani, hatékonyra kellett tenni, és az volt a cél, az volt a mindannyiunk számára kitűzött cél, hogy le kell hívni a források 100 százalékát. Ezzel párhuzamosan az új európai uniós költségvetési ciklus forrásszerkezetét Brüsszellel ki kellett tárgyalni, az új EU-s költségvetést el kellett indítani, és az intézményrendszert teljes mértékben újra kellett gondolni, újra kellett gombolni, újra kellett építeni, és egészen más hatékonysági fokra kellett átállítani az egész finanszírozási és lebonyolítási rendszert.

(18.00)

Az Orbán-kormány intézkedéssorozatának köszönhető az, hogy 2010 után sikerült megmenteni komoly nagyságrendű forrásokat. Sok konkrét projektnek, programnak a megmentése is erre az időszakra tehető.

Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Társadalmpolitikailag elvárható célok a következők voltak: felzárkóztatás, esélyegyenlőség megteremtése, a műszaki, a reál, illetve a humán infrastruktúra rehabilitációja, fejlesztése, a vidék fejlesztése és revitalizálása, a versenyképesség javítása, a szolgáltatások minőségi fejlesztése, a foglalkoztatáspolitikai erősítése.

A választókerületemben is természetesen, mint ahogy az egész országban, felemás volt ez a hétéves ciklus, hiszen hosszú oldalakon keresztül sorolhatnám, ha lenne rá elegendő időm, hogy mennyi fontos

és jó, pozitív hatású fejlesztési projekt valósult meg. Mindösszesen a választókerületben a nagyobb projekteket tekintve majd' 30 milliárd fejlesztés valósult meg: a KIOP keretében 5,2 milliárd; a KEOP keretében 8,5 milliárdos fejlesztés; a GOP keretében több mint 4 milliárdos fejlesztés; a LEADER és a III-as tengely tekintetében 4,4 milliárdos fejlesztés valósult meg a választókerületem 77 településén.

Összegezve azt mondhatom, hogy fontos, jelentős beruházások, projektek valósulhattak meg ebben az európai uniós költségvetési ciklusban, de nem történt meg az áttörés. Nem történt meg jelen esetben egy hátrányos helyzetű térség esetében az áttörés, ezért volt fontos az, hogy a 2014-20-as európai uniós költségvetési ciklus tekintetében a kormány határozott változtatásokat fogantatosított, új prioritásokat határozott meg, a bürokráciacsökkentés elindulhatott, és a teljes forrás tekintetében 60 százalékot a gazdaságfejlesztésre fogunk fordítani. Bízom benne, hogy ebben az európai uniós költségvetési ciklusban ezek a hátrányos helyzetű térségek még inkább fel tudnak zárkózni, és ezeket a fejlesztéseket meg tudják valósítani. Köszönöm szépen a figyelmüket. Köszönöm, elnök úr, a szót. *(Taps a kormánypárti padosorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A következő hozzászóló az európai parlamenti képviselő Balczó Zoltán.

BALCZÓ ZOLTÁN európai parlamenti képviselő: Elnök úr, köszönöm a szót, és egyben köszönöm a lehetőséget, hogy ebben a témában itt a magyar parlamenten EP-képviselőként felszólalhatok, ugyanis a Házbizottság ülésén a Fidesz azt a véleményét fogalmazta meg, hogy most mi az EU-s források magyarországi felhasználásáról vitatkozunk, ez miért lenne uniós napirendi pont.

Nos, az a véleményem - *(Közbeszólásra)*: igen, így történt -, az a véleményem, hogy ezt a költségvetést az Európai Unió intézményei hagyják jóvá, többek között az Európai Parlament, amelynek tagja vagyok, úgy érzem, hogy lehetőségünk és feladatunk az adott felhasználással is foglalkozni.

Egyébként Lázár Jánossal abban egyetértek, amikor ő úgy fogalmaz, hogy ez a pénz minket illet meg, tehát ő ezt úgy fogalmazta meg, hogy valójában mi most a magyar választók pénzéről beszélünk. Annyival hadd korrigáljam: azt mondanám, hogy a magyar állampolgárok pénzéről, mert nem választópolgárokat, a választáson részt vevőket illeti meg ennek a haszna, hiszen fogadjuk el, hogy vannak emberek, akik úgy csalódtak az egymást követő különböző színű kormányokban, hogy már választani sem mennek el.

De mindenesetre az teljesen igaz, szemben a Szanyi Tibor által megfogalmazottakkal, aki azt mondta, hogy segítséget kapunk, szinte meg kell köszönni; szó sincs arról, hogy ezeket a forrásokat úgy kell hogy kapjuk, hogy ez egy adomány, és hálával tartozunk érte. Nem, mert az Európai Unió megfelelő szabályai alapján ez a pénz nekünk jár. És

most először hallottam éppen Lázár János expozejában egy rövid kitérést arra, hogy azért a források tekintetében ne csak a nyers pénzügyi egyenleget nézzük. Nagyon sok komoly közgazdász azt fogalmazta meg, hogy úgy ítéli meg, hogy gazdasági szempontból - nem pénzügyi, gazdasági szempontból - végül is ez a csatlakozás hátrányosnak mondható, és itt nem kell külön kitérni arra, amiről Gyöngyösi Márton beszélt, hogy már a csatlakozást megelőzően milyen lépések történtek. '91 decemberében Antall József már aláírta a társulási megállapodást. Attól kezdve mindazok a döntések, amelyek a privatizáció, a dereguláció, a liberalizáció háromszögében zajlottak, ami felszámolta például a magyar ipart, az mind annak a megfelelésnek az érdekében történt, hogy mi az Unió tagjai lehessünk. Ezt egyes szakértők számszerűsítik is. Tehát nyilván sokkal komplexebb ez az egyenleg, mint hogy csak azzal foglalkozunk, hogy a cikluson belül mennyi a forrás és mennyi a befizetés. Egyébként a magyar emberek, úgy látom, eléggé érzik ezt a komplexebb szaldóra való törekvést magukban, a tapasztalatukban, mert az Eurobarométer legújabb, 2015 szeptemberében végzett felmérése szerint arra a kérdésre, hogy jó dolognak tartja-e ön, hogy országa az Unió tagja, Magyarországon az állampolgárok fele sem tartja jó dolognak. 45 százalék nyilatkozott úgy, hogy jó dolog - ez a legfrissebb adat -, tehát úgy érzem, hogy érzik ennek az ellentmondásait.

Most szeretnék röviden kitérni egy olyan támogatási területre, amire elég sok költségvetési és uniós forrást is fordítottunk: a multinacionális cégek támogatása. És itt le akarom szögezni, hogy a Jobbik nem azt mondja, hogy a külföldi tőke, a működő tőke kisebbségéből az országból.

*(Az elnöki széket Jakab István,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)*

Azt viszont mondjuk, hogy mi akkor tekintjük őket hasznosnak, ha nem csupán a GDP-növekedéshez járul hozzá, hanem segíti társadalmi célok teljesülését, és ezért beszélünk a hozzáadott érték fontosságáról is. Egyébként a GDP-nek is sajnos van közvetlen kihatása egy furcsa mutató kapcsán, mert az államadósságot a GDP-hez mérik százalékban, és eszerint tudunk finanszírozáshoz jutni a megújítandó adóssághitel kapcsán, ami nagyon szomorú: 2010 áprilisa óta 6150 milliárd forinttal, 25,5 százalékkal növekedett; tehát a GDP-mutatónak ebben van szerepe, de valójában nekünk azt kellene nézni, hogy melyik gazdaságban hasznosul legjobban, és a hasznosulást a munkaerőben és a méltó fizetésekben kellene mérni.

Tudjuk, hogy ahol ezek a nagy autógyárak letelepedtek meg más multinacionális cégek, abban a régióban komoly szerepe van, ha szerény jövedelemmel is, de munkahelyet biztosít. De valójában minőségi munkahelyekre volna szükség. Tudom, hogy lehet kivételt is mondani, hogy például a Knorr-Bremse kutatóbázist is működtet, de mégis alapvetően ezek összeszerelő műhelyek, melyek az

olcsó munkaerő miatt telepedtek ide. Ezzel kapcsolatban hadd említsem azt, hogy Orbán Viktor számomra milyen súlyos kijelentést tett Szaúd-Arábiában befektetőket Magyarországra csábítva, idézem: „A magyar munkaerő minőségéhez képest meglepően olcsó, a munka törvénykönyve pedig rendkívül rugalmas.” Ezt mondta. Lefordítva: a magyar munkaerőt nem kell megfizetni, és az ő jogait védő jogszabályok sincsenek. Szóval, az lehetetlen, a gyarmati helyzetünk ilyen szintű elfogadása! Tudom, a globális gazdaságba bekötött Magyarország ezt a világot nem tudja megváltoztatni, de azért valamit kellene annak érdekében tenni, hogy igenis itt a befektetők vegyék figyelembe az itteni munkavállalók jogait, és valamilyen módon közeledjünk az európai bérekhez is.

A Jobbik úgy ítéli meg, hogy ökoszociális nemzetgazdaságot kell építeni, arra lenne szükség, vagyis a gazdaság működtetése, működése során a környezetvédelmi, ökológiai szempontok legyenek fontosak és elsődlegesek, szociális, társadalmi szempontokat kell biztosítani, a méltó emberi élet biztosítását, és nemzeti érdeket kell szolgálni. Meggyőződésünk, hogy az európai uniós forrásokat, amiket persze fontosnak, hasznosnak tartunk ebben a helyzetben, hogy a lehető legméltóbb helyre kerüljön, ehhez ilyen nemzetgazdaságot kellene építeni. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

(18.10)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Köszöntöm képviselőtársaimat.

Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Varju László képviselőnek, független képviselő. Öné a szó, képviselő úr.

VARJU LÁSZLÓ (független): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Csatlakoznék azon képviselőtársamhoz, aki azt említette, hogy ezt a témát érdemes lenne valóban egy kicsit távolabbról megközelíteni és megnézni azt, hogy Magyarország számára, a magyar emberek számára mennyire hasznos az, ami történt az elmúlt időszakban. Az látszik, hogy az a politikai konszenzus lényegében csak az előző időszakra volt jellemző a tervezésre.

Tisztelettel jelzem, hogy az Új Magyarország fejlesztési terv előkészítésében a Fidesz kollégái részt vettek, benne közreműködtek, mert akkor még volt elképzelés arra, hogy egyébként ilyen történjen. Aztán valami nagyon félrecsúszott. Félrecsúszott a tekintetben, hogy olyan ellentmondásokba sikerül keveredni, amibe ma itt Lázár miniszter úr, Csepreghy úr, tulajdonképpen nehezen keveredik ki abból a problémából, hogy igazából a tervezés megtörtént korábban, és a végrehajtás 70-80 százaléka, amely önökre maradt, azt éppen önök kárhoztatva... - de tulajdonképpen az a helyzet, hogy önök hajtották végre. Mindaz, amit itt elmondott Csepreghy úr kritikaként, az visszaszáll az önök fejére.

Azt gondolom, hogy azok a döntések, amelyek alakítása korábban megtörtént, és ezt számokban is

majd a későbbiekben szeretném kifejezni, azok a döntések, amelyek előkészítésre kerültek, önök 2010-ben egy intézményrendszer leállításával kezdtek hozzá a végrehajtáshoz. Itt lényegében három dologra szeretnék kitérni, amely egyrészt ezekről az ellentmondásokról szól, a tényhelyzetről, ez lenne a második része, és a mai működésről ne feledkezzünk meg.

Nézzük azokat az ellentmondásokat, amelyek önöket is feszítik, és láthatóan nem tudnak ebből igazából kikeveredni. Mint ahogy említettem, ezek a számok, amelyek ezt alátámasztják, azok az átadási dokumentumok, amikor önök 2010-ben mindezt átvették, és önök arra hivatkoznak, hogy ezeregynéháyszáz, 1100 milliárd forint került kifizetésre, akkor 4360 milliárd forint pályázati kiírás megtörtént, 3800 milliárd forint szerződéses állomány állt rendelkezésre, és a másik fele volt az, amivel önöknek foglalkozni kellett. Ha ezzel összevetem, hogy 2017-ben hol tartunk, 2014. január 1-jén önöknek elindult egy fejlesztési ciklus, eddig érdemi kifizetés nem történt, előbb mondta Lázár úr, sőt 2017-re tervezik az érdemi kifizetéseket, és ez hiányzik is ma ebből a gazdaságból. 2010-ig, amiről önök beszélnek, lényegében ez történt.

Azt kell hogy mondjam, 2010-ben önök egy olyan helyzetet vettek át, amely időarányosan, részidő-arányosan helyesen került elköltésre. Hogy önök akkor leállították az intézményrendszert, ez óriási nagy bajt okozott mindenki számára. Emlékezzenek vissza, 2011 januárjában, január 14-én hirdették meg azt a Széchenyi-tervet, amelyben megígérték, hogy majd elindulnak a pályázatok, tehát 2010 áprilisától 2011 őszéig lényegében semmi nem történt, és önök akadályozták a gazdaság fejlődését azzal, hogy leállították az intézményrendszert. Ezt az időszakot kihasználták arra, hogy kialakítsanak egy olyan mechanizmust, amely - mondjuk úgy - a későbbiekben igen magas szintre pörgetve lényegében 20-30 százalékos magánosításra tett félre abból a pénzből, amit egyébként fejlesztésre kellett volna felhasználni.

Így aztán értelemszerűen akár a célszerűség, akár a fenntarthatóság kérdésköre igenis előjön, amire Lázár úr itt a bevezetőjében említést tett. Ennek következményeként, ahogy önök mindezt végrehajtották, a gazdaság versenyképessége igencsak csorbát szenvedett, és a létszámnövekedés, a foglalkoztatotti létszám is nehezen tudott fejlődni. Az az intézményrendszer, amelyet viszont létrehozta, mint a minisztériumok alá rendelt irányító hatóságok, azok pedig direktben az önök által a központból az egy személytől megrendelt projektek végrehajtását viszik véghez. Így állhat elő az a helyzet, amiben most éppen szenvednek vagy nem szenvednek tőle, hogy kiírnak a családi házak energiafejlesztésére, illetve a fogyasztás csökkentésére 5 milliárd forintos keretre pályázatot, és eközben 200 milliárd forintért egy embert pedig költöztetnek a Várba. Tízmillió embernek ennyi jár, egy embernek pedig ennyi jár. Így aztán a 2010-től látható modellben, hát igen, működött a fideszes tervezési rendszer, Ács Rezső-modell, és igenis körbejártak, mindent előkészítet-

tek, és utána pedig a néhány napig tartó pályázati kiírások keretében ezt lezsírozták, és azoknak nyújtották nagyjából ezeket a pályázati lehetőségeket, akiknek önök ilyen szempontból kedvezni akartak.

Végezetül pedig hadd hívjam fel a figyelmüket az egyik legnagyobb bűnükre, amely a közép-magyarországi régiót sújtotta azzal, hogy az átadási dokumentációjában, ha akarják, nézzék meg, ott van benne az a levél, amelyet Bajnai Gordon egyébként nem küldött el azzal, hogy ennek a szétválasztására szükség van. Önök ezt nem tették meg, ezért Pest megyét gyakorlatilag tönkretették, sőt a következőből, ebből a fejlesztési ciklusból is önök hagyták ki szándékosan. Ez óriási hátrányokat okoz, ezt mondom éppen ceglédi képviselőtársam és a többi figyelemfelhívása nyomán. És akkorra, amikor pedig már egyébként nem terveznek önök ilyen fejlesztési lehetőséget, önök már *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* a cserbenhagyást követték el Pest megyében. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)*

A mostani tapasztalatokról, a mai működésükről pedig akkor majd a későbbiekben szeretnék beszélni, napirend után. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Manninger Jenő képviselő úr, Fidesz-képviselőcsoport. Öné a szó, képviselő úr.

MANNINGER JENŐ (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Balczó képviselő úrnak szeretném csak mondani, hogy én máshogy tudom egy kicsit... - ahogy az európai parlamenti képviselők felszólalhatnak. Örülök, hogy felszólalhatott, és ez is volt a szándék. Ahogy tudom, volt korábban egy házbizottsági ülés, ahol nem minősítették uniós napirendnek valami véletlen folytán ezt a vitát. *(Varju László: Én kezdeményeztem!)* A lényege az, hogy felszólalhatnak, úgyhogy azt gondolom, hogy most nem akarok ezzel foglalkozni *(Varju László: Elutasította Kövér úr!)*, de érdemes utánajárni. Tehát nem arról van szó, hogy bárki is ki akarta volna rekeszteni az európai parlamenti képviselőket. *(Varju László: Én kezdeményeztem!)* Megkérem képviselőtársamat, hogy ne ordibáljon közbe, menjen, keresse meg a pártvezérét *(Varju László: Az igazat kell mondani, képviselő úr, és akkor nem lesz probléma!)*, menjen, keresse meg a pártvezérét, nyilván az uniós forrásokból bőven dőzsölhetnek ott. *(Varju László: Kac-kac-kac!)*

A következőt szeretném még elmondani. Engedjék meg, hogy mivel nagyon sok minden elhangzott, a legfontosabb adatokat hadd mondjam el, mert az elmúlt felszólalásoknál is bizonyos dolgokat kétségbe vontak, és mintha 2010 után minden rossz történt volna, előtte pedig jó volt az előkészítés, ezért tisztázuk. Egy nagyon fontos adat van, ami kétségbevonhatatlan, hogy 2010-ig, az előző socialista kormányok alatt az egész uniós keretösszeg 10 százalékát se sikerült lehívni. Utána pedig mára, az uniós ciklus végére több mint száz százalék fölött járunk. Ez egy tényadat.

(Gógös Zoltán: Semmit sem sikerült a három év alatt!) Közbeszólások az MSZP soraiból: Nulla lesz! - Zaj. - Az elnök csenget.) Aztán a többen lehet vitatkozni, hogy ez most hogyan hasznosult és milyen volt az előkészítés, de ez egy tényadat. (Varju László: Rosszabb lesz most, mint akkor!)

Az is kétségtelen, hogy az előkészítéshez kell idő (Zaj. - Az elnök csenget.), erre volt bőven ideje az előző kormányoknak is, az előző szocialista kormányoknak, és biztos, hogy erre most is szükség van, de én azt gondolom, és engedjék meg, hogy erről beszéljek csak néhány percet, hogy itt szemléleti kérdések voltak. Igenis azt tapasztaltam a 2010 előtti különböző operatív programokban, hogy természetesen nagyon sok helyes törekvés mellett nagyon erőteljes dominanciája volt az uniós elvárásoknak való megfelelés, ami bizonyos minimális szinten, azt gondolom, helyes, ugyanakkor mintha tényleg arról volt szó, hogy az uniós elvárásnak feleljünk meg, és nem elsősorban az ország kifejezett érdekeit vették figyelembe.

(18.20)

Erre nagyon egyszerű példákat is tudok mondani, amivel 2010-ig mi Zala megyében küzdöttünk, például hogy egy uniós fejlesztésnél ne csak a falun áthaladó utat újítsák föl, ami természetesen nagyon jó a tehergépjármű-forgalom számára - itt elsősorban a nemzetközi tehergépjármű-forgalom volt jelentős, például az M86-osnál -, de az ott lévő embereknek az lett volna az érdeke, hogy elkerülő utat építsenek elsősorban. Ezt sosem sikerült elérni különböző uniós előírásokra hivatkozva. Érdekes módon Ausztriában egyébként meg hasonló forgalomnál megépítették az elkerülő utakat. Sajnos 2010 után ezt valóban nem sikerült korrigálni, mert már elő voltak készítve a projektek. Hát, így lett egy igazán jó projektből, ami persze összességében biztos pozitív, de a helyben lakók abszolút nem érezhették az előnyeit.

Tehát ezért nagyon bonyolult a hatásmechanizmus annak, hogy pontosan hány millió eurót vagy hány milliárd forintot hová költünk. Azt gondolom, hogy főleg az infrastruktúránál a hatásait rövid távon nagyon nehezen is lehet mérni. Mert mondhatnánk a vasútnál is, hogy a vasútnál 236 kilométer vasút újult meg európai színvonalon, de ha tudjuk azt, hogy 7600 kilométer a magyarországi vasútvonalak hossza, amiből körülbelül a fele a fővonal, akkor láthatjuk, hogy ez egy viszonylag szerény hossz. Mégis nyilvánvaló, hogy az ország szempontjából fontos, hogy ezeket a fejlesztéseket erre fordítsuk, ezeknek majd hosszabb távon lesz meg az eredménye, és egyelőre nem feltétlenül a gazdasági növekedéshez, hanem az életminőség változásához járulnak hozzá, de kétségtelenül nagy az út, míg elérjük az európai színvonalat.

Ugyanúgy, ahogy itt elhangzott LMP-s képviselőtársam részéről is, Burgenlanddal példálózott. Biztos sok igazság volt abban, amit mondott, és sok jó példa van, mi is néztük a burgenlandi uniós forrá-

sok felhasználását, de azért meg kell mondjam, hogy egy kiragadott dolog ez az összehasonlítás, mert nyilván tudni kellene, hogy mihez képest. Egyáltalában nem biztos, hogy Burgenland például föl tudott zárkózni Ausztria fejlettebb részéhez képest. Mint ahogy el kell ismerni, Magyarországon sem történt ez meg, de ezt nem lehet csak az uniós forrásoktól elvárni. Megfigyelhetők a tendenciák, mert annak idején részletesen elemezve a nyugat-dunántúli régiót, kimutatható volt, hogy míg a területi forrásoknál bizonyos kiegyenlítő mechanizmus működött - itt is voltak persze régióon belüli problémák, amit Brüsszel miatt nem sikerült megoldani -, de addig kétségtelen, hogy országosan és a nyugat-dunántúli régióban is az volt megfigyelhető, hogy főleg a gazdaságfejlesztéshez közvetlenül kapcsolódó források igenis a nagy iparvárosok környékén koncentráálódtak, tehát azt erősítették, ahol eddig is volt a pénz. Mert ezt uniós forrásokkal igyekezni kell, de nehéz ellensúlyozni.

És mondhatnánk még nagyon sok olyan példát is, én egy dolgot szeretnék még kiemelni, amiről azt gondolom, hogy törekszünk arra, hogy jobb legyen az uniós források felhasználása, hiszen 2010 előtt például a területi forrásoknál volt olyan a nyugat-dunántúli régióban is, hogy szinte nem is tudtak eredményes pályázatot elérni. Egyszerűen olyanok voltak a kiírások, hogy egy cég nyert, az sem felelt meg, nem tudta megvalósítani, például a turisztikai attrakció programját a balatoni kiemelt üdülőkörzetben. Azóta ez sikerült több milliárd forint értékben, mert volt egyeztetés, fölértük az igényeket, és pontosan a fölért igények alapján megfelelően tudtak pályázni a vállalkozók és az önkormányzatok. Ez hiányzott igazából, ez az egyeztetés még, azt gondolom, a korábbi mechanizmusból. Tehát nagyon sok ilyen apró példát lehetne mutatni, tanulságot, amivel jobban lehet felhasználni a forrásokat.

De a leginkább, ami hiányzott 2010-ig - és evvel be is fejezném az idő hiányában, hogy képviselőtársaimnak maradjon szó -, hogy leginkább a koncepcionális programok hiányoztak az oktatás és az egészségügy terén. 2010-ig igenis, azt tudom mondani, hogy úgy készítették el ezeket a nagyprogramokat, hogy hiányzott az a nagyprogram, ami mentén a fejlesztéseket fölfűzhatték volna, és a pályázati módszer nem alkalmas arra, hogy a legjobb helyre menjenek a pénzek, hiszen a pályázaton nagyon sok mindent értékeltek, nem biztos, hogy ott fejlesztettek az oktatásban és az egészségügyben, ahol a leginkább kellett volna, mert nem ezek a fejlesztések voltak előkészítve. Ennek a változtatását kell elérni, és végül is azt gondolom, óriási eredmény az, hogy száz százalék fölött sikerült a pénzeket elkölteni, még akkor is, ha nyilvánvalóan lehetett volna a jobb előkészítéssel hatékonyabban elkölteni, és ezt a következő uniós ciklusban kell pótolni. Köszönöm szépen a figyelmüket. (Taps a kormánypártok soraiban.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Gúr Nándor képviselő úr, MSZP-képviselőcsoport. Képviselő úr, ön é a szó.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen. Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ezek azok a típusú kérdések, amelyekben érdemes lenne közmegegyezést, a politika színterén történő meg egyezést szülni, egyszerűen annak okán, hogy 8-9 ezer milliárd forintnak megfelelő pénzügyi felhasználás történik egy ilyen hét éves ciklus keretei között. Nem mindegy, hogy ez hogyan, miképpen, mire fordítódik. Tudjuk, hogy a közberuházásoknak 90-95 százaléka vagy talán még ettől is több gyakorlatilag az uniós forrásokból valósul meg. És azt is tudjuk, hogy nagyjából ez a mérték, ha ilyen éves bontásokra leosztjuk, akkor a megtermelt anyagi javainkhoz illesztetten nagyjából 3-4 százalékos nagyságrendet képvisel, tehát a GDP-nek ilyen nagyságrendjét képviseli. Ez jelentős, nyilván nagyon nagy befolyással van a gazdasági folyamatokra is.

Én igazából három kérdésre fókuszálnék a bevezető gondolatokon túl. Az egyik az, amit látunk és tapasztalunk, hogy az elmúlt évek történései alapvetően a halmozottan hátrányos helyzetű térségeknek nem kedveztek. Ezeknek a régióknak, mondhatni nyugodt lelkiállással, nem a hasznára váltak, hiszen a különbségek nem csökkentek. A hét régióból Magyarország négy adott régiója az európai uniós régió tekintetében fejlettség vonatkozásában az utolsó húszban helyezkedik el, és itt a rés, a különbség folyamatában időről időre nő.

Szűkebb hazámba, Északkelet-Magyarországra visszamenve, Borsod-Abaúj-Zemplén megyére ha rátekintünk, akkor azt látjuk, hogy a megyében zajló folyamatok a gazdaságot érintően, mondjuk, két-három jelzőértékkel párosítva azt mutatják, hogy a nettó árbevételek a gazdaság színpadán nem tudták azt a növekedési ütemet produkálni, ami adott esetben és adott időszakban, mondjuk, az infláció tekintetében megjelent, 13 százalék mínuszos különbség volt. De ha az adózás előtti eredményeket is nézzük, akkor a gazdálkodó szervezetek - Borsod-Abaúj-Zemplén megyéről beszélek - összességében mintegy 135 milliárd forinttal kisebb adózás előtti eredményt produkáltak 2013-ban, mint 2007-ben. Ezek nem túl kecsegtető folyamatok. Nyilván a versenyképesség növeléséről, növekedéséről meg nem is lehet beszélni, a csökkenéséről sajnos annál inkább.

De ha másfajta erőforrások tekintetében gondolkodunk, akkor ha azt nézzük, hogy az átlagos állományi létszám a gazdálkodó szervezetek tekintetében hogy nézett ki, akkor meg azt kell mondjam, hogy mínusz 5 ezres számadatról lehet számot adni. Ha meg a két végpont, a kezdő és a végpont összehasonlítását nézzük, akkor 2007-ben Borsod-Abaúj-Zemplén megyében 232 800, majd 2013-ban pedig 232 200 fő foglalkoztatott volt, azaz 600 fővel kevesebb, és akkor már a mesét el sem mondom hozzá, hogy persze ebben a 2013-as adatban minőségileg több, mennyiségileg fogható az a növekedés, ami közfoglalkoztatás, és nem a gazdaság tekintetében jelenik meg.

Úgyhogy azt akarom mondani mindezekkel a számadatokkal alátámasztva, hogy sajnálatos módon nem a gazdaság erősödését és nem a foglalkoztatási

potenciál növekedését hordozta magában ezeknek a forrásoknak a felhasználása. Persze azért sem, mert hogy részarányában gyakorlatilag mértékadó módon visszaszorult Észak-Magyarország; Nógrád, Borsod-Abaúj-Zemplén megye, illetve Heves együttesen durván 10 százalékát tudja magáénak ezeknek a forrásoknak.

A másik nagy probléma igazából az, hogy ma ugyan kevés szó esik róla, de azért sokan felvetik az európai források felhasználásával kapcsolatosan a korrupció kérdéskörét. Azt, hogy a közbeszerzések vonatkozásában nagyon sok esetben egyszerreplős játék zajlik. Gyakorlatilag közel a fele a közbeszerzéseknél úgy zárul, hogy egyszerreplőssé válik, illetve egyszerreplősként indul is el. Vagy épp olyan jogszabatlannak mondható elszámolások történnek, amelyek a későbbiekben okozhatnak gondot. Vagy költségűllépések mutatkoznak, 4-es metró, sok minden egyéb más tekintetében. Túlárazások jelennek meg, gyakorlatilag valótlannak mondható költségvetési terveken alapulva. A kiemelt projektekről nem akarok sok mindent mondani, csak azt, hogy gyakorlatilag verseny nélküliek. So-so, ezek mind-mind táptalaját adják a közbeszerzés erősödésének és növekedésének. Ez ellen kellene gátat szabni.

Az utolsó mondataim pedig csak arról szólnak, hogy érdemes lenne az elkövetkezendő időszakban a hátrányos helyzetű térségekre ilyen értelemben jobban odafigyelni, hogy a gazdasági növekedés és a foglalkoztatási komponensek nőni tudjanak.

De ezt úgy kellene tenni, hogy ne a fideszes képviselők organizálása mellett kijelölt pályázókkal és akár megjelölt kivitelezőkkel felítve zajlódjának a folyamatok, netán a fideszes képviselők érdekeltsége mellett. Nem, ezen változtatni kell: tisztává kell tenni a rendszert, és ahogy az első mondatomban mondtam, politikai közmegegyezésen alapulóan olyanná, ami az emberek érdekét szolgálja. Elnök úr, köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

(18.30)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Móring József Attila képviselő úr, KDNP-képviselőcsoport. Képviselő úr, öné a szó.

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! A szocialista kormány az uniós támogatások felhasználásának tervezésekor nem mérte fel, hogy az országnak milyen fejlesztésekre van valóban szüksége. Habár az uniós fejlesztések célja a lemaradó térségek felzárkóztatása lett volna, a támogatások elnyerésében mégis jobbak voltak az esélyei az előnyösebb pozícióból startoló vidékeknek. Egy hivatalos pályázati oldal összesítője szerint a 2007-13-as pénzügyi ciklusban a legtehetősebb régió 2493 milliárd forintot kapott, a teljes keret közel 32 százalékát, míg az egyébként is lemaradó Észak-Magyarországnak csak 825 milliárd jutott. 20 százalékkal nagyobb volt az egy főre jutó támogatás a központi régióban.

Központosított és a nyilvánosságnak csak mérsékelt teret engedő eljárásrend jellemezte az uniós pályázatok elbírálását, ami joggal vetette fel a korrupció gyanúját a jóérzésű választópolgároknál. A szocialisták által kialakított rendszernek köszönhetően az uniós források jelentős része jutott pályázati tanácsadókhoz, csak projektmenedzsment címszó alatt akár a teljes projekt esetenként 30-40 százalékát is kivihették a rendszerből, s ennyivel kevesebb pénz jutott a valós projektekre. Túl nagy volt a gazdasági érdekcsoportok befolyása. Gazdaságfejlesztésekre a forrásoknak mindössze 16 százalékát szánták.

A pályázatok kiírása csúszott, a szerződés-kötések elhúzódtak, bonyolultak voltak a forrásfelhasználásra vonatkozó eljárások.

Értelmetlen beruházások valósultak meg az ország valós fejlesztési igényei helyett, néhányat említé- nek meg ezek közül: 40 millió forintból épült meg a 40 centiméter magas bodrogkeresztúri kilátó; 120 millió forintot nyert egy kutyawellnesszel foglalkozó vállalkozás; 102 millió forintból épült a funkció nélküli Hegyalja kapuja; hat darab buszmegálló épült 27 millió forintból, amely konstrukciójából fakadóan nem tudta ellátni egy buszmegálló alapvető funkcióit, mert például az esőtől nem védett; az M6-os autópá- lyáról, illetve a kőröshegyi völgyhídról már esett szó.

Kaotikus állami intézményfejlesztések valósul- tak meg, a szakpolitikát nélkülöző támogatás közve- títése és egyedi, szíjtszerű fejlesztések kialakítása volt jellemző. A közfeladatok ellátását biztosító in- tézmények esetén rászoruló kórházak és iskolák es- tek el uniós forrásoktól. Nem a szakpolitika határoz- ta meg, hogy mely közfeladatot ellátó intézmény, kórház vagy iskola létrehozása és fejlesztése szüksé- ges, hanem az, hogy ki írt a kiszervezett értékelő szerint jobb pályázatot. Meglepően gyakori összefo- nódás volt észlelhető a pályázatot író és értékelő cégek között. A szakpolitika nem vett részt a kivá- lasztási eljárásban, és tanácsadó cégek lepték el az iskolákat és kórházakat, hogy a pályázatokat elké- szíthessék. Az eljárásokat feleslegesen két szakaszra, előkészítésre és megvalósításra bontották. A feltéte- les közbeszerzési rendszer hiánya miatt a közbeszer- zési eljárások elhúzódtak, a projektek csúsztak és a becsült költségek és műszaki tartalom alapján törté- nő szerződés-kötés következtében az elnagyolt pro- jektköltségvetések miatt folyamatos szerződésmódo- sításokra volt szükség.

A 2007-ben létrejött rossz pályázati rendszer ká- ros hatással volt a gazdasági szereplőkre, ezért a kor- mány úgy döntött, egy felgyorsított pályázati kiírással megcélozza, hogy elkerüljük a közelmúltbeli tapasza- latokat, amikor a 2007-13-as ciklus terhére még tavaly is pályázatokat kellett meghirdetni, illetve az egyes kiírások kereteit át kellett írni a forrásvesztés elkerü- lése érdekében. Elnök úr, köszönöm, hogy szólhattam. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisz- telt Országgyűlés! Harrach Péter frakcióvezető úr arról tájékoztattott, hogy a Kereszténydemokrata Néppárt képviselőcsoportja a politikai vitában a

frakció további időkeretéről a Fidesz képviselőcso- portja javára lemond. Kérem a munkatársakat, hogy az időkereteket a bejelentéseknek megfelelően szí- veskedjenek módosítani.

Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Szilágyi György képviselő úr, Jobbik-képviselőcso- port. Őné a szó, képviselő úr.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Az eddigi vitának voltak olyan felszólalásai, amelyek normálisak és konstruktívak voltak, és saj- nos voltak olyan felszólalások is, amelyek mélyse- gekbe vittek minket. A normális felszólalások közé tartozott egyébként Lázár miniszter úr expozéja is, amelyben némi, jó pár csúsztatás mellett azért voltak és mondott a miniszter úr olyan pozitív és előremu- tató dolgokat és gondolatokat, amelyek egyébként ismerősek lehetnek azoknak, akik olvasták a Jobbik programját vagy éppen írták ezeket, de azt mondat- juk erre, hogy jobb később, mint soha.

A mélypontok közé tartozott, szerintem a legna- gyobb mélypont volt, Szanyi Tibor felszólalása. „El- mondtam, szevasz, a kisfróccs már be van hűtve” stílusban elmondta itt a felszólalását, majd felállt és elhagyta a termet. A vita során már szóba kerültek Lamperth Mónika mondatai, amelyek az MSZP-s fejlesztési pénzek szétosztására utaltak. Akkor én egyébként nagy izgalommal várom majd Riz Gábor felszólalását, és remélem, hogy beszél majd az NYBT Kft. és a KBTF Kft. jövőbeni terveiről a fejlesztési pénzek elosztásával kapcsolatban, és lehet, hogy még kapcsolódhatnak valamilyen szinten majd Lam- perth Mónikához is.

A mai vitanapot a miniszterelnök úr kezdemé- nyezte. Gondolom, a miniszterelnök úrnak jelentet- ték az ismerősei, barátai, rokonai, hogy az EU-s fej- lesztési forrásokból finanszírozott projektek kivitele- zési munkáiért a megfelelő mértékben túlarazott díjat már számukra kifizették, így szaldót lehet von- ni. Ez valóban siker, annak a körnek a sikere, akihez a pénz került, de ez nem tekinthető az ország sikeré- nek. A ciklus lezárása az én értelmezésem szerint akkor történik meg, amikor Magyarország megkapta mindazon pénzeket az EU Bizottságtól, amelyeket az egyes kedvezményezettek számára már kifizetett. Ha ez megtörténik, és valamennyi eurócent megér- kezik, amelyet Magyarországnak szántak még a 2006. év végén Brüsszelben, akkor beszélhetünk sikerről, addig azonban nincs okunk ünnepelesre, legkevésbé a kormány érdemtelen éltetésére.

Tisztelt Képviselőtársaim! A támogatási folya- mat soklépcsős, amelyben a végső egyenleget csak akkor tudjuk megvonni, ha a folyamat valamennyi lépcsőfokát végigjártuk, és mint mondom, a legutol- só lépcsőfok az, amikor a magyarországi intézmény- rendszer benyújtja a végső számlát az EU Bizottsága számára, akik akkor fizetnek, ha a magyar intéz- ményrendszer jól működött, mentes volt a visszaélé- sektől és a hibáktól. Jelenleg ez a lépés még nem történt meg, tehát még nincs okunk az örömré.

A miniszterelnöki indoklásban hivatkozott 2015. december 31-ei zárást sem tudom, mire vonatkozik,

hiszen ez év április 8-án az EMIR-rendszeren keresztül a pályázók arról kaptak tájékoztatást, idézem: „Az intézményrendszer 2016. május 16. napjáig teljesít kifizetéseket a kedvezményezettek számára.” Illetve felhívják a kedvezményezettek figyelmét arra, hogy valamennyi projektnek 2016. június 15. napjáig fenntartási szakaszba kell kerülnie. Hogyan lehetséges még kifizetést teljesíteni, ha már a ciklus lezárult december 31-én? Milyen cikluszárás az, amikor az egyes projektek zárása még nem történt meg maradéktalanul a decemberi zárás időpontjára, sőt vannak olyan projektek, amelyek a cikluszárás után fél évvel fognak csak lezárulni és fenntartási szakaszba kerülni?

Az intézményrendszer harsogja a sikerpropagandát, azonban a dolgok tényleges állásáról nincs hivatalos, hiteles és teljes körű tájékoztatás a közvélemény számára. A kormánypropaganda szerint minden rendben van, holott az EU Bizottsága hivatalos honlapján található közlemények szerint a 2007-13-as ciklus tagországi elszámolása még nagyon messze áll a lezárástól. Jelenleg éppen fel van függesztve a teljes TIOP-kifizetés, ez egy március 23-ai közlemény, valamint a KEOP és TÁMOP programokból több konstrukció is.

Tudom, hogy a kereteket úgymondó túlvállalta az intézményrendszer annak érdekében, hogy ha esetleg valakit, valamit nem fogad el Brüsszel, akkor legyenek olyan tartalékok a projektekből, amelyeket majd az el nem fogadottak helyett benyújtunk, és ezek segítségével hívjuk le a teljes keretet. Itt azonban felmerül egy nagy kérdés. Ki fizeti ki azokat a projekteket, amelyeket Brüsszel nem fogad el, mondjuk, azért, mert a megvalósítás során brutálisan túláraztak, mondjuk, példaként egy közvilágítás-korszerűsítést, amit ráadásul egy olyan cég nyert el, amelyet kétes körülmények között választottak ki? Itt még véletlenül se gondoljon senki arra, hogy esetleg a legfőbb döntéshozó családjához köthető cég tucatnyi EU-forrásból finanszírozott közbeszerzési mutyjára gondolok, a példa csak úgy eszembe jutott ebben a pillanatban. Tehát mi lesz akkor? A válasz egyszerű: a magyar emberek fogják azt kifizetni a költségvetésből.

(18.40)

Okunk tehát ünnepelni van a legkevésbé. A 2007-2013-as ciklus forrásait a kormányok elköltötték, az eredményeket a lakosság nem érzékeli, a fejlesztések többsége fenntarthatatlan látványberuházásra ment el. A ciklus nagy tanulsága, hogy a támogatási forrásokra mint következmények nélkül ellophatóra tekintett a kormányzat, és az aktuális hűbéresei között szét is osztotta azt.

Tartok tőle, hogy a 2014-2020-as ciklus sem kezdődik másként, hiszen a döntéshozók ugyanazok, a végrehajtók ugyanazok, és a választókon múlik majd, hogy 2018 után továbbra is a kormányzati szabad rablás színtere marad-e a fejlesztéspolitika, vagy valóban a nemzeti célok megvalósításáért elkö-

telezett kormány használhatja fel a maradék forrásokat a magyar emberek érdekében.

Én bízom a magyar emberek józan ítélőképességében, bízom a magyar emberek akaratában, és bízom abban, hogy 2018-tól a Jobbikot fogják megbízni a kormányzással, és akkor normálisan fogjuk felhasználni ezeket az EU-s forrásokat, ami az elmúlt időszakban nem sikerült sem az MSZP-nek, sem a Fidesznek. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most felszólalásra következik Niedermüller Péter európai parlamenti képviselő úr. Tájékoztatom képviselő urat, hogy a frakcióval nem rendelkező európai parlamenti képviselők az egy független képviselőre jutó felszólalási idővel megegyező felszólalási időkeretet, azaz kettő percet használhatnak fel. Képviselő úr, öné a szó.

NIEDERMÜLLER PÉTER európai parlamenti képviselő: Köszönöm szépen, elnök úr. „A síneket le kell rakni, az országot építeni kell.” - mondta minap a miniszterelnök, és ebben bizony igaz van. A baj csak az, hogy a miniszterelnök mást mond és mást csinál. Igaz, azt is mondta egykor, hogy ne a szavait, hanem a tetteit figyeljük, a tettei pedig arról árulkodnak, hogy nem az országot, hanem Felcsütöt építi, most éppen egy kisvasutat álmodott meg magának, 600 millió forint vissza nem térítendő uniós támogatással. Nem az Európai Unió legszegényebb vidékeinek számító Dél-Baranyát vagy Dél-Alföldnek az infrastruktúráját gondolja meg javítani, nem, hanem kisvasutat épít. És láss csodát, ember, ez a kisvasút éppen a Pancho Arénáig vezet!

De van itt más baj is bőven, hadd soroljak néhány példát! Az Európai Bizottság 15 operatív programból 10-et függesztett fel szabálytalanságok okán. Március közepén a Bizottság 67 milliárd forint fel függesztéséről döntött a társadalmi infrastruktúra operatív program kifizetéseiben talált súlyos szabálytalanságok miatt. A környezeti és energetikai operatív programban 30 milliárd, a regionális operatív programoknál 35 milliárd forint a tét. Emlékeznék még az Öveges-programban eltűnt 2,1 milliárd forintra? Megkérdezték az önök által támogatott roma vezetőket, hova lett az a sok száz millió forint, amit a roma felzárkóztatásra szánt az Unió? Dehogy kérdezték, eszük ágában sem volt.

Amit korrupciónak neveznek, az gyakorlatilag a Fidesz legfőbb politikája - nyilatkozta 2015 végén a miniszterelnök egyik közeli tanácsadója. És azt is tudjuk, hogy a kormány kiemelten támogatja a nemzeti ipart, a hazai vállalkozásokat. Magyarán, azoknak osztogatja az uniós támogatásokat, akiket nemzetinek tart; nem a legjobbaknak, hanem a sajátjainak: például a felcsúti polgármesternek vagy éppen a Videoton labdarúgócsapat tulajdonosának.

Azt kell mondjam, szégyen és gyalázat, ami itt történik. Az uniós pénzek Magyarország modernizációját szolgálják, nem pedig a kormány hatalmának a fenntartását. Köszönöm, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak, Miniszterelnökség. Öné a szó, államtitkár úr.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Ön sokkal komolyabb intellektus annál, hogy arra legyen csak képes, hogy felolvassa Gyurcsány Ferenc szavait, akinek nem volt bátorsága arra, hogy bejöjjön egy ilyen vitára, ahol lényegében az általa vezetett miniszterelnökséggel lehetett volna szembesíteni az akkori tetteket.

De ha már a konkrétumokat hozta szóba, engedje meg, hogy megemlítssem, hogy az ön által a vidéki emberektől vagy akár a felcsútiaktól sajnált 600 millió forinttal szemben Dél-Baranyában turisztikai fejlesztésekre 20 milliárd forint jut. Tehát az, amit ön nullának lát, az konkrétan 20 milliárd forint.

Az Öveges-program. Lehet, hogy nem emlékszik, mert az önök emlékezete szelektív, általában azokat a politikai vagy adott esetben Btk.-kategóriában szabályozható dolgokat, amiket önök tettek kormányzásuk alatt, azokat nagyon gyakran elfelejtik, úgy látszik, azt is elfelejti, az Öveges-program kapcsán a Miniszterelnökség utasítására az Emberi Erőforrások Minisztériuma tett feljelentést az V. kerületi kapitányságon.

És azt is elfelejti, hogy Gyurcsány Ferenc meglepő módon még mindig ugyanabból a pénzből él, amit az Európai Bizottságtól különböző, politikailag előre nem látható alkuk kapcsán kapott (*Varju László: A bíróság mondta ki, államtitkár úr, hogy hazudtak!*), és ebben a tekintetben az Európai Bizottság konkrétan pártfinanszírozást követ el, amely Gyurcsány Ferenc cégen keresztül az ő politikai cégeit, illetve politikai céljait finanszírozza. (*Gógös Zoltán: Erről van bírósági döntés, nem? Ez nem igaz.*)

Képviselő úr, én azt gondolom, hogy önben nagyon sokat csalódhattak azok, akik azt gondolták, hogy ön nemcsak a DK szószólójaként képviseli őket Brüsszelben, hanem önálló gondolatokkal bíró európai parlamenti képviselő. Sajnos, nem az. (*Taps a Fidesz soraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Folytatjuk munkánkat. Megadom a szót Hadházy Sándor képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport. Képviselő úr, öné a szó.

HADHÁZY SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Emlékezzünk vissza, hogy az európai uniós tagság elnyerését követően elindult egy tervezési előkészítő folyamat, amit Baráth Etele képviselő úr irányított és vezetett, de sajnálatos módon őt elég gyorsan félreállították, pedig nagyon hasznos tudás és információ összegyűlt az ő irányítása alatt. És aztán 2006-ban valahogy kiderült az, hogy Lamperth Mónika egészen máshogy gondolkodik ezekről a kérdésekről, és ő azt mondta, hogy márpedig uniós forrás egy cent sem kerülhet akkor ellenzéki kézbe (*Gógös Zoltán: Ilyet nem mondott sose!*), és

ezen igazából megdöbben mindenki. (*Gógös Zoltán: Igen, de nem így lett.*) És akkor itt hallgattuk Mesterházy Attila és Gúr Nándor felszólalását, akik arról beszéltek, hogy politikai - hogy is fogalmazott? - konszenzus, politikai közmegegyezés, Gúr Nándor ezt a szót használta, mennyire elő tudja segíteni a forrás jó és pontos felhasználását. Való igaz, ez nagyon jó lenne, csak éppen erre teljesen alkalmatlan a jelenlegi baloldal vezetése.

Tisztelt Országgyűlés! Varju László azt is elmondta, hogy 2010-ben, amikor a kormány átadás-átvétel történt, akkor több mint 3000 milliárd forint szerződéses állományt adtak át. Tisztelt Képviselő Úr! Mindenki tudja azt, hogy ezek a szerződések nem álltak meg a saját lábukon, légvárat építettek, és igazából semmiféle biztos felhasználási lehetőséget nem nyújtottak forrásfelhasználás tekintetében, saját maguktól összedőltek, de tömegével. Úgyhogy ez a lehetőség sajnálatos módon nem állt meg számunkra.

Aztán szeretném azt is elmondani, hogy a szocialista vezetés milyen kiváló intézkedéseket tett például a mértékadó árvízszint kérdésében. 2010 márciusában született meg az a rendkívül bölcs döntés, hogy igen jelentős mértékben csökkentették az Esztergom alatti Duna-szakasz mértékadó árvízszintjét, amely kötelezően használandó tervezési alapadat volt. Csak szeretném jelezni, hogy a 2013. évi júniusi árvíz ezt a mértékadó árvízszintet nagyon megközelítette, magyarul, erre tervezni nem lehetett, kénytelenek voltunk ezt 2014-ben módosítani.

Akkor, ha azt vizsgáljuk, hogy milyen állapotokat kellett megoldani, milyen problémákat kellett kezelni, elmondható, hogy ez a kormány kiválóan teljesített akkor, amikor a teljes uniós forrást lehívhattuk. Mi a térségben megszenvedtük ezt, hiszen igen jelentős projekteket nem tudtunk útjára indítani, nem tudtunk olyan fejlesztéseket megvalósítani, amelyek számunkra létkérdések. Ilyen például a fővárosi agglomerációs közlekedés kérdése, amely még ma is igen jelentős mértékben megterheli mindennapi életünket, akár az ürömi, a 10-es út közlekedését, akár a 11-es út közlekedését említhetném.

Úgyhogy, tisztelt képviselőtársaim, van feladat előttünk bőven, azt gondolom, hogy a következő időszakban ezt meg fogjuk oldani. Köszönöm szépen. (*Taps a Fidesz soraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Gógös Zoltán képviselő úr, MSZP-képviselőcsoport. Megadom a szót, képviselő úr.

(18.50)

GÓGÖS ZOLTÁN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ha itt lenne most dr. Kovács Zoltán, Pápa város volt polgármestere, biztos kikérné magának, amit Hadházy képviselőtársunk mondott, hogy idiótaságokat csináltak az előkészítés során, ugyanis 7 milliárd forint uniós forrás került Pápára, az összes projektet a fideszes önkormányzat készítette elő, és nem volt olyan, amit ne

nyert volna meg; ezt csak jelezni szeretném. Az más kérdés, hogy jégpálya azóta sem üzemel a főtéren, mert nem tudják lehűteni a jeget, de ebbe most nem akarnék belebonyolódni. Ennyit arról, hogy ki nyert és ki nem.

Másrészt egy nagyon nagy ellentmondás volt az egész eddigi napban. Arról volt szó, hogy a Fidesz-kormány olyat örökölt, hogy mindent át kellett szervezni, illetve hogy mi nem csináltunk semmit, amikor meg átvették, akkor nekem mindenki azt mondta, hogy a forrásoknak már a 90 százalékát lekötöttük, tehát nincs mozgásterük. Most a kettő között az agrárügyekben biztos, hogy valamilyen ellentmondás van. A 90 százalékát lekötöttük, ez tényleg így volt, és azért kötöttük le, mert akkor jó egy pénz, ha viszonylag hamar jön; ez a válaszom Manninger képviselő úrnak, hogy mi van azzal a 10 százalékkal, amit kormány szinten kifizettünk az első három év után, pontosan 10 százalékkal fizettünk ki többet, mint amennyit a Fidesz fog, ő ugyanis nem fizet ki semmit. Ennyit a komoly munkáról. Tehát ez teljesen nulla. Most mondta itt a miniszter, hogy 2017 előtt itt kifizetés nem lesz.

Én azt gondolom, képviselőtársaim, hogy nyilván van értelme ezekről a dolgokról vitatkozni, de csak akkor van értelme, ha ez a jövőre nézve hoz valami pozitívumot. Amit egyelőre a pályázatoknál látunk, abból az látszik, hogy nem nagyon tanultak. Államtitkár úr, hogy csak két példát mondjak: az AKG-kiírást tizenháromszor módosították menet közben, a kertészeti gép-pályázatot meg nyolcszor. Nem beszélve arról, hogy harminc pályázat kiírását ígérték már a tavalyi évre, és ebből sikerült kiírni kettő és felet, s úgy tűnik, hogy elbírálni meg egyet sem sikerült. Jó lenne, ha választ adna arra, hogy mit kezdjenek a termelőink azzal a helyzettel, hogy május 15-ig egységes kérelemben be kellene adni az AKG-pályázattal kapcsolatos döntést is, ami még nem született meg. Ha beadják és nem nyernek, akkor túligénylést csinálnak, és büntetőszankció lesz belőle, ha meg nem adják be, akkor nem kapnak pénzt. Mellesleg én még nem láttam olyan európai uniós projektet, ahol úgy kell betartani feltételeket, hogy fogalmuk sincs arról, nyernek-e vagy sem. Én nagyon-nagyon felhívnám a figyelmüket arra, hogy ez így nem lesz jó.

A másik, ami szerintem óriási hiba és óriási pofára pontozást hozhat, hogy gyakorlatilag megszüntették azt a rendszert, ami lehet, hogy az előkészítésnél a minisztériumnak egy kicsit nagyobb munkát okozott, hogy rendeleti szabályozás volt, de az biztos, hogy az teljesen normatív volt, államtitkár úr. Aki annak a rendeletben foglalt paraméternek megfelelt, az nyert, és nem volt olyan, hogy a bírálatnál 50 százalék a pofapont. Jelenleg pedig ez a helyzet Magyarországon, és pont úgy, mint a földeladásnál vagy a bérbeadásnál, gyakorlatilag teljes szubjektív rendszer lesz. Ha ezen nem változtatnak, akkor óriási baj lesz. Már a második időpont van arra az ötpárti önkormányzati egyeztetésre, amit kezdeményeztek, és nagyon kíváncsian várom, hogy az önkormányzatok hogy állnak ehhez a kérdéshez. Itt több volt önkor-

mányzati képviselő, sőt polgármester is ül, és a legnagyobb bajuk most az, hogy semmibe nem szólhatnak bele. Gyakorlatilag semmibe. Egy megyei önkormányzatnál két ember dönt el mindent, a pénzt leosztották, tehát semmi dolguk vele. Hogy ebből milyen fejlesztés lesz, arra nagyon kíváncsi lennék. Tehát az a probléma, hogy olyan programok és projektek indulnak el, amelyek szerintem nincsenek végigtárgyalva a végrehajtásban és a végrehajtókkal.

S még egy dolgot szeretnék mondani. Az előbb elhangzott az is, hogy túl sok felesleges beton lett csinalva a programokban. Nos, egyetlenegy állattartó telep sem tehet arról, hogy megépítette az európai szabványos trágyatárolót. Egyet tudok ilyen mutatni, államtitkár úr, ha lesz egy kis ideje, Nagyesztergáron biztosan szeretettel várják. Közben az összes földjüket odaadták a helyi Magosz-főnököknek. Az összeset. Abban a trágyatárolóban soha egy deka trágya nem volt, mert egy négyszázas telepre készült, és jelenleg van ott 90 maradék tehén, egészen addig, amíg az utolsó két ember nyugdíjba nem tud menni a cégtől, mert azért működnek csak. Úgy nem lehet tervezni, főleg nem az agráriumban, ahol legalább húsz évre kell tervezni, hogy jön egy következő kormány, amelyik a termelés alapját kihúzza az alól a vállalkozás alól, amelyik előtte egyébként milliárdokat fejlesztett. Mert senki nem gondolta ép ésszel, hogy olyan vállalkozások alól, amelyek komoly pályázatokat és beruházásokat hajtottak végre, kirántják a szőnyeget. Nem beszélve arról, hogy mindezt menet közben, mert minden szabályt menet közben változtattak meg.

Most a tejjel küszködünk. A mai logika mentén mindenkinek fejbe kellene lőni az összes tehenét. Most csak becsületből tartják a teheneket, mert az a segítség, amit adnak, csak a töredéke annak, amit egy tollvonással elvettek az 1200 feletti támogatásoknál, államtitkár úr! Egy tollvonással! Az pontosan százmilliárd volt, amilyen pofont kapott ez az ágazat. Most nagy kegyesen visszaadnak belőle húszat vagy harmincat. Most tényleg az van, hogy dögöljön meg a szomszéd tehene is, mert erről van szó. Én azt gondolom, hogy amit most művelnek, az minden, csak nem tervszerűség. Olyan beruházásokat fognak kidobni vállalkozások az enyészetbe, amik egyébként termelhetnének, ha nem úgy lenne Magyarországon, hogy bevezetik az abszolút hungarikumot, a föld nélküli állattartást. Nincs ilyen, a világon sehol nincs ilyen!

Most még lehet módosítani, ezért arra kérem, hogy ezt az uniós pénzt lehetőleg ne pofára osszák szét, mert abból nem lesz a magyar embereknek hasznuk. Részesülhessenek ebből olyanok is, akik valóban termelni szeretnének. Valamelyik nap egyébként hallottam egy jó hírt: úgy tűnik, hogy közepes méretű élelmiszer-feldolgozók is kaphatnak valamennyi pénzt. Kíváncsian várjuk, megérik-e, hogy kaphatnak ilyen. Az a probléma, hogy az elmúlt pár évben olyan terhelést kapott a magyar élelmiszeripar, amit nem bírt ki. Lélegeztetőgépen lehet néhányat tartani, csak nem tudom, hogy ez meddig lesz így.

Ezek nagyon-nagyon fontos kérdések. Jó lenne ebben valamilyen konszenzust teremteni. Nem a

semmiért mondta Attila, felejtük már el, hogy most éppen ki hova osztott meg mit ad. Hogy most éppen mennyi a visszaosztási ráta, én nem tudom, 20 százalék-e vagy 30, már mondanak 50 százalékot is, ahogy nő az étvágy meg fogy az idő, de nem ezzel kéne foglalkozni, hanem azzal, hogy tényleg értelmes és hasznos dolgokra költjük el ezt a forrást. És költjük el, mert ha ez így folytatódik, akkor nem fogjuk tudni.

Úgyhogy én nem lennék olyan büszke arra az időszakra, amit önök csináltak ezzel a fejlesztéspolitikával, de remélem, hogy a következő időszakban sokáig nem is lesz rá módjuk. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Riz Gábor képviselő úr, Fidesz-képviselőcsoport. Megadom a szót, képviselő úr.

RIZ GÁBOR (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársak! Elég sok véleményt hallottunk pró és kontra. Én néhány aprósággal szeretném megerősíteni vagy cáfolni az aggódók mindennapjait.

Borsod-Abaúj-Zemplén megye, ahogyan Gúr képviselőtársam is mondta - bár ő egy másik oldalról szemlélve -, abban az örömteli helyzetben volt, hogy igen szép számmal kapott a forrásokból, arányosítva a többi megyéhez képest. Ha azt nézzük, hogy a benyújtott pályázatok száma 11 383 volt, míg az országos átlag 6665, a benyújtott igények száma meghaladta az 500 milliárdot és ebből 443 milliárd lett kifizetve, akkor azt mondhatjuk, hogy ez nem egy rossz arány. De ha tételesen nézzük néhány operatív program tekintetében, akkor azt is elmondhatjuk, hogy a regionális operatív programok esetében darabra 3086 pályázat volt benyújtva, míg országosan ez 261 darab volt átlagosan. Ez nyilván a megye méretéből következik, de sok minden másból is; a megye aktivitása e tekintetben nagyobb volt. Az sem véletlen, hogy ebben a ciklusban Borsod-Abaúj-Zemplén megye csak az önkormányzatokat érintő területi operatív programból is 93 milliárd forintot kaphat, nyilván megfelelő minőségű pályázatok benyújtása esetén. Az egyik legaktívabb terület a gazdasági operatív program volt, amely 3556 pályázatot nyújtott be, míg az országos átlag 2140 volt megvénként. Ami pedig a támogatásokat jelenti: ezen a területen 189 milliárd forint lett kifizetve, míg az országos átlag 111 milliárd forint. Tehát nincs miért szégyenkeznie Borsod megyének.

Egy dolgot viszont szeretnék hozzáadott értéként én is hozzátenni - és ez velejárója volt annak, hogy Borsod-Abaúj-Zemplén megye a korábbi terminus technicust figyelembe véve az LHH-s térségek tekintetében sajnos szép számmal büszkélkedhetett ilyenekkel -: Ózdon volt olyan félig romos épület, ahová 27 dunántúli vállalkozó jelezte telephelyének a bejegyzését, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy az LHH-s források egy részét szeretné magáénak tudni.

Az is nagyon fontos, hogy a térségünkben, bár többek elmondása szerint gondos előkészítő és ter-

vező munka volt, mégis azt láthatjuk, hogy pontszerű, foltszerű fejlesztések valósultak meg döntő többségében.

(19.00)

Nem volt koherencia a gazdasági ágazatok, illetve a szakképzési-képzési ágazatok között sem, hiszen ennek egyik eredménye ma az, és itt be lehet hozni torzító tényezőként, hogy a fiatalok egy része elvándorol, ma csak Ózdon 700 munkaerőt keresnek, tehát 700 ember hiányzik a helyi munkaerőpiacról. És ebben benne van nemcsak a betanított munkás, hanem a középvezető és benne van a felső vezető is. Nem volt véletlen az, hogy a kormány akkor, amikor az elmúlt időszakban vizsgálta a térségünket, egy átfogó tanulmányt készített a Nemzetgazdasági Minisztériummal, ahol megnézték azt, hogy ha már készül gyorsút Ózdig, a 21-est összekötve a 26-ossal, akkor az vezessen valahová.

Az sem véletlen, hogy döntés született arról, hogy az egyik közösségi főiskola Ózdon lesz a jövőben. Sőt, az sem véletlen, hogy képző, szakképző központ lett Ózdra téve. A térséget, mivel az egyik leghátrányosabb helyzetű, új elnevezéssel komplex beavatkozást igénylő térségről beszélünk, abba a helyzetbe kell hozni, amiről itt többen beszéltek ma, hogy 2020 után meg tudjon állni a saját lábán gazdasági tekintetben is.

Azt is cáfolom, mert itt Balczó képviselő úr elmondta, hogy a multinacionális cégek hogyan veszik igénybe a hazai és uniós források egy részét, aminek nyilván van igazságmagva, azonban nem mindegyik nagy cég esetében érvényes. Pozitív példával szeretnék én is élni, hiszen az Ózdon működő két nagy cég, a Generali, illetve a Johnson Electric, mind a kettő a mérnöki irodáit is a térségünkbe, illetve Hatvanba helyezte, pontosan azzal a nem titkolt szándékkal, hogy minél magasabb hozzáadott értéket tudjanak helyben előállítani.

És ha a jobbikos barátaink nem tették volna politikai szempontból céltábla tárgyává a Világátor-programot, amin fölnöve tudták a maguk eredményét elérve, ma irányítani a várost, tudatos megtévesztő hazugsággal, hogy egy olyan intézményt úztek el a városból ezzel, ami európai szintű, UNESCO-támogatással megvalósuló, kiemelt olyan nemzetiségi programokat valósíthatott volna meg, ami biztos, hogy Ózd hírnevét öregbítette volna. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik, jelentkező Tasó László államtitkár úr, Nemzeti Fejlesztési Minisztérium. Államtitkár úr, öné a szó.

TASÓ LÁSZLÓ nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Mindenképpen szeretném, ha megmaradna az is az Országház falai között, amit reagálok Gógös képviselőtársamnak az elmondottak

miatt is a mondandójára. Azért ne felejtkezzünk el a LEADER-csoportok működéséről az előző ciklusban! Ne felejtjük el, hogy a LEADER-csoportok házipénztárként működtek! Ne felejtjük el, hogy számos botrány övezte az elmúlt időszakban, mielőtt az átalakítás megtörtént, a LEADER-csoportok működését!

Ne felejtjük el, hogy létezett az a sablon, amit ráraktak a megyei térképekre, és ahol lyuk volt, oda ment forrás, ahol nem volt lyuk, nem volt forrás. Mert nem tudták a döntéshozók azt sem, hogy melyik település merre van. Csak azt tudták, hogy kapnak egy ilyen sablont, rá kellett tenni a térképre, és úgy kellett dönten. Ne felejtkezzünk el róla! Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Kis Miklós Zsolt államtitkár úrnak, Miniszterelnökség. Államtitkár úr, öné a szó.

KIS MIKLÓS ZSOLT, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm, elnök úr. Köszönöm szépen a szót. Nem kerülhetjük meg az előző, 2007-2013 közötti uniós fejlesztési ciklusról szólva, hogy nem beszélünk a vidékfejlesztési programokról. A mai nap folyamán már többször is szóba került, hogy a 2010 előtti időszakra és a 2010 utáni időszakra mi volt a jellemző. Csak négy rövid aspektus a foglalkoztatáspolitikában, a versenyképességben, a társadalompolitikában és nem lebecsülendő szempontként az adminisztrációban. Röviden értékelném, hogy mi hogyan látjuk jelenleg.

A 2010 előtti időszaknak egy nagyon fontos tulajdonsága a kiemelkedően magas forráskoncentráció. Ezt nagyon sokszor elmondtuk már: a pályázók 1 százaléka igényelte a támogatás 50 százalékát, a pályázók 5 százaléka pedig a 75 százalékát. Ez egy olyan erős forráskoncentráció, ami szerintem sem a versenyképesség szempontjából, sem pedig társadalompolitikailag nem tartható. Ezt a programot pontosan azok tervezték egyébként, akik most a legnagyobb kritikával illetik a mi vidékfejlesztési programunkat. (*Gógös Zoltán: De akkor volt tehén.*)

A foglalkoztatásról röviden egy gondolatot. Az alatt az időszak alatt, amíg több száz milliárd forintot bizonyos, elsősorban nagyüzemek számára biztosított az akkori kormányzat, nem kerülhetjük meg, hogy nem nőtt a vidéki foglalkoztatottak száma, hanem jelentősen csökkent. Mert önök nem kérték meg a pályázóktól, hogy legalább szinten tartsák már azt a kevés munkalétszámot, hanem még azt is beleírták az ilyen pályázatokba, hogy nem kötelező. Magyarán ez lett az eredménye, hogy százmilliárdokat adtak a nagyüzemeknek, a foglalkoztatásban pedig nem látódott meg. Örülök, hogy bólogat, mert egyetért vele, képviselő úr.

Olyan helyre koncentráldták a források, amelyek egyáltalán nem segítették a kis- és közepes családi gazdaságok versenyképességének javítását. Ezzel szemben az önök által most kritizált vidékfejlesztési programban ezzel szakítunk. Mi voltunk az elsők, akik deklaráltuk, hogy bizonyos üzemméret felett rendelkezhetnek csak a források 20 százaléká-

val, és azt a társadalompolitikát, amit a birtokpolitikában is képvisel a kormány, végre a vidékfejlesztésben is képviseljük. Elhiszem, hogy néhányuknak nem tetszik, főleg azoknak nem, akik kisembereknek álcázva, de a nagyüzemek pártján állnak.

A versenyképességre visszatérve még azért azt is el kell mondanom, hogy elsősorban olyan vállalkozások erősödtek meg, amelyek sem állatot nem tartottak, sem pedig a kertészetben nem jeleskedtek. Mi ezzel is szakítottunk, és pontosan ezeket az ágazatokat kívánjuk támogatni a következő időszakban.

A társadalompolitikáról csak röviden. Önök hangzatosan a fiatalításért, a generációváltásért emeltek szót. Mivel találkoztunk annak idején, a 2007-2008-as időszakban? Összesen 8 milliárdot biztosítottak a fiatal gazdák számára, a végén, az időszak, a ciklus végén... (*Gógös Zoltán: 30 milliárdot.*) Igen, miután már szinte demonstráción követelték ki, annyira sikerült feltornáznunk, és 2010 óta mi még jelentős többletet biztosítottunk, majdnem 100 milliárd forintot megközelíti a fiatal gazdák számára adott támogatások aránya. A számok macacs dolgok, képviselő úr!

Ezen kívül természetesen még sok mindent lehetne mondani, de a rövid időre tekintettel ettől most eltekintenek, de remélem, hogy lesz lehetőségünk a vidékfejlesztési programról még néhány szót váltani. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Ander Balázs képviselő úrnak, Jobbik-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

ANDER BALÁZS (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Engedjék meg, hogy először néhány rövid gondolattal kitérjek az úgynevezett határon átnyúló együttműködési programokra, a CBC-kre, a nemzetpolitikai szempontból nagyon fontos CBC-kre. Hazánk számára különösen fontosak ezek a projektek, abból a sajnálatos történelmi tényből kiindulva, hogy Trianon óta tulajdonképpen saját magunkkal vagyunk határosak, legalábbis etnikai értelemben mindenképpen.

Az idő rövidegére való tekintettel természetesen nem tudom hosszan taglálni ezt a kérdéskört, inkább csak említés szintjén ejtek szót olyan témákról, amikkel a Jobbik már korábban is foglalkozott, de fontos, hogy ezen a vitanapon is elhangozzanak ezek a szempontok. Nagyon komoly problémának látjuk, hogy a CBC-k irányító hatóságai román és szlovák relációban 2014-ben átkerültek Budapestről Bukarestbe és Pozsonyba. Nem felesleges hangsúlyozni, hogy milyen sokat számít az, hogy egy program adminisztrációja hol van, hiszen sokkal könnyebb ott lobbizni, hatást gyakorolni.

Szávay István képviselőtársam Semjén Zsoltól és Lázár Jánostól is próbált már az ügyben érdeklődni, de megnyugtató választ, minő meglepetés, sajnos ő sem kapott. Különösen aggasztó ez annak fényében, hogy már a 2007-2013-as ciklusban is, amikor Budapesten volt az irányító hatóság, kaptunk

olyan híreket, hogy például a magyar-román CBC keretében a határ mindkét oldalán román fejlesztés valósult meg. Mi lesz így most, amikor már Bukarestben van az irányítás?

Szintén komoly probléma, hogy a magyar-szlovák CBC-program esetében immár csak angolul lehet pályázni, miközben eddig lehetett magyarul és szlovákul is. Ez a változás természetesen alapjaiban veti vissza a pályázási kedvet. Lázár miniszter úr korábbi kérdésünkre még azt válaszolta, hogy angol nyelvű pályázatok esetén nagyobb lesz az eredményesség, azonban ezt világosan cáfolja a 2007-2013-as ciklus első pályázati köre, amikor szintén angolul kellett pályázni, ami miatt kevesebben pályáztak, és a sikeresség sem volt nagyobb.

Kérem a kormányzatot kellő tisztelettel, hogy figyeljenek oda ezekre a látszólag apró, de valójában nagyon fontos részletkérdésekre, mert komolyan befolyásolhatják a külhoni magyar területekre érkező uniós források mértékét, és így a külhoni magyarság megmaradását is, amiben, azt hiszem, konszenzusra kellene jutnunk.

A másik terület a közlekedésfejlesztés, amiről beszélni szeretnék. Az európai uniós források esetleges lenyúlása vagy értelmetlen pazarlása kapcsán, mondhatnánk, könnyen jött, könnyen ment. De ez koránt sincs így. Ez az ország a békemenetek szlogenje ellenére kvázi gazdasági gyarmati behódolás formájában brutális árat fizetett azért, hogy az Unió tagja lehessen. Tehát ezek a pénzek egyáltalán nem jöttek könnyen, így az elherdálásuk még nagyobb bűn.

(19.10)

Ezt részben a mostani kormány is eltanulta a szocialisták saját vagy uniós forrást elszóró, olyan impozáns, de totálisan agyament projektjeiből, mint, mondjuk, a kőröshegyi völgyhíd, amelynek az akkori árából a mostani árakon is meg lehetne oldani vagy félszáz somogyi zsáktelepülés útépitési problémáját. De gondolhatunk akár az M6-os autópálya vakondtúrásai alá egy igazi vakond pófátlanságával odafúrt, szükségtelen, viszont valakiknek milliárdokat fialó alagutakra is. A fideszes elszámoltatási biztosok impotenciáját jól jelzi, hogy ezek miatt a disznóságok miatt még senki nem ül börtönben.

Aztán jöttek új idők, új emberek, akik új biznistr kerestek, ez lett a vasútfelújítás, immár zömmel EU-s forrásokból, hungarikumként pedig azt is elérték, hogy nálunk egy kilométer vasút felújítása sokszor még többbe is kerüljön, mint ugyanannyi új autópálya megépítése, miközben a Mávgép a vörösiszap-katasztrófa során megrongálódott Devecser-Kolontárszakaszt ennek töredékéből meg tudta építeni. Ez van, ha nem a közpénzeket és a húsosfazekat összekeverő haverok építenek.

Nem a közlekedésfejlesztés, hanem a feladatokhoz mérten szükséges források politikai hűbéreseknek való, lezsírozott átjátszása ellen vagyunk. Rossz ómen, hogy a korábbi ciklus gyanús költségezése bizony most is folytatódik, erre most is akad példa, habár kormánypárti logikával bizonyára tökéletesen

megmagyarázható, hogy a dél-balatoni vasútfelújításra eredetileg szánt összeget megtoldották még néhány tízmilliárddal, ezzel kapásból fel is emésztve a balatoni fejlesztési keret egyharmadát. Nyilván a véletlenek furcsa összjátéka csupán, hogy a gázzszerelem mellett a földhöz és most már a vasútépítéshez is értő Mészáros Lőrinc cége ott van a beruházást végző konzorcium tagjai között.

Apropó, ha már szó esett a földről, ha már megemlítettem az egyik legnagyobb magyar nábobot, akkor arra is választ kellene adni, hogy mennyire szolgálja a vidék megmaradását az, hogy mondjuk, a tavalyi 770 milliárd forint összegű agrártámogatások mintegy 76 százaléka a felső tíz százalékhoz jutott. Hogy lesz így majd igaza Csoóri Sándornak, aki azt mondta, hogy ezt a nemzetet tulajdonképpen a vidéki magyarság, a vidék Magyarországá tartotta meg egy évezreden keresztül? Hogyan tudjuk így nem egy évezreden keresztül, hanem még néhány évtizeden keresztül megtartani ezt a vidéki Magyarországot, ha a források, az odaérkező források tekintetében ilyen aránytalanságokat tapasztalhatunk meg?

Még egy, tényleg zárójeles megjegyzés. Tasó államtitkár úr a szerethetőbb államtitkárok közé tartozik (*Derültség.*), ezt nyugodtan ki merem jelteni innen, a jobbikos padosorokból. Viszont, amikor államtitkár úr itt a kaposvári buszfejlesztéssel példálózott, hogy Kaposvár szép új MAN-buszokat kapott, akkor egy kicsit ezzel nálam kiverte a biztosítékot, hiszen amikor itt is vannak hazai gyártók, például a mosonmagyaróvári Kravtex, ahol megvan a gyártási kultúra, ott vannak a mérnökök, azok a szakemberek, akik várnák a hazai megrendeléseket, mi elsorvasztjuk, illetve bocsnat, önök elsorvasztják a hazai buszgyártó ágazatot, és ugyanúgy a kimúlás lesz az osztályrésze ebben a formában, mint nagyon sok korábbi sikerágazatunknak. Ez az, amit mindenképpen meg kellene gátolni, és ez az, amire óriási figyelmet kellene fordítani az elkövetkezendőkben, hogy ne MAN-buszokkal gyarapodjon, mondjuk, Kaposvár, amelyek szépek és jók.

Bizonyára örül az ottani utazóközönség ennek a fejlesztésnek, de mégiscsak jobb lett volna, ha hazai buszok kerülnek oda. Nagyon szépen köszönöm a figyelmet. (*Taps a Jobbik soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Szűcs Lajos képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport. Parancsoljon!

DR. SZŰCS LAJOS (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Kedves Hallgatók! Ezen a napon azért jó néhányszor kellett az embernek egy picit vérnyomáscsökkentő gyógyszerhez nyúlni, mert annyiféle - hogy is mondjam? - csúsztatás vagy félinformáció jutott el hozzánk.

Az első és talán legfontosabb: örülök neki, hogy visszajött Varju képviselő úr, aki abban az időszokban éppen államtitkár volt, amikor a közép-magyarországi régióval kapcsolatos döntés-előkészítés megtörtént. Ön elmondta valóban, hogy az átadás-átvétel iratai között szerepelt a közép-magyarországi régió

szétválasztásáról szóló levél, azt azonban nem tette hozzá, hogy ezt a levelet akkor már az új kormány határidőben nem tudta benyújtani, ezt önöknek lett volna lehetőségük időben benyújtani. Ez egy 1998 óta tartó folyamatra tett egy nagyon komoly pecsétet, hiszen amikor egyáltalán a regionális berendezkedésről a döntések megszülettek, még az első Horn-időszakban, akkor kezdeményeztük, hogy Budapest és Pest megye kerüljön egymással ugyan függő viszonyba, de mindenképpen független regionális viszonyba. Önök ezt legfelsőbb bírósági ítéletekkel, a főváros vélt vagy valós érdekeire hivatkozással nem tették meg. 2015 decemberében hozott a kormány egy olyan döntést, hogy a következő uniós ciklustól Budapest és Pest megye külön régiót fog alkotni.

Bana Tibor meg többen is beszéltek Lamperth Mónikáról, de a klasszikusokat pontosan illik idézni. Lamperth Mónika azt mondta, hogy tudjuk a dolgunkat majd, és tudták is a dolgukat. *(Gógös Zoltán: Ezért nyert Pápa 7 milliárdot, ugye?)* Én is tagja voltam annak a regionális fejlesztési tanácsnak, ahol még a szép emlékű Hagyó Miklós és Mesterházy Ernő is jó néhányszor megjelent, és bizony egy dolgot tudok önöknek elmondani: Pest megye mindig ennek a dolognak a hátrányát szenvedte el.

Két számok mondok önöknek, mert ezzel jelentősen meg tudjuk támasztani azt a történetet. Országos átlagot tekintve az egy főre eső uniós forrásfelhasználás 890 ezer forint volt 2007 és 2013 között Magyarországon. Tudják, mennyi volt Pest megyében? 350 ezer forint. Minden egyes forrás, amit Pest megyében kellett volna elkölteni, egyharmada volt az országos átlagnak, pedig itt összpontosul 1 millió 300 ezer ember személyében a lakosság több mint 13 százaléka és a vállalkozások, valamint a megtermelt GDP közel 18 százaléka. Ezek azok a források, amiket önök nem engedtek elkölteni Pest megyében.

Reméljük, hogy a következő időszakban a kormány hamarosan dönteni tud azért, hogy a Pest megyei emberek kiegészítő forrást kapjanak, és ne csak kárvallottjai, hanem végre nyertesei is legyenek ennek az uniós ciklusnak. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Legény Zsolt képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoport. Parancsoljon!

DR. LEGÉNY ZSOLT (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Mivel nagyon rövid már az időkeretünk, ezért nagyon röviden fogok néhány dolgot megemlíteni. Lázár miniszter úr az expozéjában arról beszélt, hogy ez a mi pénzünk, Balczó képviselő úr utána azt mondta, hogy ez az Európai Unió pénze. Énszerintem a kettő ötvözete az igaz, hiszen az Európai Unió mi magunk is vagyunk, éppen ezért az Európai Unió pénze, az Európai Unió forrása a mi pénzünk is, azt hiszem ez egy, nem mondom, hogy értelmetlen szembeállítás, de ezzel együtt én azt gondolom, hogy nem ezzel kellene nagyon foglalkoznunk.

Balczó képviselő úr említette azt is, hogy több kitekintés is van arra vonatkozólag, hogy gazdasági

szempontból jó volt-e az uniós csatlakozás Magyarország számára avagy nem. Én azt gondolom, hogy az Európai Unióhoz való csatlakozásunkra egyrészt azért volt szükség, mert - sajnos történelmi okai vannak ennek - a magyar gazdaság fejletlenebb volt a nyugat-európai gazdaságokhoz viszonyítva. Ezzel együtt én azt gondolom, mi jól jártunk az európai uniós csatlakozással.

A 2007-13-as fejlesztési forrásokról. A prioritások meghatározása megítélésünk szerint rendben zajlott le, ebben is itt volt jó pár véleménykülönbség. Természetesen biztos, hogy lehetett volna jobb prioritásokat is meghatározni, de összességében azt gondolom, hogy a szakmai szervezetekkel való közös kimunkálásnak azért mégiscsak meglett az eredménye.

Azt említette az előttem szóló képviselőtársam, hogy mennyi csúsztatás elhangzott itt. Manninger képviselő úr sajnos már nincs bent, egy igen komoly csúsztatással indította a hozzászólását, amikor is arról beszélt, hogy 2010-ig csupán a források 10 százalékát kötöttük le. Igen, ez valóban így van, hiszen a rendszer sajátossága, hogy egyébként - ahogyan szokták mondani - farnehez a rendszer, magyarul mondva, a fejlesztési ciklus utolsó évében lehet a megvalósításnak és a lehívásnak nagyobb részarányát tekinteni. Éppen ezért történt az, hogy arányaiiban a kormányváltás után több projekt, több beruházás valósult meg, mint mondjuk, a ciklus elején, azaz amikor még a szocialista kormányok kormányoztak.

Szerintem nagyon helyesen a felzárkóztatás és a versenyképesség javítása volt a prioritás, de a nagy infrastrukturális lemaradásunk miatt kellett, ahogyan szokott fogalmazni a szakma, utat, vasutat, betont, vasat finanszírozni még ebben a 2007-13-as ciklusban.

(19.20)

De ezzel együtt, még egyszer mondom, talán valamit csökkentettünk az infrastrukturális lemaradásunkon, és ennek következtében a versenyképesség javítása az, ami prioritásként már megfogalmazódott a ciklus utolsó éveiben, és szerintem ez kell hogy a következő, 2014-2020-as ciklusban is megfogalmazásra kerüljön. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Tilki Attila képviselő úr, Fidesz-képviselőcsoport. Megadom a szót.

DR. TILKI ATTILA (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! „Inkább maradok tisztességes és szerény” - klasszikustól idéztem, a hétvégi majálison mondta Gyurcsány Ferenc ezeket a szavakat, és a baloldali képviselőtársaimat hallgatva, a hitelességüket ez az idézet tökéletesen alátámasztja, amikor arról beszélnek, hogy nem volt politizált az ő ciklusuk alatt a pályázati rendszer. *(Gógös Zoltán: Ti mennyit nyertetek? Arról beszélj!)* Csak az LHH-ra szeretnék utalni, Gógös úr. A nyírbátori térség LHH-

s lett, csak azért, mert az akkori pénzügyminiszter, Veres János odavaló. Most is 60 kilométerről viszik oda a dolgozni vágyókat. Ellenben Tasó államtitkár úr körzete, amely a szomszédos körzet volt, az természetesen nem lett LHH-s. *(Gógós Zoltán: Már egy se LHH-s, nincs is ilyen!)*

Pontosan tudjuk azt, hogy az LHH-nál, Varju képviselő úr, amikor ön államtitkár volt, hogyan nyerték meg azok a tanácsadó cégek az előkészítés lehetőségét, akik szigorúan be voltak kötve a baloldali kormányzathoz. Tehát közmegegyezésről beszélni önöknek szerintem abszolút hiteltelen dolog. *(Gógós Zoltán: Ti meg mindenkit kizártok, aki nem hithű!)*

Nagyon érdekes hallgatni a jobbikos képviselőtársainkat, akiknek talán pontosan egy egyéni körzetük van. Elenyésző polgármesterlétszámmal rendelkeznek, talán tíz van az országban, a megyében is mindössze kettő. Nagyon érdekes fölvetés az, amikor én együtt vagyok egy jobbikos polgármesterrel, és éppen az európai uniós beruházást adjuk át, akkor nem nagyon vettem észre, hogy tiltakozna a jobbikos polgármester, és nem nagyon vettem észre azt, hogy azt mondaná, hogy dübörög a Fidesz propagandája.

Én egy dolgot nem értek, tisztelt Jobbik: ha egyszerűen tényleg 108 százalékra teljesítettünk, tényleg másodikak vagyunk az egy főre jutó leívásban, akkor ennek miért nem lehet örülni? Hogy az MSZP nem örül, azt megértem, de magát egy nemzetinek valló XXI. századi párt nem örül, az egy kicsit furcsa *(Közbeszólások a Jobbik soraiban.)*, és kicsit furcsa, hogy a XXI. századi párt azt kifogásolja *(Folyamatos zaj. - Az elnök csenget.)*, hogy miért kell angolul benyújtani majd a pályázatokat. Hát, önök elvileg jól beszélnek angolul, akkor miért nem segítenek a pályázatok előkészítésében, abban a tíz polgármesternek lehet. *(Szilágyi György: Szövegtelmezés, képviselő úr! Hallottál már Felvidékről?)*

Tehát körülbelül ennyit a Jobbik hitelességéről. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. *(Szilágyi György közbeszól.)* Tisztelt Országgyűlés! Szilágyi képviselő úr, remélem, hogy ezt a rövid időt már kibírjuk, és megmarad az a nyugodt hangnem, ami a teremben volt. *(Folyamatos közbeszólások a Jobbik soraiban.)* Szilágyi képviselő úr, önhöz beszélek. Kérem a képviselőtársaimat!

Most pedig felszólalásra következik Tapolczai Gergely képviselő úr, Fidesz-képviselőcsoport. Öné a szó, képviselő úr.

DR. TAPOLCZAI GERGELY (Fidesz): *(Hozzászólását jelnyelvi tolmács közreműködésével teszi meg.)* Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Én egy olyan területről mondanék pár szót, ami a többi területhez képest kicsi, és kevesebb pénz is kap EU-s forrásokból, de ugyanolyan fontos jelentőségű, ez pedig a fogyatékosügy területé. Azt is hozzá kell tennem, hogy a többi terület fejlesztése, például a közlekedés, a mezőgazdaság vagy a különböző ingatlanfelújítások, -fejlesztések, ha az egyetemes tervezés

alapján valósulnak meg, akkor ez jó a fogyatékosággal élő személyek számára, mert akkor ezekben benne van az akadálymentesítés is. Ugyanakkor szükség van speciális programokra, projektekre, támogatásokra is. Ezeket elsősorban a TÁMOP és TIOP keretén belül tudjuk támogatni, a 2007-2013-as időszakban is így volt ez.

Azt is el kell mondani, hogy össze sem lehet hasonlítani az európai uniós források megnyílása előtti időszakot a mostanival, ég és föld a különbség ugyanis; sokkal több támogatást kapnak a különböző, fogyatékosággal élő személyekkel kapcsolatos projektek. Természetesen elismerem, hogy jó lenne ennél több támogatás is, és remélem, hogy a 2014-20 közötti időszakban a fogyatékosügy, illetve az európai fogyatékosügy stratégia 2020 alapján is több lesz ez a forrás.

Röviden a számokról és programokról. A TÁMOP és TIOP keretén belül a 2007-2013-as ciklusban közel 66,7 milliárd forintot kapott a terület. Ilyen például a támogatott lakhatás területe, a kitalogolás támogatása, illetve a közszolgáltatásokhoz való egyenlő esélyű hozzáférés támogatása, a közintézmények akadálymentesítése, fizikai és infokommunikációs akadálymentesítés, a mozgáskorlátozottak számára rehabilitációs központ létrehozása, illetve a rehabilitációs szolgáltatások bővítése, a hallássérültek számára az önálló életvitel segítésére a videotolmács-szolgáltatás támogatása, és nem utolsósorban a megváltozott munkaképességű személyek foglalkoztatásának területén indult projektek.

Én bízom abban, hogy ezeket a területeket továbbra is támogatni fogja a kormány. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra jelentkezett Teleki László képviselő úr, MSZP-képviselőcsoport.

TELEKI LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Azért kértem szót, mert azt gondolom, hogy amikor 2011-ben elfogadta a magyar kormány a roma nemzeti stratégiát, akkor nagyon boldog voltam, mert azt mondtam, hogy vannak olyan pontok benne, amelyek fontosak annak érdekében, hogy a roma integráció elinduljon, és amikor az ügyek kezdtek elindulni, tehát papíron, akkor még mindig azt mondtam, hogy van bizodal-mam abban, hogy valami fog itt történni Magyarországon a roma integrációval. Viszont amikor láttam, hogy a TÁMOP-ban milyen források jelennek meg és hogyan, akkor is azt mondtam, még van kiút, mert van valami lehetőségünk arra, hogy pályázzunk.

Viszont a támogatások lehívásánál már teljesen más volt az én megítésem, mert kizárólagos jogot nyert el a Lungo Drom és az Országos Roma Önkormányzat, és olyan pénzekhez jutottak hozzá, amelyekkel nem tudnak elszámolni. Ennek ellenére én nagyon sokszor azt látom, hogy itt a parlamentben különböző frakciók, különböző oldalak jelezték azt, hogy milyen pénzügyi költségek vannak az Országos

Roma Önkormányzatnál, ami az EU-s pénzeket jelenti, és mégsem történt időben egy olyan pénzügyi kondíció felállítása, amely el tudta volna irányítani abba az irányba azt a forrást, amelyre szükségük lett volna a magyarországi romáknak.

Itt elsősorban a lakhatási helyzet kérdésére gondolok vagy éppen a civil szervezetek fejlesztésére szánt forrásokra, vagy éppen az egészségügyi prevencióra szánt forrásokra, ezek mind meg voltak akasztva azért, mert Farkas Flóriánék nem tették azt, amit vállaltak kötelezettségként. Mégsem tett semmit a kormány annak érdekében, hogy máshogy legyen, ezért tehát van felelősségük abban, hogy nemzeti ügyként kezelik-e azon pénzügyi források lehívását, amelyeket lehetett látni, vagy azt mondták, hogy ha a mi kutyánk kölyke, akkor hadd menjen hozzá pénz, és onnantól kezdve nem számít, hogy mire költi. Azt gondolom, hogy ez egy rossz megközelítés, mert az élet ezt bizonyította be, hogy ebbe az irányba próbálták meg elengedni azt a pénzköltést, amit ott lehetett látni. Ma pedig azt lehet látni, hogy roma emberek nem tudják megszervezni saját magukat, mert valóban szétesett a roma civil közélet azért, mert azok a támogatások egyetlenség szervezethez jutottak el, a Lungo Dromhoz, amely nem tudott élni azzal a lehetőséggel, hogy valóban kialakítsa a közösségi életet maga körül.

Tehát a kormánynak komoly felelőssége van, hogy ebben az ügyben mit kíván tenni, mert még nincs vége a pénzköltségeknek. Azt látjuk, hogy több olyan intézkedés van és olyan vizsgálat, ami ebbe az irányba elmozdul, de én csak szeretném felhívni a kormány figyelmét, hogy továbbra is éheznek a roma emberek, továbbra is hiányt szenvednek abban, hogy az iskolába hogyan tudnak bejárni, és a legfontosabb, a gyermekéhezés még mindig jelen van, és azt gondolom, hogy a gyermekéhezésben mindenkinek kellene tenni. Elsősorban Farkas Flóriánra irányul ez a kérdés, hogy miért nem tette meg, és önöknek mint a kormány tagjainak pedig azért, hogy miért nem felügyelték jobban azt a forrást, ami erre a kielezített programra kellett volna hogy fordítódjon. Tehát azt gondolom, hogy ebben önöknek nagyon nagy szerepük volt, hogy ez idáig el tudott jutni, és a társadalmi békének a közelébe se tudtunk eljutni.

Tehát ezért, azt gondolom, önöknek az a legnagyobb felelősségük, hogy meg tudják-e állítani a társadalmi közegnek azokat az érzelmi hullámaid, amelyben most vagyunk, mert azt látom, hogy sokkal nagyobb az előítélet, a kirekesztettség, mint valaha, és pontosan azért, mert önök Farkas Flórián kezét nem engedték el időben. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

(19.30)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Bene Ildikó képviselő asszonynak, Fidesz-képviselőcsoport.

DR. BENE ILDIKÓ (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Nagyon röviden igazából véve az

egészségüggyel kapcsolatban szeretnék néhány gondolatot elmondani.

Az egészen biztos, hogy az egészségügyi ellátórendszerben azt a közel 500 milliárd forintot egy más típusú koncepció mellett lehetett volna hatékonyabban elkölteni, de az is biztos, hogy az egészségügybe jutott 500 milliárdos forrás hihetetlen mértékű fejlődést és fejlesztést eredményezett. Olyan fejlesztést, amelyet az elmúlt évtizedekben nem tapasztaltunk az egészségügy területén. Ki kell emelnem azt, hogy a TIOP program keretében az egészségügyi infrastruktúra fejlesztése mind a lakosságközeli, mind pedig a kórházi ellátások fejlesztését szolgálta, és az erőforrás-koncentráció tekintetében nagyon komoly előrelépést jelentett. A regionális operatív programok keretében járóbeteg-ellátás, szakellátórendszerek, háziorvosi rendelők újulhattak meg. El kell mondanunk, hogy a sürgősségi ellátás tekintetében hatalmas fejlődés a sürgősségi osztályok kialakítása vagy a régi sürgősségi osztályok fejlesztése; a mentőszolgálat esetében 22 új mentőállomás megépítése, 60 felújítása. A perinatális intenzív centrumok fejlesztése a koraszülött-ellátás tekintetében óriási előrelépés. De sorolhatnám az onkológiai ellátás fejlesztését, sorolhatnám a rehabilitációs szolgáltatások fejlesztését vagy akár a TÁMOP programokon belül a prevenció tekintetében az egészségfejlesztési irodák létrejöttét.

Egyetlenegy gondolat még. Az én megyémben 17 milliárd forintnál több forrás jutott egészségügyi fejlesztésre. Nem volt olyan kórház, nem volt olyan rendelőintézet, ahol nem történtek volna nagyon jelentős beruházások. Azt gondolom, hogy ez mind a kórházba betérő betegek javát szolgálja. Nagyon remélem, hogy egy átgondolt koncepció mentén 2014-20-ban az egészségügyi fejlesztések folytatódhatnak. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Gúr Nándor képviselő úrnak. Rendelkezésre áll 42 másodperc. Parancsoljon!

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm, elnök úr. Képviselőtársaim! A 2010 utáni, de '13-ig terjedő és azt követő időszak is romló versenyképességgel párosul. Egymillió új munkahelyet ígértek a gazdaságban. Ebből semmit nem csináltak. Korrupció üti fel a fejét, túlárazások, verseny nélküli döntések, egyszerreplős közbeszerzések - ez jellemzi ma Magyarországot. Mészáros Lőrinc 2012-es éve után tud produkálni 800 millió forintos osztalékot, miközben 225 embernek tud fizetni 157 millió forintot.

No szóval, ne a haverok, hanem az emberek érdekét tartsák szem előtt! A forrásokat is így használják fel! Mindig lebegjen önök előtt a három „h”, a halmozottan hátrányos helyzetű térségek köre! Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Csizi Péter képviselő

úrnak, Fidesz-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

CSIZI PÉTER (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Nagyra értékelem Mesterházy Attila őszinteségét, aki felszólalásában arról beszélt, hogy a szocialisták időszaka alatt valahogy nem tudták azt a rendszert kialakítani, amivel gyorsan el tudták volna juttatni az európai uniós fejlesztési forrásokat a helyi települési önkormányzatokhoz. Abban már vitatkozom Mesterházy Attilával, hogy ennek az volt az oka, hogy a pártpolitika szétszedte a szakmát, és a pártpolitika nem engedte, hogy gördülékenyen kiáramoljanak a fejlesztési források a helyi településekre. Hiszen akkor lenne igaza Mesterházy Attilának, ha mondjuk, a szocialisták által vezetett településeken gyorsan tudtak volna fejleszteni, a Fidesznél pedig gondot okozott volna a rendszer. De, tisztelt hölgyeim és uraim, képviselőtársaim, minden egyes település szenvedett a lassúság miatt! Emlékezzünk csak vissza az Európa kulturális fővárosa programra! Egy évet késett a program, és az öt programelemből rögtön a legelején, 2008-ban már egy programelemet le is vettek. Ha nincs 2009-ben polgármester-választás, ha nincs 2010-ben kormányválasztás, még tovább csúszott volna a megvalósítás, és lehet, hogy sokkal kevesebb programot valósítottak volna meg. Vagy maradjunk pécsi példánál! 2007-ben az ország egyik legnagyobb lakótelepén három iskoláról derült ki egy nyár alatt, hogy életveszélyes. 2010-ig önök egyetlenegy iskolára sem tudtak európai uniós forrást idehozni. 2010-től mostanáig, köszönhetően a kormány segítségének, három iskolából kettőt már felújítottunk. *(Gúr Nándor: Csak az én választókeretemben 11 van!)* Vagy 2002-ben kiderült a pécsi állatkertről, hogy be kell zárni. 2010-ig mást sem hallottunk, hogy csak 50 százalékos önerővel teheti ezt meg az amúgy is eladósodott város. Május 20-án másfél milliárd forintos, százszázalékos támogatásból tudjuk az új állatkertet átadni.

Tisztelt Gúr képviselő úr, ön azt mondta, hogy ne a haverokra figyeljen a kormányzat. Nagyon jól tudjuk, és ön is mondja már meg mindenki előtt, hogy azért csúsztak a kifizetések, azért volt lassú a rendszer, mert valójában egyetlenegy ember volt, aki át tudta látni ezt a bonyolult hálózatot, az Gyurcsány Ferenc volt. Az NFÜ-t valójában ő üzemeltette, a felesége volt az NFÜ elnökhelyettese. Miről beszélünk, képviselőtársaim? *(Taps a kormánypártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Mivel a frakciók az időkeretüket felhasználták, így további képviselői felszólalásra már nem számíthatunk, a felszólalások végére értünk.

Megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak mint előterjesztőnek a válaszokra. Húszperces időkeret áll rendelkezésre. Államtitkár úr, parancsoljon!

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr, a zárszó

elmondásának a lehetőségét, és egyben köszönöm szépen a képviselőknek, a frakcióknak, a pártoknak, hogy részt vettek ezen a vitán. Bízom benne, hogy a vita utóélete hasznos lesz, és hozzájárul ahhoz, hogy a 2014 és a 2020-as időszak valóban Magyarország gyarapodását szolgálja, a gazdasági növekedés beindulását, illetve a gazdasági növekedés intenzitásának emelését és új munkahelyek létrejöttét.

Engedjék meg, hogy a rendelkezésre álló időt arra használjam fel, hogy megpróbáljak egy átfogó képet adni mindarról, ami itt ma elhangzott, és helyére tenni néhány dolgot, mert valóban, az Országgyűlésnek nem volt még alkalma a 2007-13-as időszokról ilyen átfogó vitát folytatni. De lesz alkalma a jövőben, és itt szeretném megerősíteni Lázár miniszter úr ígéretét, aki azt mondta, hogy negyedévi rendszerességgel szeretnénk az európai uniós ügyeket a parlament elé terjeszteni, hogy valóban érdemi diskurzus alakuljon ki azokról a témákról, amelyek a magyarországi gazdaság fejlesztését, a magyar gazdaság működését meghatározzák. Meghatározzák, ráadásul ciklusokon átnyúlóan, hiszen az mindenki számára világos, hogy hétéves fejlesztési keretéről beszélünk, és mivel a parlamenti keretek, az itt ülő képviselők mandátuma négy évre szól, ezért egy olyan időszokról beszélünk, ami biztosan, vagy az elején, vagy a végén, de újként érinti őket.

Ahogy a 2014-20-as időszak keretmegállapodásai ennek a parlamenti mandátumnak az idejére estek, úgy a 2007-13-as időszak a Gyurcsány- és Bajnai-kormányzatok időszakára esett, ami még a megállapodások időpontjában a válság előtti időszak volt. A válság előtti időszak, amelyben a magyarországi pénzügyi rendszer elfogadhatóan működött, viszonylag olcsón lehetett fejlesztési hitelekhez jutni, viszonylag könnyebben lehetett a bankokat rávenni egy-egy projekt finanszírozására, mint azt követően. Itt követte el az egyik legnagyobb hibát a mi meglátásunk szerint a 2007-es kormányzat, mert nem mérte fel a politikai felelősségét annak a döntésnek, amit 2007-ben meghozott. Azt mondta, hogy a legkisebb társadalmi ellenállás irányába elmozdulva nem attól reméli Magyarország gazdasági felvirágzását, hogy egy-egy szegmenst kijelölve, ott a gazdasági növekedést beindítva teremt olyan forrásokat, amelyek megeremtik az ország stabilitását, és amelyek megeremtik az önálló lábba állást, hanem azt mondta, hogy mindenkinek ígérünk valamit a forrásokból, de ezzel együtt azt is kijelentette, hogy elaprózta a forrásokat, felélte Magyarország hosszú távú lehetőségeit, és lehetetlenné tette azt, hogy Magyarország hosszú távon valódi fejlődési perspektívára álljon.

Ez egy olyan történelmi hiba volt, amiért, azt gondoljuk, a választók elszámoltatták a szocialista-szabad demokrata kormányzatot, de egy olyan történelmi hiba, amelynek a következményeit egészen 2014-ig, illetve 2015-ig viselnünk kellett. De ha csak ez lett volna a szocialisták egyedüli hibája, akkor azt mondhatnánk, hogy talán még vitrinbe is lehetett tenni a működésüket, azonban nem ez volt. A legnagyobb hibája az volt, hogy egy olyan rendszert hoztak létre Magyarországon, ami ahelyett, hogy a valódi

gazdasági érdekeket képviselte volna, ahelyett, hogy valóban azt segítette volna elérni, hogy az amúgy is bürokratikus, nehézkes brüsszeli szabályok mentén vagy ennek ellenére a magyar vállalkozások könnyebben juthassanak hozzá fejlesztési forrásokhoz, ők nem ezzel törődtek, ők azzal törődtek, hogy létrehozzák a saját piacaikat.

(19.40)

Itt van Varju képviselő úr, aki államtitkár volt abban az időszakban, aki ma munkatársa Gyurcsány Ferencnek, aki lényegében politikailag fémjelezte ezt az időszakot. Tudják, képviselő urak, az az egyik legnagyobb probléma, hogy alapvetően mint minden szentnek - és azért a szentség látszatával nem szabad önöket vádolni, hiszen azért sokkal méltóbb emberek állnak a sorban önök előtt ebben a kérdésben - maga felé hajlik a keze, és nem volt ez másként a Szocialista Párt időszakában sem; akkor, amikor arról döntöttek, hogy olyan piacot hoznak létre maguknak és tanácsadóiknak, amely 2007-től egészen 2014-ig nagyjából 1500 milliárd forintot termel a különböző pályázati projektmenedzsment vállalkozásoknak, olyanoknak többek között, mint amilyen az ön főnökének a cége, az Altus Zrt., aki először az Európai Unió hazai kasszáját csapolta meg, most pedig ugyanezt folytatja lényegében az Európai Bizottság székhelyén.

Egy olyan rendszert hoztak létre, amely nem a magyar vállalkozások érdekeit, csak egynéhány vállalkozás érdekeit szolgálta, a pályázati, a kijárási emberek és az ilyen típusú ügyintézők érdekeit. Olyan emberek tették meg mindezt, akik 2006-ban és 2007-ben még a magyar államot képviselték a brüsszeli tárgyalásokon, és akik 2007 után, amikor ezeket a megállapodásokat rögzítették, utána átültek a másik oldalra, és tanácsadóként leigazolva az államtól, piaci támogatóként lényegében megvámolták Magyarországot európai uniós kasszáját.

És ha ezt a rendszert összevetjük azzal, amit mi ma felépítettünk, azt lehet mondani, hogy 12 százaléknál alacsonyabbra csökkenteni az ilyen típusú forrásfelhasználás arányát, hiszen nem volt ritka az az eset, amikor 2007-13 között egy-egy fejlesztésből mintegy 35-40 százaléknál magasabb forrást ilyen típusú szofttköltségekre vittek el, tehát a pályázati, a projektmenedzsment költségeire, amelyek nem szolgálták a gazdaság és nem szolgálták a magyar nemzeti felemelkedés érdekeit.

A következő stratégiai hibát - immár háromnál tartok, csak hogy követni tudjuk - 2008-ban követte el az akkori kormányzat, amikor nem használta ki azt a lehetőséget, hogy a gazdasági világválság hatására újra lehetne nyitni a tárgyalásokat az Európai Bizottsággal, és meg lehetne kötni egy olyan megállapodást, amely megállapodás valóban elmutat abba az irányba, hogy a magyar gazdasági zsugorodást, a munkahelyek megővését lehessen támogatni, ehelyett egy, a gazdasági válság időszakát megelőzően kialakított programot szerettek volna végrehajtani. Ezért amire 2010-ben a jelenlegi kormányzat átvette

a kormányrudat, akkor a fejlesztéspolitikai kérdések tekintetében alapvetően két kérdés állt előtte. Az egyik, hogy azt a determinált rendszert, amiben a fejlesztési források 70 százalékát már odaítélték a pályázóknak, ezzel szemben a 8600 milliárd forintos keretből csak mintegy 970 milliárd forintot fizettek ki, viszi tovább annak ellenére, hogy nem hisz ennek a rendszernek a helyességében, de az akkori költségvetési helyzet nem tette meg azt az előzékenységet, nem adta azt a lehetőséget, hogy tovább lehessen tárgyalni Brüsszellel, vagy leállítunk mindent, és annak érdekében, hogy a mi gazdaságpolitikánk érdekében tudjuk felhasználni ezeket a forrásokat, újratárgyaljuk a teljes keretrendszer működését.

2010-ben nem volt erre lehetőségünk. 2010-ben azt mondtuk, hogy rossz a ló, amin ülünk, megpróbáljuk ezt a lovat bevinni a célvonalba annak érdekében, hogy minden pénzt, ami Magyarországot megilleti, haza is jöjjön Magyarországra. Ezt a munkát, tisztelettel jelentjük be a Magyar Országgyűlésnek, teljesítettük, hiszen a visegrádi négyeket, illetve a régió más európai uniós tagállamait, amelyek közhelyes forrásokat használnak fel, megelőzve sikertelen bezárnunk a fejlesztési időszakot.

A 2007-13-as időszak 8600 milliárd forintjával szemben 9200 milliárd forintot fizettünk ki a vállalkozásoknak, és az összes olyan vitás ügy, ami közöttünk és az Európai Bizottság között még nagyjából egy évig fennáll, az összegében kevesebb, mint a harmada azoknak a tételeknek, amiket a magyar kormány költségvetési túlvállalásból tudott finanszírozni, azért, mert a magyar költségvetés helyzete ma is és évek óta stabil helyzetben van.

De ha azt a kérdést kezdjük el feszegetni, hogy a rendszer miért volt rossz, és erre az a válaszunk, hogy azért, mert koncepciótlan volt, akkor mindenképpen érdemes összevetni azzal, hogy mi van ma. Ma olyan vitát hallgathattunk végig az Országgyűlésben, ahol az ellenzéki politikai pártok alapvetően azt a kérdést feszegették, hogy a kormányoldal miért nem politikai alkut köt az ellenzékkel arról, hogy hogyan kéne felhasználni ezeket a forrásokat.

Ezek az önök kormányzását jellemző magatartások voltak. Nekünk nem politikai alkut kell kötni önnel az európai uniós források felhasználásáról. Nekünk meg kell állapodni a piaci szereplőkkel, a gazdasági kamarákkal, a vállalkozói érdekképviselőkkel, hogy milyen fejlesztések érdekében érdemes ezeket a forrásokat felhasználni, mire érdemes Magyarországon 12 000 milliárd forintnyi fejlesztési lehetőséget felhasználni, és mitől remélhetjük azt, hogy 2020 után, amikor feltételezhetően nem lesznek ilyen típusú források, akkor a magyar gazdaság valóban a saját erőforrásaira és a saját termelékenységére támaszkodva is tud fejlesztési forrásokat nyújtani.

Ma már ennek az alapja megvan, hiszen a 2017-es költségvetésben, ami a parlament előtt lesz a következő hetekben, immár több mint 1000 milliárd forint olyan fejlesztési forrás áll rendelkezésre, amit nem az európai uniós közvetített alapokon keresztül, hanem a magyar gazdaság termelékenységéből tu-

dunk visszafordítani Magyarországot fejlesztésére. Azt a kérdést is mindenképpen fontos feltennünk, hogy mi volt az a keretrendszer, amiben működünk. Hiszen azt látjuk, hogy a szocialista tanácsadók 1500 milliárd forintot a saját zsebükbe tettek. Nem tudjuk, hogy Simon Gáborhoz mennyi jutott el ezekből a pénzekből. Vajon az a néhány száz millió forint, ami a bécsi bankszámlán landolt, nem-e ezekből a forrásokból található ott, vagy Gyurcsány Ferenc kormányzati időszakára tett gazdagodásának is nehezen megérthető, hogy mekkora része származott ezeknek a pénzeknek a lenyúlásából, és mennyi rész volt annak a piaci tevékenységének köszönhető, amit korábbi vállalkozásain keresztül végzett.

Megszüntettük tehát a forgóajtó-effektust, ahol az önök piaci szakértői, akik néha kormányzati színekben tűntek fel 2002 és 2010 között, aztán piaci szakértőik, majd ha úgy kívánta érdekük, visszajöttek az állami szférába, azok ezt a tevékenységet végezhesék, és a teljes államigazgatási körből lényegében kiszorítottuk a pályázatírás, projektmenedzsment tevékenységet. A 2014-2020-as időszakban az állami szereplők, az önkormányzati szereplők, az állami vállalkozások saját maguknak kell hogy megírják a pályázataikat. Saját maguknak kell hogy lemenedzseljék a projektjeiket anélkül, hogy ilyen típusú külső segítséget igénybe vesznek.

A másik nagyon fontos kérdés a közbeszerzések kérdése. És engedjék meg, képviselő urak, hogy felhívjam a figyelmet egy nagyon érdekes ellentmondásra, mert azt látom, hogy a szabad verseny és a versenysemlegesség kérdése alapvetően a Szocialista Pártnak addig fontos, ameddig ennek a versenynek a hasznélvezői azok a nagyvállalatok, akik tőkeerősebbek és technológiailag is erősebbek, mint a magyarországi vállalkozások.

Amikor a 2004-es európai uniós csatlakozás mellett az összes akkori parlamenti párt lényegében elkötelezte magát, akkor nem azt döntöttük el, hogy lemondunk az ország szuverenitásáról, nem azt döntöttük el, hogy másodlagos állampolgáraivá válunk az Európai Közösségnek, hanem azt döntöttük el, hogy egy politikai és gazdasági közösség tagjai leszünk azért, hogy oda mi is az erőnknek és súlyunknak megfelelően letegyünk a közös asztalra valamit, és ugyanúgy részesüljünk ennek a közösségnek az előnyeiből, mint más európai uniós tagállamok.

Nagyon érdekes az a magatartás, ami az ellenzék, a baloldali pártokat és a kormányoldalt megkülönbözteti ebben a tekintetben az európai uniós forrásokhoz való viszonyulás kérdésében is. Hiszen mi azt gondoljuk, hogy ezek a pénzek nem adományok Magyarország számára. Ezek a pénzek igenis járnak Magyarországnak, hiszen ha számszerűsítjük azokat a pénzeket, amiket akár a tőke szabad mozgásának köszönhetően kivittek Magyarországról, akár annak köszönhetően, hogy a magyar termelők szolgáltatói szakort különböző vámok nem védték a 2004-es csatlakozást követően, akkor igen, valóban van egy 5000 milliárd forintos különbség az általunk befizetett és az általunk lehívható források között, de ennél jóval nagyobb az az összeg, ami Magyarországra

például vámok, adóbevételek formájában nem érkezik meg, vagy amit kivittek tőkejuttatásokon keresztül az országból.

Az új közbeszerzési törvény az Európai Unió adta keretek között próbálja meg azt a lehetőséget megteremteni, amely lehetőségben a magyar gazdasági szereplőknek ugyanolyan lehetőségük van hozzáférni a közberuházásokhoz, mint amilyen a nyugat-európai cégeknek a saját piacukon megvan. Miért van az, hogy a Szocialista Párt itt protekcionizmust emleget, és nem áll ki, mondjuk, az ellen, hogy Franciaországba esélye sincsen magyar élelmiszeripari termelőnek bejutni?

Miért van az, hogy a Szocialista Párt Magyarországon protekcionizmust emleget az építőiparban, amikor az osztrák építőiparnak a 80-90 százalékát osztrák szereplők viszik el? Helyesen, mert egy megválasztott és felelősen gondolkodó kormánynak az a felelőssége, hogy a közös játékszabályok mentén, de mégis lehetőséget adjon arra, hogy a saját gazdasági szereplői is meg tudjanak erősödni.

Az új megállapodás, az új társadalmi konszenzus, ami arról szól, hogy 2014-2020 között a gazdaság fejlesztésére szeretnénk a fókuszokat helyezni, az élvezi a piac támogatását. Természetesen nem élvezheti az Szocialista Pártét, hiszen azoknak a közvetítői embereknek, azoknak az idézőjeles szakértőknek, akiknek nagyon jó bizniss volt a 2007-13-as időszak, olyan túl sok nem fog ebből jutni. De jut a magyar vállalkozásoknak, akik az elmúlt időszakban mintegy 300 ezer új munkahelyet hoztak létre Magyarországon 2010 óta.

Jut azoknak a cégeknek, akik hisznek az innovációban, hiszen 700 milliárd forintnyi fejlesztési forrás jut csak innovációs célokra 2014-2020 között. Jut a vidék felzárkóztatására, ami a politikai kampányok időszakában mindig a célkeresztjében van a Magyar Szocialista Pártnak, aztán a négyévente esedékes választáson kívül arra sem dugják az orrukat.

(19.50)

Azok a szólamok, amelyek ma itt elhangzottak, egyetlen dologról tesznek tanúbizonyságot: a baloldali pártok alapvető különbséget tesznek és rangsorbeli különbséget is tesznek a fővárosi lakosság és a vidék Magyarországa között. Mi azt gondoljuk, hogy nincs erős vidék erős főváros nélkül, de ez ugyanígy fordítva is igaz. Azok a döntések, amelyek arról szólnak, hogy 2020-ig az összes autópályát kivisszük a határmetszéspontig, az összes megyei jogú várost bekötjük a gyorsforgalmi autópályahálózatba, pont arról szólnak, hogy valóban megadjuk a vidék felemelkedésének a lehetőségét.

Ne menjünk el szó nélkül amellet sem, hogy itt nagyon sokszor szóba került a túlárazás kérdése. Kíváncsi vagyok, hogy azok a képviselők, akik ezt a kifejezést használták, valóban tisztában vannak-e azzal, hogy e mögött a vita mögött valójában milyen szakmai elvek és milyen tények húzódnak meg, hiszen nagyon hangos volt a sajtó, és nagyon hangos volt az ellenzék, amikor 2015 tavaszán, nyárforduló-

ján az Európai Bizottság a túlárazás vitája miatt függesztette a Magyarországnak járó gazdaságfejlesztési operatív program támogatásait. Aztán arról már kevesebbet hallottunk az ellenzektől, amikor ezt a vitát megoldottuk Brüsszelben, és kifizették ezeket a pénzeket maradéktalanul.

Tudják, képviselő urak, az egyik legnagyobb problémája az ellenzéknek az, hogy nem hajlandó meghallani azoknak a szavát, akik ideküldték önöket, mert a túlárazás kérdése csak az önök narrációja szerint jelent lopást. A túlárazás egy olyan gazdasági kényszer volt Magyarországon és az összes kohéziós tagállamban, ami abból fakadt, hogy ezek az államok, amelyek 2004 után csatlakoztak az Unióhoz, tőkeszegények voltak. Annak köszönhetően, hogy a válság ezeket a vállalkozásokat lenullázta, ezeknek a vállalkozásoknak a tagországaiban a banki hitelezést nem indította be, egy olyan kényszerhelyzetet teremtett, ahol a vállalkozói önerőt pótolták azokból a pénzekből, amit támogatásként egészítették ki a magyar vállalkozások, ugyanúgy, mint a román vállalkozások, ugyanúgy, mint a cseh vállalkozások vagy a lengyel vállalkozások.

Amikor az Európai Bizottság önök által sokat emlegetett ökölszervezete, az OLAF itt volt Magyarországon, maga az OLAF főigazgatója ismerte el egy újságírói kérdésre és utána az én kérdésemre, hogy semmilyen egzakt bizonyítéka nincs annak, hogy az esetleges túlárazások miatt a korrupció mint lehetőség húzódik meg, és nem egy olyan gazdasági kényszerítés, amit az Európai Uniónak igenis kezelni kell. Az Európai Unió sikere attól függ, hogy valóban felismeri-e azokat a kihívásokat, amelyekkel szembe kell néznie a XXI. században, és olyan lehetőséget teremt, ahol figyelembe veszi azt, hogy az Európai Unió 28 tagállamában nincs két egyforma állam. Nincs két egyforma állam társadalmi összetétel tekintetében, nincs két egyforma állam a gazdasági fejlettség tekintetében, nincs két egyforma állam problémák tekintetében, ezért az Európai Unió sikere attól függ, hogy mennyire tudnak benne megerősödni a nemzetállamok, mennyire veszik figyelembe ezek a nemzetállamok egymás érdekeit, mennyivel tudnak ezek a nemzetállamok hozzájárulni a közös Európai Unió sikeréhez.

Az, hogy ez a vita ma közelebb vitt-e bennünket ehhez a kérdéshez, ma még nagy kérdés. Abban a tekintetben azonban megerősíti a kormányzatot, hogy a 2014-2020-as időszakban jó irányban indult, mert politikai támadásokból sokat hallottunk, azonban valós, érveken alapuló szakmai támadásokból annál kevesebbet. Köszönöm szépen, képviselő úr. *(Taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm államtitkár úr zárszavát. Tisztelt Országgyűlés! A politikai vitát lezárom.

Tisztelt Országgyűlés! Mai napirendi pontjaink tárgyalásának végére értünk. Most a **napirend utáni felszólalások** következnek. Megadom a szólt Varju László képviselő úrnak, független képviselő, ötperces időkeretben: „Az elmúlt hét eseményeivel kapcsolatosan” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

VARJU LÁSZLÓ (független): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Ha államtitkár úr még szán arra néhány percet, hogy meghallgasson *(Csepreghy Nándor: Az öné vagyok.)* - köszönöm szépen -, az nagyon örvendetes lesz, mert azt hiszem, hogy az, amiről ön most itt az utolsó percekben beszélt, nagyon összefügg azzal, hogy mi történt az elmúlt héten. Most megértettem, hogy az volt a célja a mai vitanapnak, hogy be lehessen bizonyítani, hogy az a család, amit egyébként túlárazásnak hívnak, az a kormány politikája, és ez egy teljesen természetes, normális, érthető és elfogadandó megoldás, sőt nemzetközi gyakorlat az, amit ön most itt az állításában megfogalmazott.

Szeretném lefordítani, mondjuk, a hétköznapok nyelvére, hogy az önök rendszerében egészen pontosan mi történt. A Demokratikus Koalíció két héttel ezelőtt felhívta a figyelmet arra, hogy az Európai Unió pénzéből igenis röntgengépek beszerzésére több milliárd forintos beszerzést írtak elő. A Gazdasági Versenyhivatalnak is feltűnt már, hogy az a 9 milliárd forintos vásárlás, amit önök jóváhagytak, olyan körülmények között zajlik, hogy márpedig úgy tűnik, hogy kartellgyanú állt fel, azaz cégek megegyeztek egymással, árakban megegyeztek, túláraztak, és ilyen módon hívják le az Európai Unió pénzét. Azóta kiderítettük és tudjuk azt, hogy ez több mint 38 milliárd forint esetében fordul elő.

Tudjuk azt, hogy itt azt állították elő és olyan helyzetet teremtettek, hogy a kormány döntése után a kórházak közé beékelődött egy olyan három-négy fős szervezetekből, gazdasági társaságokból álló, magyar cégekből álló szervezetcsoport, akiket név szerint is fel tudunk sorolni, ők azok, akik hasznélvezőként 30-100 százalékos felárral értékesítették a Siemenstől és más gyártóktól beszerzett gépeket a kórházak felé. Ezt a gyakorlatot alakították ki önök. Ezt azóta a Demokratikus Koalíció közbeszerzési dokumentumokkal, szerződésekkel tudja bizonyítani, hogy önök hagyták, hogy ez így történjen.

A mi számításaink szerint, amiben benne van az önök ára is, hogy a szerződött árak és egyébként az értékesítési árak között meglévő különbség, tegyük hozzá, ebben vegyük figyelembe a piaci árakat is, az eddig megismert több mint 30 milliárd forintos pályázatok esetén, tehát közbeszerzési pályázatok esetén több mint tízmilliárd forint hasznot húztak ezek a cégek, abból négyen-ötven egyébként. A folyamatot talán így röntgengép néven nyugodtan emlegethetjük. Ez a beszerzés, egyébként jól kimutatható, milyen hátrányokat okozott az egészségügynek. Sokkal több gépet lehetett volna vásárolni, akár több olyan gyógyító munkát, protéziscserét és még sok mindent el lehetett volna végezni akkor, ha önök mindezt nem csinálják.

Hogy érzékelní lehessen, pontosan mire gondolok, egy gépen szeretném bemutatni, ami egyébként egy röntgengép. Az, ami a Markhot Ferenc Kórházban 60 millió forintba került, a Tolna Megyei Kórházban 70, és Siófokon is egyébként a kórházban 75 millió forintért került oda értékesítésre, ez a Toldy Ferenc Kórházban már 99 millió forint, onnan me-

gyünk tovább a Jahn Ferencre, ott már 100 millió forint, az Uzsoki Utcai Kórházban már 159 millió forintért értékesítik ugyanazt a gépet, és ne tévedjen, államtitkár úr, ezt a specifikációk bizonyítják, hogy a mögöttük lévő dokumentáció alapján ugyanazokról a gépekről beszélünk. Hogy a csoda a végén van, a Bács-Kiskun Megyei Kórházban ebből a gépből már hármat vettek 587 millió forintért, nyereséget húzva azok, akiket önök, ön az előbb éppen mutatott be.

Egyébként összefoglalva, itt az történt, hogy működik az Ács Rezső-modell. Ahogy ő elmondta, két ember körbejárta a kórházakat, megmondta nekik, hogy nem kell nekik semmit csinálni, a pályázatok elkészülnek, ahogy mondta ön, kiiktatták a pályázati írókat, megírják helyettük szépen csendben, majd egyébként pedig a kormány döntött arról, hogy mindezt az egészség finanszírozza.

Kedves államtitkár úr, a kórházaknak kényelmes, a beszállító kis cégeknek nagy haszon, a többiek pedig kisöpörték az év végén a készletüket. Ez az, amit önök megcsináltak, tízmilliárd forintos ajándékot adtak a haverjaiknak. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* Köszönöm szépen a megtisztelő figyelmét.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormány nevében Csepreghy Nándor államtitkár úr válaszol. Államtitkár úr, öné a szó.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Képviselő Úr! Köszönöm szépen a lehetőséget, hogy megengedi, hogy a közbeszerzésekről beszéljek. Amúgy szeretném felhívni a benünket ily kései órán követő állampolgárok figyelmét, hogy ön tendenciózusan politikai érdekeinek megfelelően keveri a '07-13-as időszak szabályait a '14-20-as időszak szabályaival is. Nem baj, nem várunk mást az ellenzektől, csak hogy tiszta legyen mindenkinek a kép.

Képviselő úr, az új közbeszerzési törvény... - várjon csak, amit önök nem szavaztak meg, azért nem szavazták meg, mert ez a közbeszerzési törvény volt az első az Európai Unió közbeszerzési irányelvét követően, amely a legliberálisabb, legpiackonformabb szabályokat ültette át a hazai közbeszerzési gyakorlatba. Egy olyan gyakorlatot, ahol az ajánlatkérő, legyen szó állami cégről, önkormányzati vállalkozásról vagy bármilyen hivatalról, nem kérhet magasabb referenciális értéket pénzügyi tekintetben, mint ami a beszerzésen megvásárolni kívánt eszköznek ár tekintetében a 75 százaléka.

Vagy ez az a közbeszerzési törvény, ami megnyitja a szabad versenyt valóban az azonos értékű szolgáltatások között, például abban a tekintetben, hogy ha valaki, mondjuk, magasépítésre pályázik, és kórház-referenciája van egy iskolaépítésre, azt ugyanúgy figyelembe kell venni az ajánlatkérőnek, mint ha valaki iskolareferenciával rendelkezne, tehát a műszaki egyenértékűséget a közbeszerzési kérdésekben.

Nagyon sokat támadták a közbeszerzések nyilvánosságát. Ezért bevezettük azt a rendszert, ahol a

kis értékű, úgynevezett korábbi háromajánlatos beszerzésekben is lehetőség van arra, és ez egyben kötelessége is az ajánlatkérőnek, hogy a Közbeszerzési Döntőbizottság honlapján meghirdesse azt, hogy mit szeretne vásárolni, és a meghirdetést követően bárkit, aki erre jelentkezik, azt neki kötelező felkérnie ajánlatkérésre.

(20.00)

Nagyon sokat támadták a közbeszerzések nyilvánosságát. Ezért bevezettük azt a rendszert, ahol a kis értékű, úgynevezett korábbi háromajánlatos beszerzésekben is lehetőség van arra, és ez egyben kötelessége is az ajánlatkérőnek, hogy a Közbeszerzési Döntőbizottság honlapján meghirdesse azt, hogy mit szeretne vásárolni, és a meghirdetést követően bárkit, aki erre jelentkezik, azt neki kötelező felkérnie ajánlatkérésre.

Egy csomó olyan szabályt vezettünk be, amelyek már hatályosak, amelyek lehetetlenné teszik azt, hogy ilyen típusú visszaéléseket el lehessen követni. Természetesen százszázalékosan záró rendszer nincs, és mivel nem ismerem az ön által említett problémát, de ön úgy látszik, nagyon jól felkészült benne, bízom benne, hogy ez az aktivitás a rendőrségi feljelentési szakaszban is megáll, mert nem mindegy, hogy két személy vásárol egy-egy autót. Igen, név szerint mind a kettő autót, ami elviszi A pontból B pontba, de egy Skoda esetében teljesen más árral találkozunk, mint mondjuk, egy Mercedes esetében. Ezért itt mindig meg kell vizsgálni, hogy azok az eszközök, amelyeket megvásároltak, és amit most ön itt felsorolásszerűen összehasonlít egymással, azok valóban egyenértékűek-e. Amennyiben pedig nem ez történt, a mai törvényi garanciák megfelelőek arra, hogy a kormány az összes így kifizetett támogatást visszakövetelje, de forrásvesztéstől akkor sem kell félni, mert ahogy a többi programba is, úgy ezekbe a programokba is jócskán több pénzt tett a kormány, ezekbe a fejlesztésekbe, tehát a hazai túlvállalás értéke meghaladja az összes olyan tételt, amit adott esetben az év végén fizettünk ki. De várjuk ebben az esetben is a DK feljelentését, és bízunk benne, hogy itt is kiderül az igazság, ami az elmúlt években alapvetően azzal járt együtt, hogy önöknek nem volt igaz. Köszönöm szépen. *(Tasó László tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Szintén napirend utáni felszólalásra jelentkezett Bodó Sándor képviselő úr, Fidesz-képviselőcsoport: „Épülnek a tornatermek Sárréten” címmel. Megadom a szót, képviselő úr.

BODÓ SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Államtitkár Urak! Tisztelt Ház! Szűk körben egy fontos témáról. Annak a kormányzati döntésnek a lényegét, hogy Magyarországon felmenő rendszerben kerüljön bevezetésre a mindennapos testnevelés, reményeim szerint mindenki értette. Nem lehet kérdéses, hogy az egészséges életmódra nevelést már a lehető legkorábbi életkor-

ban meg kell kezdeni. A sportos életforma teljesebb életminőséget biztosít. Növeli a teljesítőképességet, megelőzi a betegségek kialakulását. Ez az életmód jó a személynek, jó a családjának, a közösségének, és jó a társadalomnak is. Ezeket az értékeket nem elég csak akarni, nem elég csak beszélni róla, elengedhetetlen a minél átgondoltabb, minél gyorsabb cselekvés. Természetesen nagyon fontos a megfelelő tanrend kialakítása, a helyes óraszervezés, a tananyag összeállítás. A legfontosabb pedig a tárgyi feltételek minél hamarabbi, minél gazdagabb biztosítása, vagyis tornatermek, tanuszodák építése.

Hallottam olyan véleményt, hogy a mindennapos testnevelés bevezetésével meg kellett volna várni az infrastrukturális feltételek teljes kialakítását. Véleményem szerint, s ezt támasztják alá az életmódkutatások, nincs azonban vesztegetni való idő, egyetlen korosztályról sem mondhatunk le. Helyes döntés volt a mindennapos testnevelés bevezetése, a tanuszoda- és tornaterem-építési program megindítása.

Hajdú-Bihar megye 5. számú választókerületéből Kaba, Báránd, Szerep és Sárrétudvari település érintett a tornaterem-építés kapcsán. Három település, Kaba, Báránd és Sárrétudvari esetében ugyan van működő tornaterem, de ezek viszonylag kis méretűek, túlszűfoltak. Ez nem is csoda, hiszen a tanóra, illetve a tanórán kívüli foglalkozások, a sportversenyek, diáksportversenyek bizony benépesítik ezeket a létesítményeket, és alig-alig jut idő például a felnőttek számára, hogy ők is használhassák időnként ezeket a létesítményeket.

És egy különlegesség Szerep, ami egyébként nem olyan kicsi település, közel 1600-an lakják, önálló általános iskolája van, és még nem volt soha és még néhány hónapig nincs is tornaterem. Úgy nőttek föl a gyerekek, hogy azon a településen soha nem volt még tornaterem, nem volt lehetőségük használni egy ilyen létesítményt. Egy tanteremből kialakított tornaszoba volt az, ami számukra lehetőséget biztosított, és gondoljunk csak bele, hogy mondjuk, egy kötélmászást vagy egy rúdmászást egy 2,90 belmagasságú teremben hogyan is lehetett megtanítani, elsajátítani. Nyilvánvaló, hogy testnevelést elméletben oktatni nem túlságosan praktikus, és azt gondolom, hogy olyan lehetőséghez jutnak majd ezek a gyerekek ezen a településen az építkezés befejezése után, amire sajnos az elődeiknek nem volt lehetőségük.

Nos, hát hogyan is halad a munka ezeken a településeken? Bárándon már állnak a falak, Kabán az alapozás munkafázisánál tartanak, az említett Szerepen és Sárrétudvariban pedig a kivitelezővel történő szerződés-kötés a jelenlegi állapot. Fontos információ, hogy százszázalékos a támogatási intenzitás, illetve a tanuszodák esetében az üzemeltetés költségei is az államot terhelik.

Egy építkezés kapcsán mindig van bizonytalansági tényező, de a Fejlesztési Minisztériumtól kapott információk szerint a 2016-2017-es tanévben mindenképpen használatba tudják venni a helyi diákok a létesítményeket. Fontos megjegyezni, hogy a tornatermeket nemcsak a diákok, hanem a szabad kapacitás terhére más sportbarátok is használhatják. Ez

nem lényegtelen információ, hiszen a magyar társadalom egészére ráfér a sportos életmód erősítése és a sportolási feltételek biztosítása.

Nézzük, hogyan tovább? A bölcs kormányzati döntésnek köszönhetően a program folytatódik. Az intézmények jelzései, a tankerületek felmérései alapján további jogos igényekkel találkozhatunk. Tornatermekre lenne szükség például Ebesen és Tiszacsegén, illetve tanuszodára a járási székhely Püspökkladányban. De gondolom, képviselőtársaim is tudnák még hosszasan sorolni a településeket, ahol erre igény lenne. Elengedhetetlen, hogy minden járási székhelyen legyen tanuszoda. Az igények és a lehetőségek összhangját megteremtve sok sikert kívánok a már nyertes és a remények szerint a későbbiekben sikeresen pályázó településeknek is.

Az előbb említett és a jövőben megvalósuló uniós fejlesztések, illetve a hazai források biztosítása szerintem biztosítja, hogy nemcsak a sportfejlesztésekben, hanem más területen is olyan eredményeket fogunk majd elérni a következő időszakban, ami az egész magyar társadalom számára előnyös lehet. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Tasó László és Csepreghy Nándor tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A kormány nevében most megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak. Öné a szó, államtitkár úr.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr, a lehetőséget, képviselő úrnak pedig a kitartást. Hiszen egy olyan kérdéstről beszélünk, ami azt gondolom, hogy ha a politika komolyan veszi azt a küldetését, hogy nemcsak a jelent kell hogy szolgálja, hanem a jövőnek is fejet kell hajtania, akkor azok a fejlesztések, amelyek a gyerekeket szolgálják, kiemelt jelentőséggel bírnak. Az pedig, hogy ma Magyarországon erre pénzügyi mozgástér van, annak a visszaigazolása, hogy hiába az ellenzéki kritikák, a magyar reformok működnek.

A nemzeti köznevelési infrastruktúra-fejlesztési program megvalósításáról a kormány 2014-ben döntött. Ez alapvetően két szempont alapján támogatja a fejlesztéseket. Az egyik a mindennapos testnevelés támogatása, a másik pedig az, hogy ne legyen olyan kisiskolás, aki az iskolai időszakában, az iskolai kornak megfelelő időintervallumon belül nem tanul meg úszni, tehát minden gyerek tanuljon meg lehetőség szerint úszni.

Kiemelten fontosak ezek a beruházások az ország keleti országrészében, ahol a társadalmi egyenlőtlenségek sokkal hangsúlyosabban jelennek meg, mint a nagyvárosokban vagy adott esetben Budapesten. A programok előrehaladtáról engedje meg, hogy beszámoljak önnek, hiszen 2015-től, tehát a tavalyi évtől a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium is mint programmegvalósító bekapcsolódott ennek a programnak a végrehajtásába. A keleti országrész tekintetében 13 darab tanterem és tornaterem és 14 darab tanuszoda fejlesztése van jelen pillanatban folyamatban. Sárréten, azaz Békés, Hajdú-Bihar és Jász-

Nagykun-Szolnok megyéket érintően tornaterem épül többek között Bárádon, Kabán, Konyáron, Nagyrábén és Sárrétudvariban, tanuszoda-fejlesztés valósul meg Abádszalókon, Törökszentmiklóson, Derecskén, valamint Füzesgyarmaton.

Tehát valóban, azt a célkitűzésünket, hogy minden járásban legyen egy olyan tanuszoda, ahol a gyerekek úszni tanulhatnak, a 2016/17. tanév folyamán nagyrészt sikerül abszolválni.

(20.10)

Ezeknek a beruházásoknak az összértéke nagyjából 10 milliárd forintot tesz ki, azonban a kormány folyamatosan nézi, hogy akár az európai uniós fejlesztési forrásokból, akár a hazai költségvetés támogatásából milyen olyan sportlétesítmény-fejlesztési programokat tud támogatni, amelyek valóban hozzájárulnak ahhoz, hogy egy egészségesebb generáció nőjön fel, ami természetesen nemcsak fizikai egészségre utal, hanem olyan lelki kiegyensúlyozottságra is, amit a gyerekek a sport légkörében tudnak elsajátítani. Fiatal szülőként ez számomra is kiemelten fontos, és azt gondolom, a kormány a sportberuházások finanszírozására meghozott intézkedéseivel azt támogatja, hogy ott, ahol közvagyon lehet képezni,

és ezek a beruházások a helyi közösség számára igen komoly közvagyonként jelentkeznek, akkor valóban ezek megépítéséhez, működtetéséhez és fejlesztéséhez is adjon támogatást.

Régóta nem volt a magyar költségvetésnek olyan mozgásteret, hogy a kistelepülések, a vidék élhetőségét, amit természetesen nemcsak a kisdíjakok használnak, hanem iskolaidőn kívül az ott lévő közösségek is tudnak hasznosítani, ilyen típusú beruházásokkal támogassuk. Azt gondolom, ez kiemelten fontos, és ebben kérjük a képviselőknek és a képviselő úrnak is a támogatását, hogy az ilyen programok népszerűségét segítsenek öregbíteni, hiszen itt közös munkára van szükség az országgyűlési képviselők, az önkormányzatok és a kormányzat között. Köszönöm megtisztelő figyelmét.

ELNÖK: Megköszönöm az államtitkár úr választását. Tisztelt Országgyűlés! Tájékoztatom önöket, hogy a tavaszi ülészak **következő ülésére** várhatóan 2016. május 9-én kerül sor.

Megköszönöm munkájukat, az **ülést bezárom**.

(Az ülés 20 óra 11 perckor ért véget.)

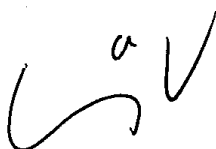
Gelencsér Attila s. k.
jegyző

Hegedűs Lorántné s. k.
jegyző

Mirkóczki Ádám s. k.
jegyző

Dr. Tiba István s. k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv
Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,
Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda
Budapest, V. Kossuth tér 1-3.
Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4
Telefon: 441-4222
Telefax: 441-4599
Nyomda: EUROTRONIK Zrt.
MINDEN JOG FENNTARTVA!
ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)
ISSN: 2064-8367 (Online)